STAR WARS™

DARTH MAUL
VÂNĂTORUL DIN UMBRĂ

MICHAEL REAVES

Michael Reaves

DARTH MAUL
VÂNĂTORUL DIN UMBRĂ

Michael Reaves
Darth Maul: Shadow Hunter
2001
Cover Artist
David Stevenson

Michael Reaves

Michael Reaves (născut 1950) este un scriitor american cunoscut pentru contribuţiile sale în calitate de producator şi scenarist al unor seriale de televiziune

din anii ’90, inclusiv serialele animate Gargoyles şi Batman produse de Disney.

Michael Reaves este co-autor la scenariul mai multor episoade din seria animata Star Wars şi a scris, mai multe romane Star Wars, inclusiv Darth Maul: Shadow Hunter şi tetralogia Coruscant Nights.

Pentru fiica mea Mallory.
”Forța este puternică în ea.”

CU MULT TIMP ÎN URMĂ,
ÎNTR-O GALAXIE ÎNDEPĂRTATĂ...

Partea I
Drumuri periculoase

Capitolul 1.

Spaţiul cosmic este locul perfect în care să te ascunzi.
Cargobotul neimoidian Saak'ak naviga greoi în adâncurile necartografiate ale Spaţiului Pustiu. Îşi afişa culorile cu mândrie şi dezactivase dispozitivul de invizibilitate, netemându-se de a fi detectat. Aici, la parseci depărtare de nucleul galactic şi de sistemele stelare din jurul acestuia, putea rămâne vizibil fără griji, fiindcă, în acelaşi timp, era perfect ascuns. Chiar şi neimoidienii, maeştrii dintotdeauna ai paranoiei, se simţeau în siguranţă în abisul nesfârşit dintre discul galactic şi unul dintre braţele sale spirale.

Nici aici însă liderii Federaţiei Comerciale nu puteau renunţa complet la tendinţa lor înnăscută spre subterfugiu. Ei căutau duplicitatea şi înşelătoria, în acelaşi fel în care o larvă tânără caută siguranţa şi căldura firidei în care doarme în stupul comun. În privinţa aceasta, Saak'ak reprezenta un exemplu perfect. Oricine ar fi văzut cargobotul l-ar fi considerat o simplă navă

comercială, iar forma sa de potcoavă fusese concepută special în vederea transportului de volume mari de mărfuri. De abia după ce inamicul nebănuitor ar fi intrat în raza de foc ar fi ieşit la iveală blindajul de duroţel greu, turelele Blasterelor şi sistemele de comunicaţie de nivel militar.

Iar atunci, evident, ar fi fost prea târziu.

Pe puntea lui Saak'ak, nu se auzea nici o şoaptă, doar piuiturile şi soneriile de monitorizare ale sistemelor biogene şi susurul aproape inaudibil al sistemului de filtrare a aerului. Lângă uriaşul videcran din oţel transparent stăteau trei siluete. Robele şi mantiile lor fluide dovedeau că făceau parte din aristocraţia neimoidiană, dar când o a patra siluetă apăru în mijlocul lor, limbajul corpurilor trăda respect, dacă nu chiar teamă şi servilism.

De fapt, a patra siluetă nu se găsea alături de ei în sensul fizic al cuvântului. Forma în mantie cu glugă era o hologramă, O imagine tridimensională, proiectată dinspre o sursă necunoscută, aflată la mulţi ani-lumină depărtare. Intangibilă şi imaterială, necunoscuta imagine cu umeri gârboviţi îi domina totuşi pe cei trei neimoidieni, care n-ar fi putut să fie mai înspăimântaţi nici dacă făptura în mantie ar fi fost realmente lângă ei şi ar fi avut blastere în ambele mâini.

Faţa ei, prea puţin vizibilă în umbrele de sub glugă, era încruntată şi neiertătoare, iar capul se mişca foarte puţin, privindu-i succesiv pe neimoidieni. Vorbi cu glas uscat şi aspru, pe tonul cuiva obişnuit la supunere imediată.

— Nu sunteţi decât trei.

— E-este ad-devărat, Lord Sidious, răspunse cu glas tremurat cel mai înalt dintre neimoidieni, care purta tiara tricorn de vicerege.

— Te văd doar pe tine, Gunray, şi pe slugile tale, Haako şi Dofine. Unde-i al patrulea? Unde-i Monchar?

Nute Gunray, viceregele Federaţiei, îşi încleştă mâinile, nu într-un gest de implorare, ci mai degrabă în tentativa de a le stăvili să se mai frângă reciproc de atâta zbucium nervos. Sperase că va ajunge, cu timpul, să se obişnuiască să colaboreze cu Lordul Sith, dar deocamdată nu izbutise. Dimpotrivă, pe măsură ce se apropia termenul final al declanşării embargoului, întâlnirile cu Darth Sidious deveneau tot mai tulburătoare şi mai răscolitoare. Gunray nu ştia ce simţeau adjuncţii săi, Daultay Dofine şi Rune Haako, deoarece discutarea propriilor sentimente era anatemizată în societatea neimoidiană, însă ştia prea bine cum se simţea el după fiecare conversaţie cu Lordul Sith. Îi venea să se târască înapoi în camera de naşteri din stupul mamei sale şi să tragă în urma lui flapsul cloacal.

Mai ales acum. Blestemat fie Hath Monchar! Unde era buruiana de bastard nemernic? în nici un caz la bordul lui Saak'ak— asta cel puţin era cert. Nava fusese cercetată de la sfera centrală, până la ecluzele de aer din extremităţile braţelor cu cale de andocare şi adjunctul viceregelui nu fusese găsit nicăieri, ci se descoperise doar lipsa unei navete cu hiperpropulsie destinată cercetării. Punând laolaltă cele două absenţe, posibilitatea ca viceregele Gunray să sfârşească drept nutriment pentru o fermă de fungi de pe Neimoidia începea să pară neliniştitor de reală.

Imaginea holografică a lui Darth Sidious pâlpâi scurt, apoi îşi regăsi rezoluţia, nu foarte stabilă. O eroare de transmisie, mai mult ca probabil cauzată de flama solară a unei stele situată între Saak'ak şi planeta misterioasă şi necunoscută de pe care provenea semnalul. Nu pentru prima dată, Gunray se trezi întrebându-se pe ce planetă sau în ce navă se afla de fapt Sithul şi nu pentru prima dată îşi alungă iute întrebarea din minte. Nu dorea să ştie prea multe despre aliatul neimoidienilor în această

acţiune. De fapt dorea chiar să poată uita puţinul pe care-l ştia de acum. Colaborarea cu Darth Sidious prezenta cam acelaşi grad de securitate, cu a fi închis într-o grotă de pe Tatooine împreună cu un dragon krayt flămând.

Faţa de sub glugă se întoarse şi-l sfredeli cu privirea.

— Aştept un răspuns, rosti Sidious.

În chiar clipa când deschise gura, Gunray ştiu că ar fi fost zadarnic să mintă. Lordul Sith era un maestru al Forţei, acel câmp energetic misterios şi omniprezent care, potrivit spuselor unora, menţinea galaxia laolaltă în acelaşi fel ca şi gravitaţia. Poate că Sidious nu era capabil să citească gândurile altei fiinţe, dar cu siguranţă ştia când cineva îl minţea. Deşi cunoştea lucrul acesta, neimoidianul nu se putea totuşi abţine de la disimulare, la fel cum nu-şi putea opri glandele sudoripare să producă transpiraţia uleioasă care i se prelingea pe ceafă.

— S-a îmbolnăvit, Lordul meu. A exagerat cu mâncăruri indigeste. Este… are o constituţie delicată.

Gunray închise gura şi strânse puternic din buze, pentru a le opri să mai tremure, şi în acelaşi timp se blestemă în gând. O minciună jalnică şi evidentă – până şi un gamorrean ar fi putut s-o perceapă ca atare! Aşteptă ca Sidious să le ordone lui Haako şi Dofine să se repeadă asupra sa şi să-i smulgă veşmintele şi însemnele rangului. Nu avea nici cea mai mică îndoială că cei doi ar fi făcut-o. Cuvântul loialitate reprezenta pentru neimoidieni unul dintre conceptele cel mai dificil de înţeles din lexiconul bazicii galactice.

Spre stupoarea sa, Sidious se mulţumi să aprobe din cap în loc să-l împroaşte cu ocări.

— Am înţeles. Nu-i nimic – vom discuta doar noi patru despre planurile secundare în eventualitatea eşuării embargoului comercial. Monchar va fi informat asupra lor când se va însănătoşi.

Lordul Sith continuă să vorbească, descriindu-şi planul de a ascunde în calele de marfă ale navelor comerciale o armată mare alcătuită din droizi de luptă, însă Gunray abia putea să fie atent la detalii. Rămăsese buimăcit de reuşita minciunii sale disperate.

Uşurarea viceregelui fu de scurtă durată. Ştia prea bine că în cazul cel mai bun nu făcuse decât să câştige ceva timp, şi nici măcar suficient. Când holograma lui Sidious urma să se materializeze din nou pe puntea lui Saak'ak, avea să dorească iarăşi să ştie unde se afla Monchar... iar atunci nu mai avea să accepte boala ca pe o scuză.

În privinţa aceasta nu exista alternativă – adjunctul său aventurier trebuia găsit cât mai repede. Dar cum să procedeze fără a trezi suspiciunile lui Sidious? Uneori Gunray avea siguranţa absolută că Lordul Sith era cumva capabil să privească în interiorul fiecărui compartiment, nişă şi cubicul din cargobot, că ştia tot ce se petrecea la bord, indiferent cât ar fi fost de banal sau lipsit de importanţă.

Viceregele se sili să-şi menţină stăpânirea de sine. Profită de faptul că atenţia Sithului era pentru moment îndreptată asupra lui Haako şi Dofine şi-şi strecură pe furiş o capsulă antistres între buze. Îşi putea percepe săculeţii pulmonari dilatându-se şi contractându-se convulsiv în interiorul corpului, ajunşi în pragul hiperventilaţiei. Un vechi adagiu îi caracteriza pe neimoidieni ca fiind unica specie înzestrată cu raţiune care avea un organ întreg dedicat exclusiv sentimentului de îngrijorare. Deoarece Nute Gunray simţea cum neliniştea care se domolise pe moment ameninţa să-i sporească din nou în măruntaie, maxima aceea părea să fie confirmată în mod neplăcut.

***

Maestrul Sith, Darth Sidious, termină de transmis instrucţiunile către neimoidieni şi făcu un gest scurt, aproape imperceptibil. De cealaltă parte a încăperii, un releu se decuplă şi puse capăt transmisiunii holografice. Dispărură imaginile alb-albastre pâlpâitoare ale neimoidienilor şi părţii din puntea navei în care se aflau ei, capturate de transceiverele cu fascicul disociat.

Sidious rămase nemişcat şi tăcut pe grila de transmisie, cu vârfurile degetelor împreunate şi cu mintea aţintită asupra vârtejurilor şi curenţilor Forţei. Indivizii cu sensibilitate mai redusă nu percepeau Forţa, dar pentru el era ca o pâclă omniprezentă, invizibilă şi în acelaşi timp tangibilă, care se învolbura şi plutea constant în jurul său. Nici un fel de cuvinte, nici un fel de imagini n-ar fi putut s-o descrie; unica modalitate de înţelegere era trăirea ei.

De-a lungul multor ani de studiu şi meditaţie, el învăţase felul în care să interpreteze orice variaţie a fluxului ei permanent, indiferent cât de vagă, însă chiar şi în absenţa capacităţii respective ar fi ştiut că Nute Gunray minţea în privinţa lui Hath Monchar. O glumă străveche despre semenii viceregelui Federaţiei Comerciale sintetiza destul de bine situaţia:

Când minte un neimoidian ?

Când deschide gura.

Sidious încuviinţă uşor din cap. Nu exista nici urmă de îndoială în privinţa necinstei lui Gunray; unica întrebare o reprezenta motivaţia, iar la întrebarea aceea trebuia să capete cât mai repede răspuns. Se ştia prea bine, neimoidienii erau făpturi slabe, totuşi până şi cele mai laşe creaturi ar fi fost gata să muşte, dacă ar fi fost suficient de motivate. Neimoidienii urzeau pe la spatele său. Ar fi fost o culme a naivităţii să creadă altceva şi cu toate că în cârca lui Darth Sidious puteau fi puse multe acuzaţii majore, naivitatea nu se număra în nici un caz printre ele. Ţinând seama de importanţa potenţială a

embargoului neimoidian şi a maşinaţiilor economice care ar fi rezultat de pe urma acestuia, practic nu mai rămăsese decât un singur lucru de făcut.

Sidious gesticulă din nou imperceptibil. Forţa undui drept răspuns şi grila de transmisii de sub picioarele Sithului se lumină iarăşi. Holograma sa era trimisă instantaneu prin vid spre altă locaţie îndepărtată. Sosise momentul să introducă în luptă un jucător nou – unul care se antrenase şi studiase ani de zile exact pentru genul acesta de misiune. Acela care reprezenta cealaltă jumătate a ordinului Sith, protejatul, discipolul şi acolitul său, cel pe care Sidious îl botezase Darth Maul.

***

Droizii de duel fuseseră programaţi pentru a ucide.

Erau patru dintre cele mai bune modele "Duelist de elită" produse de compania Trang Robotics, echipate cu arme diferite – unul cu o floretă din oţel, altul cu o măciucă grea, al treilea cu un lanţ şi ultimul cu două securi cu tăiş dublu, de lungimea şi lăţimea antebraţului unui om. Droizii fuseseră programaţi cu aptitudinile unei duzini de maeştri în artele marţiale şi reflexele lor fuseseră calibrate cu o fracţiune peste optimul omenesc. Şasiurile din duroţel erau rezistente la salvele blasterelor. Erau echipaţi cu inhibitori comportamentali, care-i împiedicau să aplice lovituri mortale după ce adversarul fusese înfrânt, dar aceştia fuseseră dezactivaţi de noul proprietar. Cea mai mică greşeală în lupta cu unul dintre ei ar fi fost fatală.

Darth Maul nu făcea greşeli fatale.

Sithul stătea în mijlocul sălii de antrenament şi cei patru droizi îi dădeau târcoale. Respira calm, iar bătăile inimii îi erau egale şi lente. Era perfect conştient de reacţiile trupului său în faţa pericolului – conştient şi în acelaşi timp stăpân pe ele.

Doi droizi – în gând îi numise Floretă şi Lanţ – se găseau în câmpul său vizual, iar ceilalţi doi – Măciucă şi Secure – se aflau undeva înapoia lui. Faptul respectiv era însă lipsit de importanţă; prin intermediul Forţei, le putea percepe mişcările la fel de precis ca şi cum ar fi avut ochi în ceafă.

Maul ridică propria sa armă, sabia de lumină cu două lame, şi o activă. Suliţe gemene de energie pură ţâşniră din capetele mânerului, sfârâind şi pârâind în bucle purpurii care începeau şi se sfârşeau în fantele de flux de la extremităţi. Orice Jedi putea manevra sabia cu o lamă, dar numai un maestru luptător se putea duela cu arma bilamelară ce fusese concepută cu milenii în urmă de legendarul Lord al întunericului Exar Kun. Dacă nu exista o armonie perfectă cu ea, putea fi la fel de periculoasă pentru cel care o mânuia ca şi pentru adversarul său.

Floretă fandă în extensie maximă, cu articulaţia metalică a genunchiului aproape atingând podeaua. Vârful ca un ac şfichiui spre inima lui Maul, prea iute pentru a fi zărit.

Partea întunecată a Forţei înflori în Darth Maul şi puterea ei rezonă în Sith ca un fulger negru, amplificându-i anii de antrenamente şi dirijându-i reacţiile. Timpul păru că încetineşte, că se dilată.

Ar fi fost simplu să taie lama floretei în două, deoarece puţine metale puteau rezista tăişului lipsit de frecare al unei săbii de lumină. N-ar fi fost însă un duel egal. Maul se roti spre vârful floretei, se răsuci către exterior şi deplasă ambele braţe orizontal la nivelul pieptului. Lama stângă a săbiei trecu prin braţul înarmat al lui Floretă. Arma şi braţul căzură zăngănind pe podea.

Maul se lăsă instantaneu pe genunchiul stâng şi în aceeaşi clipă lovitura puternică a lui Măciucă îi şuieră pe deasupra capului, cât pe aici să-i atingă cornul dorsal. Fără să privească, călăuzit doar de vibraţiile Forţei, Sithul

împunse spre înapoi cu lama dreaptă, apoi spre înainte cu cea stângă – unu, doi! – , străpungându-i pe Măciucă şi Floretă în compartimentele abdominale. Scânteile ţâşniră din scurtcircuite şi fluidele lubrifiante se revărsară într-o ceaţă uleioasă şi roşiatică.

Folosindu-se de inerţia loviturii spre înainte, Maul plonjă pe sub droidul care colapsa în faţa lui, rostogolindu-se lin pe un umăr.

Se ridică, roti sabia deasupra capului şi păşi ferm în faţă, în mişcarea numită Călăritul Banthei. În chiar clipa când o executa, o parte a minţii sale îi monitoriza starea corpului. Respiraţia era lentă şi egală, iar pulsul crescuse cu numai două-trei bătăi pe minut faţă de starea de repaus.

Doi oponenţi doborâţi, încă doi activi.

Lanţ atacă, învârtind arma deasupra capului ca propulsorul unui autogir. Verigile grele ţâşniră brusc spre Maul, care pivotă pe piciorul drept şi ridică fulgerător piciorul stâng într-o lovitură puternică din lateral, izbind cu cizma în pieptul blindat al droidului şi oprindu-l. Sithul se ghemui, roti sabia ca pe o coasă şi reteză droidul la nivelul genunchilor. Lipsit de gambe, acesta se prăbuşi şi Maul se răsuci iarăşi cu armă cu tot, adoptând postura Creşterea Ranchiunei. Înălţă lama dreaptă cu forţă printre coapsele mecanice ale lui Lanţ, folosindu-se de muşchii picioarelor pentru a amplifica impactul, şi simultan se ridică din poziţia ghemuit.

Tăria loviturii îl despică pe Lanţ de sub vintre şi lama ieşi prin creştetul capului. Se auzi un scârţâit metalic asurzitor şi droidul se despărţi în două jumătăţi. Gambele sale atinseră podeaua cu puţin înainte ca părţile superioare ale corpului să aterizeze peste ele.

Mirosul acru de fluid lubrifiant şi circuite arse se revărsă peste Maul. Un echipament de înaltă tehnologie perfect funcţional devenise în câteva secunde un maldăr de metal inert abia identificabil.

Trei oponenţi doborâţi, încă unul activ.

Secure se deplasă în stânga lui Maul, răsucind lamele ascuţite ca briciul în mişcări de apărare sus, jos, stânga, dreapta, într-un şablon orbitor de moarte tăioasă care aştepta să-l ameţească pe luptătorul imprudent şi să-l sfârtece.

Maul îşi îngădui un rictus al buzelor. Apăsă butonul de comandă al săbiei. Zumzetul încetă şi razele de energie dispărură. Fără să-l slăbească din ochi pe droid, Sithul se aplecă, îşi aşeză arma pe podea şi o împinse cu piciorul într-o parte.

Adoptă după aceea o postură defensivă joasă, înclinat cu patruzeci şi cinci de grade spre droid, cu piciorul stâng în faţă. Privi arabescul scânteietor de moarte, pe măsură ce Secure se apropia de el. Un droid de duel nu cunoştea înţelesul cuvântului "teamă", dar Darth Maul ştia că abandonarea armei şi înfruntarea unui oponent real cu mâinile goale ar fi înspăimântat cu certitudine orice fiinţă inteligentă. Frica era o armă la fel de puternică precum sabia de lumină sau blasterul.

Partea întunecată clocotea în el, căutând să-l orbească de ură, însă o stăpâni. Ridică un braţ cu palma deschisă la nivelul urechii, păstrându-l pe celălalt lângă şold, apoi inversă poziţiile braţelor, privind. Aşteptând...

Secure înaintă încă o jumătate de pas, încrucişând şi desfăcând armele, în căutarea unei breşe.

Maul îi oferi droidului ceea ce-şi dorea. Îndepărtă mult braţul stâng de corp, expunând partea respectivă unui atac.

Secure zări oportunitatea şi acţionă, rapid, foarte rapid, rotind o lamă într-o mişcare tăietoare şi urmând-o cu a doua în consolidare.

Sithul se lăsă pe vine, seceră cu piciorul stâng prin spatele gleznei droidului şi-l trase spre el, pentru a-l lovi violent cu celălalt picior în coapsă.

Pierzându-şi echilibrul, droidul căzu pe spate şi lovi cu zgomot podeaua. Maul sări în picioare, efectuă o tumbă peste cap spre înainte şi ateriză cu ambele călcâie ale cizmelor în capul droidului. Ţeasta metalică trosni şi colapsă spre interior. Ledurile pâlpâiră şi fotoreceptorii duri ca nişte cochilii se transformară în ţăndări.

Maul plonjă din nou şi se rostogoli, ridicându-se cu o jumătate de răsucire, şi adoptă postura forrăderi, gata să ţâşnească în orice direcţie.

Nu mai era însă nevoie – terminase cu cei patru droizi. Un mecanic urma să aibă nevoie de două zile pentru a-i repara pe Secure, Măciucă şi Floretă, dar Lanţ mai putea fi folosit doar ca piese de schimb.

Darth Maul expiră, îşi destinse postura şi încuviinţă din cap. Ritmul cardiac i se accelerase cu cel mult cinci bătăi peste normal. Pe frunte i se zăreau numai câteva broboane de transpiraţie; restul pielii era perfect uscat. Cu totul, lupta durase maximum şaizeci de secunde. Maul se încruntă uşor. Nu era în nici un caz timpul său cel mai bun. Una era să te lupţi şi să învingi nişte droizi şi cu totul altceva să te confrunţi cu Jedi.

Trebuia să-şi îmbunătăţească performanţele.

Ridică de jos sabia şi o prinse la centură. Apoi, cu muşchii încălziţi, porni spre sala unde efectua exerciţiile de antrenament.

Parcursese doar câţiva metri, când o licărire familiară a aerului din faţa sa îl făcu să se oprească. Înainte ca silueta cu mantie şi glugă să fi avut timp să se materializeze, Maul se lăsase într-un genunchi şi plecase capul.

— Maestre, rosti el, ce doreşti de la servitorul tău?

Lordul Sith îşi privi ucenicul.

— Sunt satisfăcut de felul în care ai rezolvat misiunea Soarele Negru. Organizaţia va avea nevoie de câţiva ani ca să-şi revină.

Maul încuviinţă scurt din cap drept mulţumire. Laudele acelea lapidare erau răsplata maximă pe care o primea ca recunoaştere a izbânzilor sale, şi asta numai rareori. Totuşi complimentele, chiar din partea lui Sidious, nu contau. Conta numai slujirea maestrului său.

— Am altă sarcină pentru tine.

— Orice doreşte maestrul meu va fi îndeplinit.

— Hath Monchar, unul dintre cei patru neimoidieni cu care colaborez, a dispărut. Bănuiesc că este vorba despre trădare. Găseşte-l! Asigură-te că n-a spus nimănui despre embargoul iminent. Dacă a vorbit cu cineva, ucide-l... şi ucide-i pe toţi cei cu care a discutat.

Holograma dispăru. Maul se ridică în picioare şi porni către uşă. Păşea ferm, plin de încredere în sine. Oricare altul, chiar un Jedi, ar fi putut protesta că o asemenea misiune era imposibilă. La urma urmelor, galaxia era uriaşă. Pentru Darth Maul, eşecul nu reprezenta însă o opţiune. Nici măcar un concept.

Capitolul 2.

Coruscant.

Numele evoca aceeaşi imagine aproape în toate minţile fiinţelor civilizate din galaxie. Coruscant: centrul strălucitor al Universului, steaua călăuzitoare a tuturor planetelor locuite, nestemata din coroana sistemelor Nucleului. Coruscant: sediul administrativ al nenumăratelor lumi ale galaxiei. Coruscant: epitoma culturii şi cunoaşterii, esenţa unui milion de civilizaţii şi culturi diferite.

Coruscant...

Unica modalitate de a aprecia pe deplin enormitatea construcţiilor planetare era examinarea lor de pe orbită. Practic tot uscatul Coruscantului – adică aproape toată

suprafaţa planetei, deoarece oceanele şi mările sale fuseseră secate sau redirijate prin gigantice caverne subterane, cu peste o mie de generaţii în urmă – era acoperit de o metropolă multietajată, alcătuită din turnuri, monade, zigurate, palate, domuri şi minarete. În timpul zilei, numeroasele nivele încrucişate de trafic aerian şi miile de nave spaţiale ce intrau şi ieşeau din atmosferă acopereau porţiuni întinse din panorama citadină nesfârşită, dar Coruscant îşi dezvăluia întreaga splendoare în timpul nopţii, depăşind ca luminozitate până şi nebuloasele impresionante şi roiurile globulare ale apropiatului Nucleu Galactic. Planeta emitea atât de multă energie termică, încât degenerarea atmosferică agresivă ar fi transformat-o de mult timp într-un bolovan arid, dacă în atmosfera superioară n-ar fi fost plasate mii de atenuatoare reactive de CO" în poziţii strategice.

O centură de zgârie-nori gigantici ocolea ecuatorul Coruscantului; unii dintre ei erau atât de înalţi, încât străpungeau straturile superioare ale atmosferei. Structuri similare, chiar dacă mai scunde, puteau fi întâlnite la tot pasul pe planetă. Nivelele acelea superioare, rarefiate, spaţioase şi curate simbolizau pentru cei mai mulţi ideea de capitală galactică.

Indiferent cât ar fi fost însă de grandioase, imaginile de frumuseţe şi bogăţie trebuiau să se sprijine pe ceva. În lungul inelului ecuatorial, sub cel mai de jos strat de trafic aerian, dedesubtul pasarelelor iluminate şi al faţadelor scânteietoare, se întindea altă faţă a Coruscantului. Acolo razele soarelui nu pătrundeau niciodată; eterna noapte metropolitană era luminată numai de holoproiecţii pâlpâitoare ce făceau publicitate divertismentelor ieftine şi afacerilor dubioase. Gândaci-păianjen şi şobolani împlătoşaţi imenşi bântuiau prin umbre, iar şoimi-lilieci cu anvergura aripilor de un metru şi jumătate se cuibăreau sub grinzile clădirilor abandonate. Aceea era faţa ascunsă a Coruscantului,

nevăzută şi necunoscută de cei bogaţi şi aparţinând exclusiv celor privaţi de drepturi şi blestemaţi.

Aceea era partea din Coruscant căreia Lorn Pavan îi spunea "casă".

***

Toydarianul propusese ca loc de întâlnire clădirea ponosită din capătul fundăturii. Lorn şi droidul său, *I-cinci*, fură nevoiţi să treacă peste un rodian care dormea într-un maldăr de zdrenţe în apropierea nişei intrării.

— M-am întrebat adesea, rosti droidul de protocol când intrară, dacă toţi clienţii tăi sunt abonaţi la acelaşi serviciu – care se ocupă de locurile cele mai dezgustătoare şi rău famate din galaxie.

Lorn preferă să tacă. Uneori se întrebase şi el acelaşi lucru.

În spatele uşii, holul micuţ era ocupat aproape în întregime de o cabină pentru bilete din plastoţel îngălbenit de vechime. Înăuntrul ei un bărbat chel stătea tolănit pe un scaun automodelant. La apariţia celor doi, ridică ochii indiferent.

— Separeul 5 este liber, mârâi el arătând cu degetul mare una dintre uşile înşiruite pe peretele circular al holului. O jumătate de oră costă un credit. Îl cercetă pe *I-cinci*, apoi i se adresă lui Lorn: Dacă-ţi iei droidul, trebuie să semnezi un formular de asumare a responsabilităţii.

— Avem întâlnire cu Zippa, zise Lorn.

Recepţionerul îi mai privi o dată, după care îşi ridică puţin corpul şi apăsă cu un deget soios pe un buton.

— Separeul 9, anunţă el.

Holocabina era chiar mai mică decât holul, astfel încât cei patru ocupanţi ai ei stăteau de-a dreptul înghesuiţi. Lorn şi *I-cinci* se opriseră înapoia unicului culcuş automodelant aflat în faţa plăcii transmiţătorului. Zippa plutea imediat deasupra plăcii, cu faţa spre ei, iar

sunetul aripilor sale ce fâlfâiau rapid asigura un zumzet permanent de fundal. Din cauza luminii slabe, pielea lui albastru— pestriţ părea întunecată, având o nuanţă purpuriu-închis neplăcută.

Îndărătul toydarianului se afla o siluetă mai masivă, despre care Lorn îşi dădea seama că aparţinea unui non-uman, dar lumina era insuficientă pentru a ghici specia. Bărbatul îşi dori ca Zippa să se oprească din zbor; indiferent cărei specii ar fi aparţinut creatura din spatele său, aceasta duhnea ca un tomberon ticsit la amiază şi curentul de aer generat de aripile toydarianului nu îmbunătăţea deloc situaţia. În mod evident, nici Zippa nu fusese foarte atent cu igiena intimă în ultima vreme, însă din fericire mirosul degajat de trupul său nu era neplăcut, ba chiar îi amintea lui Lorn de mirodeniile dulci.

— Lord Pavan, îl salută Zippa cu un glas care pârâia ca un post de radio prost reglat, mă bucur să te revăd, prietene. A trecut mult timp de când nu ne-am mai întâlnit.

— Şi eu mă bucur să te revăd, Zippa, replică Lorn.

Trebuia să-i recunoască această calitate bătrânului escroc. Nimeni nu putea simula sinceritatea mai bine ca el. În realitate, lucrul cel mai bun care putea fi spus despre Zippa era că nu te-ar fi înjunghiat pe la spate... decât dacă ar fi fost absolut necesar.

Toydarianul îşi modifică uşor unghiul aripilor, rotindu-se într-o parte, şi indică forma mătăhăloasă şi umbrită din colţ.

— El este Bilk, un... asociat al meu.

Bilk schiţă un pas înainte şi Lorn putu să vadă acum că era un gamorrean. Aşa se explica miasma.

— Mă bucur de cunoştinţă, Bilk, rosti el şi arătă spre *I-cinci*. Acesta este asociatul meu, *I-cinci* YQ, pe scurt *I-cinci*.

— Încântat, rosti sec *I-cinci*. Acum, dacă nu vă deranjează, îmi voi dezactiva senzorul olfactiv înainte să se supraîncarce.

Zippa îşi întoarse ochii şi nasul bulbucat în direcţia droidului.

— Chut-chut! Un droid cu simţul umorului! îmi place! Nu vrei să-l vinzi?

Toydarianul pluti mai aproape, ridicându-se uşor, pentru a-l evalua pe *I-cinci*.

— Pare mai degrabă cârpit... Ce sunt acelea – cabluri magistrale de energie Cybot G7? Ar putea totuşi să merite ceva, ca o bizarerie, îţi ofer pe el cincizeci de credite.

Lorn pocni droidul în cuplajul servomotor inferior stâng, înainte ca *I-cinci* să poată articula un protest indignat.

— Mulţumesc pentru ofertă, dar *I-cinci* nu-mi aparţine ca să-l pot vinde. Suntem parteneri de afaceri.

Zippa se holbă la el o clipă, apoi izbucni într-un râs şuierat.

— Ai un simţ al umorului tare ciudat, Lorn! Niciodată nu-mi dau seama când glumeşti. Totuşi îmi place de tine.

Bilk miji brusc ochii săi ca nişte mărgele şi hurui adânc în fundul gâtului, aplecându-se ameninţător spre *I-cinci*. Lorn bănui că probabil abia acum înţelesese că remarca anterioară a droidului fusese o insultă. Gamorreeni i nu erau specia cea mai inteligentă din galaxie; în nici un caz nu intrau în primele zece.

Zippa pluti în faţa bodyguardului său masiv.

— Uşurel, Bilk, îl potoli. Suntem toţi amici buni. Prietene, reveni el spre Lorn, azi este ziua ta norocoasă.

Îşi strecură degetele noduroase într-o punguliţă şi scoase un cristal cubic de mărimea palmei, care strălucea roşu-închis în semiîntunericul cabinei.

— Acesta este un holocron Jedi autentic, datat oficial cu chrononul la vechimea de cinci mii de ani. Conţine

secrete ale vechilor cavaleri Jedi. (îl ridică la nivelul ochilor lui Lorn.) Pentru un asemenea obiect, trebuie să fii de acord că nici un preţ nu-i prea mare, totuşi eu nu-ţi cer decât o bagatelă de douăzeci de mii de credite.

Lorn nu făcu nici o tentativă de a atinge holocronul pe care tăinuitorul de lucruri furate îl ţinea în faţa lui.

— Foarte interesant şi cu siguranţă preţul este pe măsură, comentă el, dacă este ceea ce pretinzi că ar fi.

Zippa păru jignit.

— Îmi pui la îndoială cuvintele?

Bilk mârâi şi-şi trosni încheieturile unei mâini în cealaltă palmă cornoasă. Se auzi un sunet ca de oase rupte.

— Nu, nici vorbă de aşa ceva! Sunt sigur că tu crezi că-mi spui adevărul. Există totuşi mulţi vânzători lipsiţi de scrupule, care pot înşela chiar şi pe cineva cu ochii tăi pătrunzători. Nu-ţi cer decât o mică dovadă practică.

Zippa îşi strâmbă trompa într-un rânjet, dezvelind dinţii garnisiţi cu resturile ultimei mese.

— Şi cum propui să obţinem dovada asta? Un holocron Jedi poate fi activat numai de cineva care poate folosi Forţa. Există ceva ce nu mi-ai spus, Lorn? Poate că tu eşti un Jedi deghizat?

Lorn simţi un fior pe şira spinării. Făcu un pas înainte, îl înhăţă pe Zippa de vesta din piele de fleek şi-l smuci spre el pe toydarianul surprins. Bilk mugi şi se repezi către Lorn, dar încremeni când o rază laser subţire ca firul de păr îi pârjoli scalpul între coarne.

— Ia loc, vorbi *I-cinci* pe un ton plăcut şi coborî degetul arătător din care ţâşnise raza, ca să nu fiu silit să-ţi arăt şi celelalte resurse speciale care mi-au fost instalate.

Ignorând confruntarea dintre droid şi gamorrean, Lorn i se adresă cu glas scăzut lui Zippa:

— Ştiu c-a fost o glumă... şi de aceea te las să trăieşti. Dar niciodată – niciodată – să nu-mi mai spui aşa ceva.

Privi sfredelitor încă o clipă ochii apoşi ai toydarianului, apoi îl eliberă.

Zippa se refugie rapid în spatele lui Bilk, fâlfâind din aripi mai repede ca oricând, şi Lorn îl simţi stăpânindu-şi surpriza şi furia pe care neîndoios le simţea, în timp ce-şi netezea cutele vestei. Se blestemă în gând, ştiind că era o greşeală să se lase dominat de temperamentul său năvalnic. Avea nevoie de afacerea asta şi nu-şi putea îngădui să-l irite pe tăinuitorul toydarian, totuşi remarca acestuia îl luase prin surprindere.

— Se pare c-am atins un punct sensibil, remarcă Zippa, care pe durata altercaţiei nu scăpase holocronul şi acum îl îndesa înapoi în pungă. N-am ştiut că am de-a face cu cineva atât de... impetuos. Poate c-ar trebui să caut alt cumpărător.

— Poate, replică Lorn. Sau poate c-ar trebui să iau cubul şi să-ţi plătesc atât cât merită... adică probabil în jur de cinci mii de credite.

Văzu cum nările cavernoase ale lui Zippa se dilată. Toydarianul nu putea rezista să nu se târguie, chiar şi cu cineva care-l ameninţase fizic.

— Cinci mii? Pfah! Mai întâi mă ataci, apoi mă insulţi! Douăzeci de mii este un preţ onest, totuşi, continuă el mângâindu-şi bărbia ţepoasă şi practic inexistentă, este evident că ai avut parte de nişte contacte neplăcute cu Jedi. Sunt o fiinţă compătimitoare. Ţinând seama de tragedia din trecutul tău, aş putea fi convins să reduc preţul la optsprezece mii – dar nici un decicredit mai puţin!

— Îmi regret comportamentul şi, în semn de scuză, voi ridica oferta la opt mii. Dacă nu eşti de acord, la revedere!

— Cincisprezece mii! Şi-aşa înseamnă sinucidere curată pentru mine.

— Zece mii.

— Douăsprezece.

Zippa se lăsă pe spate în aer, încrucişându-şi braţele subţiratice cu un gest de finalitate.

— Batem palma, încuviinţă Lorn.

Fusese gata să urce până la cincisprezece mii, dar, desigur, nu exista nici un motiv pentru care Zippa să ştie adevărul. Dintr-un compartiment al centurii scoase un teanc gros de credite republicane şi începu să le numere. Majoritatea tranzacţiilor de la nivelurile superioare se realizau prin intermediul cipurilor de credit electronice, dar aici, pe suprafaţa reală a planetei, foarte puţine persoane foloseau cipuri. Zippa scoase holocronul şi i-l întinse în aceeaşi clipă în care Lorn îi dădu banii.

— Ei bine, făcu bărbatul luând cubul, a fost o plăcere să facem...

Nu apucă să termine fraza, fiindcă îl văzu pe Bilk îndreptând un blaster spre cuplajul de reîncărcare al lui *I-cinci*. Cu un surâs acum evident răutăcios, Zippa zbură înainte şi-i smulse din mâini holocronul şi restul creditelor.

— Mă tem că-n cazul ăsta plăcerea a fost exclusiv de partea mea, rosti el în vreme ce Lorn şi *I-cinci* ridicau braţele. Apoi surâsul toydarianului dispăru, iar următoarele cuvinte fură şuierate sinistru: Nimeni nu m-a ameninţat vreodată şi a mai supravieţuit!

Mâna cu trei degete trecu peste plăcuţa senzorială şi uşa cabinei glisă, deschizându-se.

— Îl voi anunţa pe proprietar că separeul 9 necesită o curăţenie suplimentară, zise el ieşind. Grăbeşte-te, Bilk, vreau să găsesc alt cumpărător!

Uşa cabinei se închise în urma lui Zippa. Era imposibil de precizat dacă râtul porcin al gamorreanului

rânjea încântat, dar Lorn era aproape cert în privinţa aceasta.

— Încotro se-ndreaptă galaxia, se adresă el lui *I-cinci*, dacă nu te mai poţi încrede într-un tăinuitor toydarian?

— Dezgustător, încuviinţă droidul. Îmi vine pur şi simplu să... ţip!

Lorn avea braţele încă ridicate, iar acum îşi îndesă iute degetele arătătoare în urechi, cât putu de adânc, exact în clipa în care un ţipăt asurzitor de ascuţit şi de intens se revărsă din vocabulatorul droidului. Chiar şi cu urechile astupate, penetranţa răcnetului era incredibil de dureroasă. Prins fără apărare, Bilk reacţionă exact aşa cum speraseră cei doi parteneri – urlă de durere şi, în mod instinctiv, îşi acoperi urechile cu palmele, scăpând blasterul.

I-cinci opri urletul, prinse arma înainte să atingă podeaua şi după numai o secundă o aţintea asupra lui Bilk. Gamorreanul fie că nu o observă, fie că era prea mânios pentru a-i mai păsa, mârâind, se năpusti spre Lorn şi droid.

Fasciculul de particule îi perforă blindajul pectoral, străpunse diverse organe interne şi ieşi printre omoplaţi. Temperatura uriaşă a razei cauteriză instantaneu rana, oprind orice sângerare vizibilă... deşi evident asta nu mai conta prea mult pentru Bilk, care căzu pe podea ca un morman de carne inertă, ceea ce în esenţă devenise.

Lorn trecu palma peste plăcuţa de ieşire şi uşa glisă, deschizându-se din nou.

— Haide, până n-o şterge Zippa! strigă el după *I-cinci* şi se năpusti prin hol.

Proprietarul abia dacă ridică ochii, când se repeziră pe lângă el.

Ţinând arma pe care i-o aruncase *I-cinci*, Lorn ieşi în lumina slabă a fundăturii urmat de droid. Zippa nu se zărea însă nicăieri. Fără îndoială auzise ţipătul lui *I-cinci*,

îşi dăduse seama de posibila soartă a lui Bilk şi aripile sale îl purtaseră cât putuseră de repede, ascunzându-l vederii.

Lorn izbi cu pumnul în zidul scrijelit de graffiti.

— Grozav! scrâşni el. Pur şi simplu, grozav! Cincisprezece mii de credite şi cubul – pierdute. Şi convinsesem pe cineva să plătească cincizeci de miare pentru un holocron autentic.

— Poate că dacă n-ai fi comis gafa aceea...

Omul se întoarse şi-l străpunse cu privirea pe droid, care continuă:

— Dar poate că acum nu este momentul cel mai potrivit pentru a discuta despre asta.

Lorn inspiră adânc şi expiră încetişor. Amurgul cobora rapid.

— Haide, rosti el. S-o ştergem din sectorul ăsta înainte să ne găsească Raptorii. Aşa ceva chiar c-ar fi un sfârşit perfect pentru ziua asta.

— Ia spune, întrebă *I-cinci* pe drum, era realmente un holocron Jedi autentic?

— Nu l-am putut examina îndeaproape, dar după cuneiforma de pe el, aş zice că era chiar mai aparte. Cred că era un holocron Sith.

Clătină din cap, dezgustat în principal de propria lui persoană. Ştia că *I-cinci* avea dreptate; izbucnirea sa nervoasă precipitase probabil acţiunea lui Zippa. Lorn mai făcuse afaceri cu toydarianul, dar nu-l înşelase niciodată. Se comportase prosteşte, prosteşte, prosteşte!

Nu câştiga însă nimic dacă se autoflagela. Rămăsese fără credite, iar în zona aceasta a Coruscantului nu era recomandabil să fii falit. Avea nevoie de o modalitate de a face rost de bani, şi cât mai repede... altfel era foarte posibil să sfârşească la fel ca Bilk. Gândul acela era cât se poate de puţin liniştitor.

Capitolul 3.

Stând înaintea Consiliului Jedi, Darsha Assant trăia momentul de glorie la care visase din clipa când începuse instruirea de padawană. Din toate punctele de vedere, Templul Jedi fusese unicul ei univers de când se ştia pe lume. Aici studiase, practicase tehnicile de luptă cu arme şi cu mâinile goale, meditase ore în şir şi învăţase să perceapă şi, într-o mai mică măsură, să manipuleze puterea Forţei – din multe considerente, sarcina cea mai dificilă dintre toate.

Acum se apropiase de culminaţia instruirii şi se afla în Sala Consiliului Jedi, situată în vârful turlei de unde panorama spectaculoasă a oraşului planetar se întindea în toate direcţiile până la orizontul îndepărtat. Pe perimetrul rotondei, membrii Consiliului stăteau aşezaţi în douăsprezece fotolii. Deşi Darsha nu-i văzuse decât rareori în anii de instruire – mai exact, ea se afla în Sala Consiliului doar pentru a patra oară -, le cunoştea perfect numele şi faptele. Adi Gallia, Plo Koon, Eeth Koth... Bătrânul şi venerabilul Yoda... şi, desigur, Mace Windu, conducătorul Consiliului. Pentru simplul fapt că se găsea în prezenţa acestor personaje maiestuoase, Darsha se simţea mai mult decât ameţită.

Cel puţin nu era singură. Înapoia ei şi puţin în lateral îi stătea mentorul Anoon Bondara, care simboliza tot ceea ce Darsha spera să devină într-o bună zi. Maestrul Jedi twi'lek trăia realmente în lumea Forţei. Permanent calm şi afabil, ca un lac de adâncime necunoscută, el era unul dintre cei mai buni luptători ai Ordinului, a cărui tehnică de luptă cu sabia de lumină nu-şi avea realmente pereche. Fata spera că într-o bună zi va fi capabilă să demonstreze o zecime din capacităţile lui Anoon Bondara.

Darsha intrase în ordinul Jedi la vârsta de doi ani, aşa încât, aidoma majorităţii colegilor ei, nu avea amintiri despre alte locuri decât coridoarele şi odăile monahale ale Templului. De când ţinea minte, maestrul Bondara îi fusese părinte şi învăţător. Îi venea greu să conceapă o viaţă în care să nu fi fost implicat mentorul ei Jedi.

Acum însă făcea un pas important tocmai într-o asemenea viaţă. Azi urma să primească misiunea finală a instruirii de padawan. Dacă o îndeplinea cu brio, avea să fie considerată demnă de mantia cavalerilor Jedi.

Continua să-i vină tare greu să creadă că toate acestea se întâmplau cu adevărat. Se născuse pe Alderaan şi rămăsese orfană din pruncie, fiind crescută într-un orfelinat unde o descoperise maestrul Bondara. I se spusese că de mică dovedise capacităţi puternice în Forţă şi fusese adusă pe Coruscant cu speranţa de a fi acceptată pentru instruire. Darsha ştia că avusese un noroc fenomenal. Ca orfană crescută de stat, unica ei nădejde ar fi fost o slujbă guvernamentală obscură de nivel mediu. Dacă n-ar fi fost găsită de cineva care să-i recunoască potenţialul, ar fi ajuns alta dintre nenumăratele rotiţe departamentale necesare funcţionării line a guvernului planetar.

Iar acum... se afla pe punctul de a deveni Jedi! De a fi primită în străvechiul Ordin al cavalerilor protectori, de a se număra printre păzitorii libertăţii şi justiţiei galactice! Chiar şi după atâţia ani de pregătiri, îi venea greu să creadă că era adevărat...

— Padawan Assant!

Îi vorbea maestrul Windu. Glasul melodios al bărbatului cu ochi negri era blând, totuşi puterea lui părea să umple sala vastă. Darsha inspiră profund şi apelă la Forţă pentru a o linişti şi destinde. Nu era în nici un caz momentul să pară agitată.

Maestrul Jedi nu pierdu timpul cu amabilităţi.

— Vei merge singură în cartierul Coridorul Stacojiu din sectorul Zi-Kree, unde un fost membru al Soarelui Negru este adăpostit într-o locuinţă conspirativă. Consiliul îi va asigura protecţia în schimbul unor informaţii despre recentul cutremur din eşaloanele superioare ale acelei organizaţii criminale. Misiunea ta este să-l aduci nevătămat la Templu.

Darsha clocotea de nerăbdare, dar ştia că ar fi fost nepotrivit s-o arate. Schiţă o plecăciune.

— Am înţeles, maestre Windu. Nu voi da greş.

Desigur, nu avu succes deplin în a-şi menţine calmul, deoarece zări un surâs vag fluturând în colţurile gurii conducătorului Consiliului. Era lipsit de importanţă – la urma urmelor, excesul de entuziasm nu constituia în nici un caz o crimă. Mace Windu ridică mâna, semnalându-i că era liberă să plece. Darsha se întoarse şi părăsi rotonda, urmată de Anoon Bondara.

Când uşile glisară silenţios în urma lor, închizându-se, Darsha se răsuci spre mentor. Întrebarea pe care se pregătea să i-o pună, despre cât de repede îşi putea începe misiunea, rămase însă nerostită, când zări privirea de îngrijorare din ochii lui Bondara.

— Ce s-a întâmplat, maestre?

Pentru o clipă fu sigură că percepuse şi dezamăgire în ochii twi'lekului; poate că Darsha spusese ori făcuse în faţa Consiliului ceva care o dezonorase atât pe ea, cât şi pe mentorul ei. Teama o străbătu ca tăişul mortal al săbiei Jedi, totuşi primele lui cuvinte îi alungară grija aceea.

— Este o misiune foarte... dificilă, spuse Bondara. Mă surprinde că maestrul Windu a ales tocmai acest test.

— Te îndoieşti de capacitatea mea de a o îndeplini?

Gândul că s-ar fi putut ca mentorul să nu aibă încredere în ea era chiar mai tulburător decât posibilitatea de a se fi făcut de râs, fără să ştie, în faţa Consiliului.

Bondara şovăi, apoi o privi deschis în ochi şi zâmbi.

— Te-am învăţat mereu să fii onestă în sentimente, rosti el, fiindcă onestitatea este drumul cel mai sigur spre cunoaştere, atât a sinelui, cât şi a Forţei. De aceea nu pot la rândul meu decât să fiu onest. Ca parte a încercărilor tale, trebuie să mergi singură... şi mă tem că misiunea poate fi un test prea dificil şi periculos. Coridorul Stacojiu abundă în bande, criminali, prădători de stradă şi alte primejdii. De asemenea, au avut loc deja mai multe tentative de asasinare a unor membri din Soarele Negru. Totuşi... decizia Consiliului este finală şi trebuie s-o acceptăm. Fii sigură că grija mea nu-mi reflectă în nici un fel opiniile despre capacităţile tale, ci mai degrabă ar trebui pusă pe seama neliniştilor şi presimţirilor ce vin o dată cu vârsta. Sunt convins că te vei descurca bine. Haide acum... trebuie să începem pregătirile pentru plecarea ta.

Darsha îşi urmă mentorul, care pornise pe coridor spre turbolift. Cuvintele lui îi diminuaseră uşor entuziasmul. Dacă avea dreptate? Dacă era o misiune prea periculoasă? Auzise şi ea istorii despre primejdiile din rău famatul Coridor Stacojiu. În plus, avea să fie pentru prima dată pe cont propriu, fără maestrul Bondara şi fără alt padawan ca sprijin în caz de nevoie. Oare se va putea descurca?

Îşi îndreptă umerii. Bineînţeles că va putea! Era Jedi... sau avea să fie, de îndată ce ar fi încheiat această misiune. Mace Windu o considerase capabilă de sarcina respectivă, altfel nu i-ar fi atribuit-o. Trebuia să se încreadă în Forţă, aşa cum îi spusese adesea maestrul Qui— Gon Jinn, altul dintre tutorii ei. Darsha nu va înfrunta singură primejdiile, ci va avea Forţa alături de ea. Forţa nu o făcea invulnerabilă, dar cu siguranţă îi oferea atuuri pe care puţini alţii le deţineau. Cu Forţa putea reuşi acţiuni pe care majoritatea fiinţelor le-ar fi încadrat în sfera miraculosului. Putea să sară în sus la o

înălţime de două ori mai mare decât a ei în condiţii de gravitaţie normală, îşi putea încetini viteza de coborâre în cădere, putea chiar să recurgă la telechinezie pentru a deplasa obiecte aflate la zece sau mai mulţi metri depărtare. De asemenea, se putea învălui în esenţa Forţei – altfel spus, se putea ascunde, chiar dacă se găsea expusă vederii.

Bineînţeles, abilitatea de a face toate lucrurile acestea nu se ridica la nivelul mentorului ei, totuşi era cert că Darsha se simţea mai bine cu Forţa decât fără ea. Nu avea să dea greş. Avea să-şi ducă misiunea la bun sfârşit, iar la întoarcerea în Templu, urma s-o aştepte titlul de Jedi.

***

Infiltratorul ieşi din hiperspaţiu în interiorul sistemului Coruscant şi continuă cu viteză subluminică spre planeta-capitală a galaxiei. Darth Maul menţinu nava invizibilă, deşi avea să renunţe la starea respectivă pe măsură ce se apropia de destinaţie – invizibilitatea prelungită consuma prea multă energie. De la maestrul său căpătase coordonatele şi codul de intrare care aveau să-l poarte fără probleme prin reţeaua orbitală de securitate, pentru a asoliza pe orice astroport de pe planetă. Era totuşi preferabil să rămână cât mai puţin băgat în seamă. Până şi o sprânceană ridicată la vederea Infiltratorului într-un doc de andocare ar fi însemnat prea mult.

Nava o primise recent de la Lord Sidious şi de abia se obişnuia cu ea, dar răspundea prompt şi uşor la comenzi. Se apropie de Coruscant, venind peste polul sud. Nu-l îngrijora posibilitatea de a fi observat, deşi Coruscant avea cel mai sofisticat sistem de reţele de detectare, cu cea mai mare rază de acţiune dintre toate planetele galaxiei. Infiltratorul se mândrea cu un dispozitiv de invizibilitate din cristale de stigiu de ultimă

tehnologie şi cu disipatoare de urme propulsive care puteau deruta până şi reţelele de avertizare ale capitalei.

Sithul alese ca loc pentru asolizare o platformă de pe terasa unei monade părăsite dintr-o zonă a oraşului care aştepta să fie demolată şi reconstruită. Activă dispozitivul de invizibilitate şi-şi scoase motospeederul prin chepengul calei. Vehiculul era un model simplificat, destinat vitezei şi manevrabilităţii maxime, cu care îşi continuă călătoria prin oraş.

Lord Sidious aflase că Hath Monchar deţinea un apartament pe Coruscant, într-o secţiune bogată a oraşului, la câţiva kilometri în sudul munţilor Manarai. Maul nu cunoştea adresa exactă, dar ea era lipsită de importanţă. Avea să-l găsească pe neimoidianul dispărut, chiar dacă ar fi trebuit să scotocească tot oraşul-planetă.

Era imposibil măcar să-şi amintească un moment când nu-i fusese supus lui Darth Sidious. Ştia că planeta sa natală fusese Iridonia, însă detaliul acela îl impresiona la fel de puţin ca şi ştiinţa faptului că atomii ce-i alcătuiau trupul se născuseră întâia dată în furnalele galactice primordiale care dăduseră naştere stelelor. Informaţia respectivă era interesantă în mod distant, abstract... şi doar atât. Pe Darth Maul nu-l preocupa să afle nimic mai mult despre trecutul său ori despre planeta natală. În ceea ce-l privea, viaţa lui începea cu Lord Sidious. Iar dacă maestrul său ar fi poruncit sfârşitul acelei vieţi, Maul i-ar fi acceptat judecata fără comentarii.

Dar asta nu avea să se întâmple atâta timp cât îl slujea perfect pe Lord Sidious. Şi, desigur, exact asta urma să facă. Nu-şi putea nici măcar imagina o situaţie sau circumstanţă care să-l poată împiedica în această privinţă.

Înapoia lui, în depărtare, se auzi tânguitul unei sirene şi, aruncând o privire peste umăr, Maul văzu că era urmărit de un droid poliţist cu un speeder similar cu

al său. Faptul nu-l surprinse; ştia că încălcase câteva reguli de circulaţie privind viteza şi traseul urmat. În acelaşi timp ştia că droidul nu avea nici cea mai mică şansă de a-l prinde.

Maul aduse motospeederul la viteză maximă şi goni prin labirintul de beton armat, pe planul dintre două niveluri de trafic aerian. Speederul nu era dotat cu caracteristici de invizibilitate, dar asta nu conta; viteza şi manevrabilitatea îi erau arhisuficiente pentru a lăsa în urmă poliţistul. Ştia că droidul comunica deja cu partenerii săi, solicitând întăriri care să-l înconjoare şi să-l oprească pe Maul.

Nu putea însă îngădui aşa ceva.

Zări o breşă în fluxul traficului de dedesubt, modifică unghiul de propulsie al vehiculului şi traversă traficul, coborând două niveluri, până străbătu un strat de ceaţă care plutea la treizeci de metri de sol. Bineînţeles putea fi încă urmărit, dar ştia prea bine că, atâta vreme cât nu periclita alte vieţi decât pe a sa, nu avea să reprezinte o prioritate pentru poliţie. În plus, aproape că sosise la destinaţie.

Ajunse fără alte incidente, opri motospeederul într-o parcare şi plăti staţionarea în avans pentru restul zilei. După aceea sui pe un trotuar rulant care-l purtă spre una dintre numeroasele filiale ale Serviciului Vamal Coruscant.

În câteva rânduri, observă oameni care se uitau la el; aspectul său era capabil să atragă priviri chiar şi pe o planetă atât de cosmopolită. Pentru a-i determina pe toţi să-i ignore prezenţa, ar fi fost nevoie de o concentrare considerabilă în folosirea Forţei, dar o putea face, deşi în clipa aceea era prea puţin important cine îl zărea. Dacă totul se desfăşura conform planului, avea să plece de pe Coruscant în mai puţin de o zi, cu misiunea îndeplinită.

Avea de partea lui un avantaj: chiar dacă aici exista o diversitate de rase şi specii extraterestre mai mare

decât practic oriunde în galaxie, numărul neimoidienilor era totuşi destul de redus, din cauza recentelor tensiuni dintre Republică şi Federaţia Comercială. Maul pătrunse în clădirea impunătoare a Serviciului Vamal şi se apropie rapid de terminalul unei baze de date. Utilizând o parolă căpătată de la Lord Sidious, lansă o căutare HoloNet, care-i găsi înregistrarea unui neimoidian recent sosit. Imaginea se potrivea celei a lui Hath Monchar pe care o avea de la maestrul său. Numele difereau, însă asta nu era o surpriză.

Maul introduse alt parametru de căutare, încercând să-l depisteze pe Monchar după utilizarea cardului de debit. Nu exista nici o înregistrare a vreunei tranzacţii... din nou, deloc surprinzător. Neimoidianul ar fi trebuit să fie prea naiv pentru a fi prins în felul acesta. Neîndoios, pe Coruscant el folosea doar bani gheaţă.

În spatele lui Maul începuse să se formeze o coadă, alcătuită din persoane ce doreau să folosească terminalul pe care-l monopolizase. Putea auzi glasuri bombănind, pe măsură ce turiştii şi localnicii deveneau tot mai iritaţi. Le ignoră.

Pătrunse ilegal în grila de securitate planetară care monitoriza astroporturile şi împrejurimile lor şi apelă ultimele douăzeci şi patru de ore ale unui colaj de imagini înregistrate de holocamerele staţionare şi mobile. Ceru sistemului să caute neimoidieni în fişierele sale.

Găsi câteva imagini, dintre care una promiţătoare. Nu era prea grozavă – figura înceţoşată a unui neimoidian care intra într-o tavernă din preajma locului unde se găsea acum Maul, înregistrată cu două ore în urmă – , dar era mai bună decât nimic.

Maul surâse uşor şi atinse cu degetele mânerul săbiei cu lamă dublă care-i atârna la centura utilitară. Notă adresa tavernei, apoi se răsuci şi părăsi clădirea.

Capitolul 4.

Nute Gunray împinse iritat în lături farfuria cu fungi. Era felul său favorit de mâncare: mucegai negru marinat în secreţiile alcaline ale gândacului de mălură, asezonat perfect, cu spori de abia începând să înmugurească. În mod normal, nodurile lui gustative şi olfactive ar fi tremurat extaziate la ideea unei asemenea experienţe gastronomice, însă el nu avea deloc apetit; mai mult chiar, nu izbutise nici să privească mâncarea după ultima apariţie pe punte a Lordului Sith, când acesta sesizase absenţa lui Hath Monchar.

— Ia-o de-aici! se răsti spre droidul de serviciu care aştepta respectuos în apropiere.

Platoul fu luat, iar Gunray se ridică şi se îndepărtă de masă. Se opri în faţa unui hublou de oţel transparent şi privi mohorât panorama infinită a câmpului stelar.

Continua să nu aibă nici un fel de veşti despre Monchar şi nici un indiciu referitor la destinaţia sa. Dacă viceregele ar fi fost pus să ghicească – şi în clipa de faţă nu-i mai rămăsese altceva de făcut -, ar fi spus că adjunctul lui decisese să intre în afaceri pe cont propriu. Existau suficiente modalităţi prin care informaţiile asupra blocadei iminente puteau fi transformate în credite... credite destule pentru a începe o viaţă nouă pe o planetă nouă. Gunray era aproape convins că acesta era planul lui Monchar, în primul rând fiindcă el însuşi se gândise nu o dată la posibilitatea respectivă de acţiune.

Nu însemna totuşi că problema s-ar fi diminuat în vreun fel. Dacă Monchar nu putea fi readus la bordul lui Saak'ak înainte ca Sidious să-i contacteze din nou...

Dinspre uşa apartamentului său se auzi piuitul discret al soneriei.

— Intră, rosti el.

Uşa glisă, deschizându-se, şi apăru Rune Haako. Juristul Federaţiei Comerciale traversă încăperea, se aşeză şi-şi aranjă veşmintele purpurii cu meticulozitate precisă, netezindu-le conştiincios cutele înainte de a-l privi pe Gunray.

— Bănuiesc că nu s-a mai aflat nimic nou despre Hath Monchar.

— Nimic.

Haako încuviinţă din cap. Se jucă o clipă cu marginea gulerului, apoi îşi aranjă mânecile bufante. Gunray simţi un fior de iritare. Îi putea citi gândurile lui Haako cu uşurinţa cu care ar fi citit un fişier de date; ştia că juristul intenţiona să facă o sugestie referitoare la situaţia prezentă şi mai ştia că abordarea ocolită avea scopul de a-l pune pe Gunray în defensivă. Totuşi, protocolul cerea ca el să nu trădeze nimic din ceea ce simţea; dacă şi-ar fi divulgat sentimentele, ar fi recunoscut că Haako deţinea un atu.

În cele din urmă, Haako ridică fruntea şi-l privi direct în ochi.

— Poate că aş putea sugera o cale de abordare.

Gunray schiţă din mână un gest care nu dovedea interes în sine, ci doar politeţe.

— Te rog.

— În misiunile mele pentru Federaţia Comercială, am avut ocazia să întâlnesc persoane cu capacităţi şi talente speciale, începu Haako după care îşi aranjă colţurile încrucişate ale glugii. Mai precis, mă refer la o femelă umană pe nume Mahwi Lihnn. În schimbul unui onorariu stabilit în prealabil, ea caută şi aduce indivizi care au dezertat de la îndatoriri sau care au comis delicte.

— Te referi la un vânător de recompense, zise Gunray.

Văzu că Haako se abţinu să nu pufnească şi-şi dădu seama cu întârziere că, trădând ştiinţa termenului utilizat pentru o asemenea îndeletnicire, îşi ştirbise din reputaţie în faţa subordonatului. Nu-i păsa însă... era prea aţâţat de posibilitatea prezentată de sugestia juristului.

— Am putea s-o angajăm pe această Mahwi Lihnn pentru a-l găsi pe Monchar şi a-l aduce la navă înainte ca Sidious să ne apeleze din nou.

— Exact.

Gunray sesiză dispreţul ascuns din tonul lui Haako. Îşi aranjă la rându-i gulerul şi nu se grăbi să răspundă. Surescitarea iniţială faţă de o posibilă soluţie a problemei se mai domolise şi decise să-i demonstreze lui Rune Haako că nu era uşor să te angrenezi în jocuri de rang social cu viceregele în exerciţiu al Federaţiei.

— Iar tu... Îl cunoşti pe acest personaj? întrebă, cu tonul glasului şi expresia feţei transmiţând exact nuanţa potrivită de desconsiderare faţă de oricine cu poziţia lui Haako care ar fi recunoscut că avusese contacte sociale cu astfel de indivizi declasaţi.

Expresia de îngâmfare a celuilalt păli şi degetele lui ciuguliră cu un gest nervos din filigran.

— Aşa cum am spus, în cadrul activităţii mele de ataşat diplomat şi jurist al Federaţiei...

— Evident, încuviinţă Gunray conferind cuvântului doze egale de compătimire şi aroganţă. Federaţia Comercială îţi este extrem de recunoscătoare pentru acceptul de a fraterniza cu astfel de... personaje... pitoreşti, în speranţa că talentele lor ne-ar putea fi cumva utile într-o bună zi.

Văzu cum buzele lui Haako se strâng, subţiindu-se, ca şi cum juristul ar fi muşcat dintr-o trufă stricată, şi continuă:

— Bineînţeles, situaţiile disperate cer măsuri disperate. Deşi regret să fiu nevoit să cer aşa ceva unei persoane cu poziţia ta socială, sper că vei putea găsi

puterea interioară de a o contacta din nou pe această Mahwi Lihnn, pentru a putea soluţiona în mod satisfăcător cazul Monchar.

Rune Haako murmură o încuviinţare şi părăsi încăperea. După ce uşa se închise, Nute Gunray aprobă mulţumit din cap. Nu era rău, nu era rău deloc! Izbutise să implementeze o posibilă soluţie în problema dispariţiei lui Monchar şi în acelaşi timp îl umilise pe nesuferitul şi îngâmfatul de Haako. Ascultă cu plăcere un sunet slab dinspre sacul său abdominal, care semnala revenirea apetitului. Poate că va încerca din nou să cineze.

***

— Huttu' era pregătit, spuse Lorn. Era gata să plătească bani gheaţă serioşi pentr-un holocron Jedi autentic. Ar fi plătit chiar de două ori mai mult pentr-un holocron Sith. (Roti deprimat ultimele picături din whiskyul johrian verde-albăstrui care-i umpluse până recent paharul.) Cubu' ăla valora cinzej de mii de credite. Acum am pierdut şi cubu' şi cinşpe mii de credite. Toţi banii pe care-i aveam.

— Într-adevăr, comentă *I-cinci*, suntem într-o situaţie oarecum disperată din punct de vedere financiar.

Cei doi stăteau la barul din fundul tavernei Piatra Verde, nu departe de un capăt al rău famatului cartier Coridorul Stacojiu. Se numărau printre obişnuiţii localului şi prezenţa droidului nu mai cauza controverse, în ciuda anunţului de la intrare care proclama „ACCESUL DROIZILOR INTERZIS” în bazică şi alte câteva limbi.

— E numa' vina mea, bolborosi Lorn adresându-se mai mult tejghelei pătate de băutură decât lui *I-cinci*. Dacă nu mi-aş fi pierdut cumpătu'... Îl fixă pe droid cu ochi împăienjeniţi. Nu ştiu de ce mai rămâi cu mine.

— Aha, am ajuns acum la etapa sentimentală. O să dureze mult? Poate că ar fi mai bine să intru în ciberostază până se termină.

Lorn mormăi ceva neinteligibil şi făcu semn să i se umple paharul.

— Uneori eşti de-a dreptu' bastard, ştii asta? se adresă el lui *I-cinci*.

— Ia să vedem... potrivit bazelor mele de date definiţia primară pentru bastard este "copil născut în afara căsătoriei". Totuşi a doua definiţie sună: "organism de origine necunoscută sau hibridă". În privinţa asta, cred că aş corespunde.

Când barmanul se apropie pentru a reumple paharul lui Lorn, droidul îl acoperi cu palma.

— Pentru ziua de azi, anunţă el, prietenul meu şi-a distrus destui neuroni, ingerând diverşi compuşi hidroxilici. Şi, de altfel, nici nu dispune de o rezervă supraabundentă.

Barmanul bothan se uită spre Lorn, strânse din umeri şi trecu mai departe, la următorii clienţi. Aflat lângă ei, un duros în veşminte de spaţial îi privi şi păru că observă pentru prima dată prezenţa droidului.

— Îţi laşi droidul să decidă cât de mult poţi să bei? îl întrebă el pe Lorn.

— Nu-i droidu' meu, zise Lorn. Suntem parteneri. Asociaţi de afaceri, pronunţă el cu grijă.

Membranele nictitante ale durosului clipiră peste ochii săi într-un gest de surpriză şi neîncredere.

— Vrei să-mi spui că droidul ăsta are statut de cetăţean?

— El nu-ţi spune nimic, interveni *I-cinci* întorcându-se spre duros, în primul rând fiindcă este atât de beat, încât abia mai poate să stea în picioare. Eu însă îţi spun să-ţi vezi de treaba ta. Nu te priveşte care este statutul meu în societatea galactică.

Durosul privi în jur, văzu că ceilalţi clienţi ai tavernei ignorau în mod aproape evident schimbul de replici, aşa încât ridică din umeri şi se întoarse către paharul său. *I-cinci* îl trase pe Lorn de pe taburetul barului şi-l îndreptă în direcţia uşii. Lorn porni, clătinându-se, apoi se răsuci cu faţa la local.

— Cân'va am fost tare, îi anunţă el pe consumatorii care în majoritate nici nu se sinchisiră să-l privească. Am lucrat în nivelurile de sus. Aveam apartament de lux. Puteam vedea munţii. Nemernicii de Jedi... ei mi-au făcut-o.

După aceea se întoarse şi ieşi, urmat de droid.

Afară aerul era răcoros şi Lorn simţi cum creierul i se mai limpezeşte puţin de aburii alcoolului. Soarele apusese şi începuse lungul amurg al regiunilor ecuatoriale.

— Cred că le-am zis-o, nu?

— Absolut. Ţi-au sorbit cuvintele. Sunt sigur că aşteaptă cu sufletul la gură următorul episod antrenant. Până atunci, ce-ar fi să ne ducem acasă înainte ca unul dintre băştinaşii pitoreşti să decidă că l-ar interesa să vadă cât de repede ard ţesuturile umane îmbibate cu alcool?

— Bună idee, încuviinţă Lorn, iar *I-cinci* îl prinse de braţ şi porniră pe trotuar.

Trecură pe lângă o sumedenie de vânzători ce ofereau pe sub mână holograme, sclipstim şi alte produse ilegale. Cerşetori din diverse specii, înfăşuraţi în zdrenţe, îi trăgeau de poalele veşmintelor, rugându-i să le dea de pomană. Pătrunseră prin cea mai apropiată intrare subterană acoperită şi coborâră o scară rulantă lungă şi defectă, care ajungea pe un coridor sinuos. Dacă la suprafaţă fusese destul de cald, aici era ca în saună. Amestecul de mirosuri corporale degajate de numeroasele fiinţe soioase ce mergeau prin pasaj se combina cu duhoarea fungilor ce răzbătea prin pereţi şi

crea un efect cvasihalucinogenic. Lorn se întrebă de ce oare nu puteau toţi să miroasă ca toydarienii.

Cotiră printr-un tunel lateral îngust cu pereţii şi plafonul acoperite cu o reţea complexă de ţevi, conducte şi cabluri. La intervale neregulate, benzi luminescente pâlpâitoare asigurau un iluminat slab. Limacşi de granit se târau pe podea, silindu-l pe Lorn să privească atent pe unde călca – lucru destul de greu în starea în care se afla. Finalmente ajunseră la a treia uşă metalică dintr-un şir de intrări în nişe, pe care bărbatul o deschise după ce bâjbâi de câteva ori cu cardul-cheie.

Cubiculul fără ferestre, o celulă săpată în fundaţia masivă de beton armat a oraşului, fusese conceput pentru un singur ocupant, dar, întrucât colegul de cameră al lui Lorn era un droid, spaţiul respectiv era suficient. În cubicul se aflau două scaune, un pat extensibil care se ridica în perete, o baie minusculă şi o chicinetă în care abia încăpeau un cuptor cu nanounde şi un refrigerator. Cubiculul era impecabil de curat – alt avantaj de a avea un droid pe lângă casă.

Lorn se aşeză pe marginea patului şi rămase cu ochii pironiţi în podea.

— Uite ce trebuie să ştii despre Jedi, anunţă el.

— Te rog, nu începe din nou!

— Sunt toţi nişte elitişti egoişti şi ipocriţi.

— Să ştii că deţin deja înregistrarea întregii acuzaţii. Ţi-aş putea reda un holo la viteză mărită – am economisi timpul.

— "Păzitorii galaxiei"... mă face să râd! Nu-i interesează decât să-şi păzească propriu' mod de viaţă.

— Dacă aş fi în locul tău – o situaţie ipotetică a cărei simplă menţionare ameninţă să-mi supraîncarce circuitele logice —, aş înceta să mai fiu obsedat de Jedi şi aş începe să mă gândesc de unde voi face rost de prânzul următor. Eu nu am nevoie de alimente, spre

deosebire de tine. Îţi trebuie o marfă pe care să o poţi plasa – ceva de valoare... şi cât mai repede.

Lorn se strâmbă spre droid.

— N-ar fi trebuit să-ţi dezactivez nişiodată atenuatoru' de creativitate.

Căzu pe gânduri mult timp, apoi vorbi:

— Da' ai dreptate – n-are rost să jelim trecutu'. Trebuie să privim înainte. Ceea şe ne trebuie este un plan... şi imediat!

Căzu după aceea pe spate în pat şi începu să sforăie sonor.

I-cinci îşi privi tovarăşul întins la orizontală.

— Evoluţia aleatorie, murmură el, n-ar fi trebuit niciodată să fie dotată cu inteligenţă.

Capitolul 5.

Darth Sidious se gândea la cavalerii Jedi.

Influenţa lor se stingea în galaxie şi în privinţa aceasta nu putea fi nici urmă de îndoială. De mai bine de o mie de generaţii, ei fuseseră paladinii autodeclaraţi ai binelui public, dar epoca respectivă se apropia de sfârşit, însă, orbiţi de propria lor ipocrizie, naivii patetici nu puteau înţelege adevărul situaţiei.

Era firesc şi corect să fie aşa, tot aşa cum era firesc şi corect ca instrumentul prăbuşirii lor să fie Sithii.

Puţinii cărturari şi învăţaţi care auziseră măcar numele acela, credeau că Sithii reprezentau "partea întunecată" a cavalerilor Jedi. În mod evident, definirea era mult prea simplistă. Într-adevăr, cu mii de ani în urmă, Sithii îmbrăţişaseră învăţăturile unui grup de Jedi renegaţi, dar ei duseseră ştiinţa şi filozofia respectivă mult dincolo de didacticismul izolat de la care porniseră.

Era uşor şi în acelaşi timp convenabil să separi conceptul de Forţă în "întuneric" şi "lumină"; de fapt, Sidious însuşi folosise asemenea noţiuni dualiste în instruirea discipolului său. În realitate însă, exista numai Forţa, care se situa deasupra conceptelor limitate de pozitiv şi negativ, alb şi negru, bun şi rău. Unica diferenţă demnă de a fi luată în seamă era faptul că Jedi considerau Forţa un ţel în sine, pe când Sithii ştiau că Forţa era mijlocul spre un ţel.

Iar ţelul respectiv era Puterea.

În ciuda posturii lor umile şi a declaraţiilor solemne de abdicare de la conducere, Jedi doreau puterea la fel de mult ca oricare alţii. Sidious ştia că lucrul acesta era perfect adevărat. Ei se pretindeau slujitorii poporului, dar de-a lungul secolelor se îndepărtaseră tot mai mult de contactul cu cetăţenii pe care susţineau că-i slujesc. Acum cutreierau coridoarele şi sălile monahale ale Templului lor, susţinându-şi ideologiile deşarte, în timp ce-şi puneau în practică maşinaţiile orgolioase, concepute să le confere mai multă putere seculară.

În calitate de jumătate din întregul ordin existent al Sithilor, Darth Sidious tânjea de asemenea după putere. Era adevărat că el acţiona pe ascuns în acest scop, însă o făcea din necesitate, nu ca simplu sofism. După Marele Război Sith, Ordinul său fusese decimat. Ultimul Sith rămas în viaţă îl renăscuse cu o doctrină nouă: un singur maestru şi un singur ucenic. Aşa fusese, şi aşa avea să fie, până în ziua glorioasă care avea să vadă prăbuşirea cavalerilor Jedi şi ascendenţa străvechilor lor inamici, Sithii.

Iar ziua aceea se apropia rapid. După secole de planuri şi alianţe secrete, ajunsese acum la o aruncătură de băţ. Sidious era convins că va vedea apogeul respectiv în timpul vieţii sale. În viitorul nu prea îndepărtat, urma să vină o zi când el va sta triumfător deasupra trupului ultimului Jedi, când va vedea Templul

Jedi ras de pe faţa pământului, când îşi va ocupa locul meritat de conducător al galaxiei.

Din acest motiv nu putea îngădui nici un fel de mărunţişuri nerezolvate, indiferent cât de neimportante. Poate că absenţa lui Hath Monchar nu avea nici cea mai vagă legătură cu apropiata blocadă aplicată planetei Naboo de către Federaţia Comercială. N-ar fi fost surprinzător, totuşi atât timp cât exista cea mai mică şansă în această privinţă, neimoidianul trebuia găsit şi problema lui rezolvată.

Darth Sidious privi un crono mural. Trecuseră paisprezece ore standard de când îi atribuise misiunea lui Maul. Se aştepta ca în scurt timp să primească veşti de la ucenicul său. Miza era mare, foarte mare, dar el era perfect încrezător că Maul îşi va îndeplini sarcina cu obişnuita lui eficienţă nemiloasă. Totul avea să continue aşa cum fusese planificat, iar Sithii aveau să se înalţe din nou.

Curând.

Foarte, foarte curând.

***

Coridorul Stacojiu se găsea în cvadrantul 3 al sectorului Zi-Kree şi era unul dintre cartierele cele mai vechi ale vastei metropole planetare, ticsit de zgârie-nori şi turnuri construite cu mult timp în urmă. Clădirile erau atât de înalte şi atât de apropiate între ele, încât unele zone ale Coridorului primeau doar câteva minute de soare pe zi. Darsha îşi aminti că auzise legende despre triburi subumane ale căror membri se împerecheau între ei şi care trăiau de atâta vreme în întunericul cvasitotal al străfundurilor, încât orbirea devenise o trăsătură transmisă genetic.

Totuşi bezna constituia cel mai mic dintre pericolele Coridorului. Mult mai primejdioase erau creaturile, umane şi non— umane, care trăiau în tenebre şi-i atacau pe imprudenţi.

Darsha îşi pilotă aerocangurul prin ceaţa puturoasă care se întindea ca o pătură urât mirositoare peste nivelurile cele mai de jos. Se întrebă de ce ar fi ales cineva un asemenea cartier pentru ascunderea unui informator. Bineînţeles, răspunsul era că reprezenta ultimul loc unde ar fi căutat cineva.

Locuinţa conspirativă – un bloc din beton armat şi plastoţel – se găsea pe o stradă insuficient de lată pentru a putea coborî aerocangurul. Asoliză în intersecţia cea mai apropiată, coborî şi instrui autopilotul să ridice vehiculul douăzeci de metri şi să staţioneze acolo în plutire. În felul acela creşteau şansele de a-l regăsi la întoarcere.

Ici-colo pe clădire existau facle luminescente montate în colivii protectoare de sârmă, dar după secole de funcţionare erau atât de epuizate încât contribuiau în prea mică măsură la alungarea semiîntunericului. Imediat ce coborî din aerocangur, Darsha fu asediată de milogi, care cerşeau mâncare şi bani. La început fata încercă vechea tehnică Jedi de a le înceţoşa minţile, însă erau prea mulţi şi aveau creierele prea deformate de privaţiuni şi substanţe chimice ilegale pentru a mai reacţiona la sugestiile ei. Padawana strânse din dinţi şi-şi croi drum prin pădurea de braţe, tentacule şi alte apendice murdare care se agitau către ea.

Amestecul de repulsie şi simpatie pe care îl simţea era aproape copleşitor. De când ţinea minte, ea fusese ocrotită şi protejată în Templul Jedi, izolată de contactul direct cu drojdia societăţii – o ironie a sorţii, deoarece Jedi ar fi trebuit să fie protectorii tuturor nivelurilor de civilizaţie, până şi al celor considerate paria de majoritatea claselor superioare. Era adevărat că unele momente ale instruirii o purtaseră în multe cartiere bântuite de violenţă, dar nicăieri nu văzuse ceva măcar pe departe similar cu ceea ce întâlnea acum. Se simţea

oripilată că asemenea sărăcie şi degradare putea să existe oriunde, şi cu atât mai mult pe Coruscant.

Ajunse la nişa intrării locuinţei conspirative şi ciocăni în uşa ranforsată. O fantă se deschise şi prin ea se deplie o holocameră de supraveghere.

— Numele şi scopul vizitei? se auzi un glas scârţâit.

— Darsha Assant, din partea Consiliului Jedi.

Un kubaz atrofiat încercă să-i fure sabia Jedi agăţată la centura utilitară, dar fata îi prinse mâna şi-i îndoi spre înapoi degetul mare. Individul chiţăi şi se retrase grăbit, însă alţii îi luară locul imediat. Unicul motiv pentru care n-o târau pe stradă era numărul lor prea mare pentru a putea intra simultan în nişa îngustă în care se afla ea.

Holocamera de securitate trecu un fascicul laser de scanare peste chipul fetei.

— Identitate confirmată. Vă rugăm, nu respiraţi.

Darsha făcu aşa cum i se spusese... şi duze camuflate în jurul canaturilor pulverizară o ceaţă roz spre mulţimea de milogi. Un cor de ţipete indignate, chiţăituri, behăituri şi alte forme de protest se înălţă dinspre cerşetorii care fură alungaţi pentru moment de gazele iritante. Uşa glisă în sus şi un braţ metalic o prinse pe Darsha şi o trase iute înăuntru.

Fata se pomeni într-un coridor îngust, la fel de întunecat ca şi strada. Droidul de securitate care o apucase de braţ o conduse prin pasaj, apoi ocoliră un colţ şi intrară într-o cămăruţă fără ferestre. Nici aici lumina nu era mai bună; Darsha abia putu distinge o siluetă gârbovită, aşezată pe un scaun. Individul chel şi umanoid părea a fi fondorian.

— Acesta este cavalerul Jedi care te va duce într-un loc sigur, Oolth, rosti droidul.

Deşi ştia prea bine că era o reacţie prostească, Darsha simţi un fior de excitare auzind că fusese numită Jedi, fie chiar şi de un droid.

— Era şi timpul, zise fondorianul ridicându-se iute. Să plecăm înainte să se-ntunece... deşi pe-aici este tot timpul întuneric.

Porni spre ieşirea încăperii, se opri şi întoarse capul către Darsha.

— Haide, făcu el iritat. Ce mai aştepţi?

— Încerc să decid care este modalitatea cea mai bună de a ajunge la aerocangurul meu, replică fata. Nu mă încântă ideea de a trece din nou printre nefericiţii de afară.

— Noi vom fi "nefericiţi", dacă nu-i dăm bătaie! Asta-i teritoriul Raptorilor. Prin comparaţie cu ei, drojdierii de afară sunt ca senatorii Republicii. Haide, nu mai pierde vremea!

Darsha păşi spre coridor şi Oolth se retrase în lateral, lăsând-o să treacă.

— Eu sunt cel care trebuie protejat, aşa că ieşi prima.

Indiferent pentru ce l-ar fi dorit Consiliul, Darsha era sigură că fondorianul nu putea fi valoros pentru curajul său. Trecu pe lângă el şi se îndreptă către uşa exterioară.

Monitorul holocamerei de supraveghere era montat chiar lângă uşă şi pe el putu zări câţiva cerşetori care zăboviseră prin vecinătate. Majoritatea celorlalţi probabil că plecase, căutând alţi trecători pe care să-i asedieze cu milogeli. Dacă Darsha şi Oolth se mişcau iute, probabil că ar fi putut ajunge fără multe necazuri la intersecţia în care fata îşi lăsase vehiculul.

— În regulă, zise ea.

Inspiră adânc şi apelă Forţa pentru a se calma. Era padawan şi avea de îndeplinit o misiune. Era timpul să treacă la fapte.

— Să ieşim!

Tăblia uşii glisă, deschizându-se. Darsha extinse Forţa şi nu percepu în apropiere pe nimeni care să

reprezinte un pericol. Liniştită, porni pe stradă alături de Oolth. Cerşetorii părură că se materializează din umbre, strângându-se din nou în jurul lor. Fondorianul îi îmbrânci, când se înghesuiră.

— Plecaţi de lângă mine! împuţiţilor!

— Nu te opri, îi spuse Darsha.

Refuzase oferta droidului de a-i escorta, fiindcă nu dorea să atragă mai multă atenţie decât era absolut necesar. În caz de necesitate îşi putea activa sabia Jedi; nu se îndoia că simpla vedere a lamei de energie avea să-i determine pe cei mai mulţi s-o ia la goană. Spera totuşi că nu va fi necesar. Aproape că ajunseseră la intersecţie.

În clipa aceea, inima ei, care deja bubuia de tensiune nervoasă, încercă brusc să-i ajungă în gâtlej.

Aerocangurul se afla tot acolo unde-l lăsase, plutind staţionar la douăzeci de metri înălţime în văzduh, dar pe stradă, dedesubtul lui, se adunase o duzină de fiinţe din diverse specii. Fata recunoscu printre ele oameni, kubaz, h'nemthe, gotali, snivviani, trandoshani şi bith. Toţi păreau să fie spre sfârşitul adolescenţei, toţi erau îmbrăcaţi pestriţ şi colorat, şi toţi păreau extrem de periculoşi.

Fondorianul icni şi murmură pe un ton sugrumat:

— Raptorii...

Darsha auzise poveşti despre găştile de stradă care terorizau multe dintre sectoarele decăzute de pe suprafaţa Coruscantului. De departe, Raptorii erau renumiţi ca fiind cei mai răi. Fata nădăjduise să-şi încheie misiunea îndeajuns de repede pentru a evita o întâlnire cu ei, însă acum putea să-şi ia rămas bun de la speranţa respectivă.

Câteva cârlige cu frânghii erau deja agăţate de aparatul pentru două persoane. Trei membri ai găştii – o femelă umană şi doi masculi bith – suiseră la bord şi-l goleau, aruncând spre restul bandei obiectele dinăuntru:

un holoproiector... un acvarespirator... o punguliţă cu capsule alimentare şi medicamente... Chiar sub ochii Darshei, unul dintre ei reuşi să scoată din funcţiune autopilotul, determinând aparatul să coboare lin pe stradă. Tovarăşii lor îi ovaţionară sonor.

Oolth se prinse de mantia fetei şi încercă s-o tragă în umbrele străduţei înguste.

— Repede... până nu ne văd!

Darsha se smulse din prinsoarea lui.

— Nu-i pot lăsa să vandalizeze aerocangurul. Este unica noastră cale de ieşire de aici. Rămâi pe loc până mă ocup de ei.

După aceea, silindu-se să emane o inexistentă încredere în sine, porni spre Raptori.

Nu făcuse decât câţiva paşi şi apariţia îi fu remarcată. Râsetele şi pălăvrăgelile sonore încetară rapid; neîndoios, gândi fata, le venea greu să creadă că cineva putea fi atât de inconştient.

Darsha se opri la câţiva metri de ei. Strada rămăsese pustie acum, cu excepţia fondorianului care se pitise undeva în umbrele dindărăt. Nici un individ cu capul pe umeri nu dorea să fie prezent când Raptorii colindau după pradă.

— Acesta este aerocangurul meu, anunţă ea uşurată să constate că glasul nu-i tremura deloc. Vă rog să puneţi la loc lucrurile furate şi să plecaţi de aici!

Raptorii se priviră între ei stupefiaţi, apoi izbucniră în diverse sunete, care constituiau probabil râsetele fiecărei specii. Un om – zvelt şi vânos, cu o coamă incredibilă de păr verde ale cărei fire stăteau perfect vertical într-un câmp electrostatic – înaintă ţanţoş spre ea.

— Bag de seamă că eşti nouă p-aici, comentă el stârnind alt val de chicote, de data aceasta cu tonalităţi evident neplăcute, dinspre camarazii săi.

Darsha îşi trecu rapid în revistă opţiunile. Nu erau foarte multe. Era singură împotriva unei duzini de adversari şi, deşi cunoştinţele ei în artele de luptă Jedi îi sporeau într-o oarecare măsură şansele, nu avea deloc încredere în capacitatea de a ieşi învingătoare dintr-o dispută. La urma urmelor, se afla pe terenul Raptorilor şi, din câte ştia, era posibil ca alţii să pândească din umbre.

Existau însă şi alte variante decât lupta. Trucul mintal pe care-l încercase ceva mai devreme asupra cerşetorilor nu fusese pe deplin încununat de succes, totuşi îi alungase pe câţiva. S-ar fi putut ca acum s-o ajute, pentru a-i deruta pe Raptori atât cât să-i permită să ajungă la vehicul. Desigur, după aceea trebuia să-l recupereze şi pe Oolth, dar decise să abordeze problemele pe rând.

Ridică mâna dreaptă, răşchirând degetele într-un gest menit să atragă atenţia, şi-şi extinse mintea în căutarea Forţei.

— Nu vă interesează persoana mea şi nici vehiculul meu, vorbi ea pe tonul blând, însă coercitiv pe care-l învăţase.

După expresiile lor confuze şi nesigure îşi dădu seama că avea succes; le putea simţi voinţele începând să vibreze în rezonanţă cu voinţa ei.

Ciuf Verde era fie şeful găştii, fie unul dintre conducători, deoarece toţi ceilalţi îi reluară cuvintele la unison:

— Nu ne interesează persoana ta şi nici vehiculul tău.

Darsha înaintă câţiva paşi şi repetă gestul hipnotic.

— Acum puteţi pleca, i se adresă ea direct lui Ciuf Verde. Aici nu se întâmplă nimic interesant.

— Acum putem pleca. Aici nu se întâmplă nimic interesant.

Restul membrilor bandei îi îngână din nou spusele.

Fata continuă să avanseze, lent, dar fără oprire. Trecu pe lângă Ciuf Verde şi pătrunse în mijlocul Raptorilor, ajungând la câţiva paşi de aerocangur. Îi avea în palmă acum; le putea simţi minţile, unele împotrivindu-se slab, altele cedând fără luptă puterii ei de sugestie amplificată de Forţă. Încă o secundă şi avea să intre în vehicul.

Un zbieret răsună pe strada întunecată.

Surprinsă, Darsha se răsuci şi privi în direcţia de unde se auzise ţipătul. Fondorianul Oolth se împleticea în mijlocul fundăturii înguste, scuturând cu disperare dintr-un picior şi străduindu-se să alunge un şobolan împlătoşat mare care-şi înfipsese colţii în glezna sa. Chiar în clipa când îşi dădu seama ce se întâmplase, Darsha înţelese şi că firavul ei blocaj mintal fusese sfărâmat de sunetul neaşteptat. Clipind din ochi şi scuturând din capete, ca şi cum s-ar fi trezit din toropeală, Raptorii constatau că prada venise plină de amabilitate drept în mijlocul lor.

Acum fata nu avea altă alternativă decât lupta. Duse mâna la sabia Jedi, dar tâlharii săriră asupra ei înainte s-o apuce.

Capitolul 6.

Hath Monchar era speriat.

Starea de nelinişte sufletească nu era tocmai surprinzătoare pentru oricine l-ar fi cunoscut pe viceregele-adjunct al Federaţiei Comerciale. Chiar şi printre neimoidieni, Monchar era considerat remarcabil de timid şi de aceea era cu atât mai surprinzător că făcuse ceea ce făcuse.

Da, Monchar era speriat, însă înapoia fricii exista şi alt sentiment, mult mai puţin familiar pentru el decât

teama. Sentimentul acela era mândria – de acord, fragilă şi neliniştită, totuşi mândrie. Neimoidianul îşi asumase un risc... mare de tot. Cutezase să-şi îndrepte viaţa într-o direcţie nouă şi, cu puţin noroc, profitabilă. Se gândea acum că avea tot dreptul să se simtă mândru de fapta sa.

Privi în jur şi cercetă clienţii tavernei în care se afla. Mediul diferea complet de cel pe care-l frecventa de obicei atunci când venea pe Coruscant. Taverna se găsea în bogata monadă Turnurile Kaldani, unde el deţinea un apartament, însă acum nu trăsese acolo. Ar fi fost prea uşor de găsit şi de aceea preferase să închirieze o cameră ieftină în apropierea Muzeului Galactic, sub un nume fals. Se gândise cu toată seriozitatea să cumpere şi un deghizator holografic, care îi putea schimba înfăţişarea exterioară, substituind-o chiar cu una a altei specii. Paranoia sa se luptase cu zgârcenia destul timp în privinţa respectivă, dar în cele din urmă avariţia învinsese, chiar dacă la limită.

Hath Monchar venise pe Coruscant deoarece planeta-capitală era locul cel mai bun pentru plasarea rapidă şi anonimă de informaţii. Asta avea el de vânzare – informaţii. Mai exact, informaţii despre apropiata blocadă a planetei Naboo şi despre faptul că fusese concepută de un Lord Sith.

Bineînţeles, planul era periculos. Monchar ştia prea bine că dacă semenii săi, alături de care conspirase pentru blocadă până în clipa plecării, îl descopereau, aveau să-l predea imediat lui Darth Sidious. Simplul gând de a ajunge în ghearele Lordului Sith era suficient pentru a-l face pe neimoidian să hiperventileze, totuşi el nu putuse rezista oportunităţii de a pune rapid mâna pe o mică avere.

Trase încă o duşcă din berea de agaricacee pe care o avea în faţă. Da, riscurile erau mari, dar acelaşi lucru se putea spune şi despre potenţialul pentru profit. Nu

trebuia decât să contacteze un intermediar cuvenit – cineva care să cunoască indivizi dispuşi să plătească gras pentru informaţiile pe care le deţinea. Avea nevoie doar de ceva mai multă tărie sufletească. Ajunsese până aici şi nu intenţiona să abandoneze când obiectivul era aproape în faţa ochilor.

Hath Monchar îi făcu semn barmanului baragwin. Încă o halbă de bere ar fi trebuit să-i ofere curajul necesar.

***

Mahwi Lihnn era vânător de recompense de zece ani standard, din clipa în care fusese silită să-şi părăsească planeta natală după ce ucisese o oficialitate guvernamentală coruptă. De atunci călătorise pe aproape toată lungimea şi lăţimea galaxiei, cu diverse misiuni, urmărind persoane care se sustrăseseră justiţiei pe planete îndepărtate ca Ord Mantell, Roon, Tatooine şi alte câteva zeci. În mod straniu, nu fusese însă niciodată pe Coruscant şi de abia aştepta să vadă capitala galaxiei.

Misiunea primită din partea viceregelui-adjunct neimoidian păruse destul de simplă. Lihnn nu anticipa mari dificultăţi în a-l găsi pe dispărutul Hath Monchar, nici chiar pe o planetă suprapopulată şi ticsită cum era Coruscant. Pe măsură ce autopilotul îi cobora nava spre platforma de asolizare din astroportul estic, femeia îşi inspectă echipamentul şi armele. Tunica şi pantalonii ei păreau simple şi funcţionale, dar erau croite din mătase deasă de păianjen cu cochilie, un material capabil să reziste chiar şi la o lovitură de cuţit cu lamă vibratorie şi să reflecte fascicule de particule şi laser de energie joasă. Era o armură care nu semăna cu o armură... pentru neiniţiaţi. Desigur specialiştii şi-ar fi dat seama imediat despre ce era vorba, însă Lihnn nu se aştepta să întâlnească împotrivire. Purta blastere DL-44 pe ambele

şolduri şi un pistolet disruptor într-un toc camuflat pe gleznă. De amândouă încheieturile mâinilor erau fixate minirachete MM9, iar în palma dreaptă avea un lansator de săgeţi. Alături de alte echipamente, la centura utilitară erau fixate un sett de cătuşe paralizante, un baston paralizant şi trei grenade cu gelatină lipicioasă.

Mahwi Lihnn credea în importanţa de a fi bine pregătită.

După ce debarcă din navă, primul ei drum fu la apartamentele rezidenţiale din Turnurile Kaldani. Se îndoia în mod serios că Monchar ar fi fost atât de naiv încât să tragă peste noapte într-o locuinţă înregistrată pe numele lui, totuşi nu strica să verifice toate posibilităţile. Nu doar o dată, Lihnn scăpase de probleme inutile şi economisise timp, căutându-şi prada în locaţiile cele mai evidente.

Când intră în holul recepţiei, droidul de securitate o întrebă pe cine dorea să viziteze.

— Hath Monchar, anunţă ea.

Droidul verifică datele de pe ecranul unui monitor şi o informă că Monchar nu era prezent în apartament şi de altfel nici măcar pe Coruscant. Lihnn încuviinţă politicos din cap şi lipi de şasiul lui disruptorul pe care-l scosese de la centură. Droidul se bâlbâi o clipă, apoi fotoreceptorii săi se întunecară.

Lihnn luă ascensorul până la nivelul 500 şi porni pe coridor către apartamentul neimoidianului, unde folosi un şperaclu electronic pentru a anula sistemul de securitate. După ce intră, examină rapid camerele. Recepţionerul îi spusese adevărul; Monchar nu se afla acolo, în plus, apartamentul părea nelocuit de multă vreme.

Locuinţa mare era decorată şi mobilată cu mult gust... pentru un neimoidian; pentru Lihnn, arăta şi mirosea ca o mlaştină fetidă. Femeia cercetă cu atenţie dulapurile şi biroul, sperând să găsească vreun indiciu

asupra actualei vizuini a lui Monchar, dar nu se alese cu nimic.

În cele din urmă părăsi apartamentul, coborî în recepţie şi detaşă disruptorul de droidul de securitate. Înainte ca acesta să fi avut timp să-şi reacceseze complet băncile de memorie pentru a-şi da seama ce se petrecuse, Mahwi Lihnn plecase şi se afla pe o pasarelă la cincizeci de niveluri deasupra solului.

În mod clar, căutarea unei persoane printr-un oraş de dimensiune planetară avea să dureze destul, însă Lihnn era aproape sigură că nu va fi necesară. Chiar dacă Monchar fusese atât de inteligent încât să nu stea în propriul său apartament, ea ar fi fost gata să pună prinsoare că neimoidianul se afla undeva în vecinătate. Aceasta era zona din Coruscant cu care se familiarizase, aşa încât ar fi fost logic să-şi fi găsit un adăpost în apropiere.

Lihnn se opri pe o platformă de observaţie şi admiră panorama timp de două minute. Descrierile pe care le citise şi holoimaginile văzute nu transmiteau nici pe departe măreţia realităţii. Ultimul recensământ aproximase populaţia Coruscantului la un trilion de fiinţe; chiar dacă vânătorul de recompense ar fi putut investiga câte o persoană pe secundă, tot ar fi avut nevoie de o durată a vieţii egală cu cea a o sută de sarlacci de pe Tatooine pentru a le interoga pe toate. Existau însă şi moduri prin care putea îngusta explorarea.

Până şi un paranoic, aşa cum neîndoios era Monchar, trebuia să mănânce. Femeia scoase dintr-un buzunar o conexiune portabilă HoloNet şi o consultă, introducând parametri de căutare pentru localurile din zonă care erau specializate în zoaiele dezgustătoare cărora neimoidienii le spuneau hrană. Aşa cum se aşteptase, nu erau foarte numeroase. Îşi privi cronoul şi văzu că era ora la care majoritatea speciilor lua cina. Avea să investigheze câteva restaurante. Merita să

înfrunte miasmele, dacă astfel ar fi putut obţine o rezolvare mai rapidă a cazului.

***

Darth Maul făcu semn unui aerotaxi să oprească. Deşi speederul lui nu se găsea departe, nu dorea să rişte să-i fie asociat, acum când se apropiase de urmărit. Quarrenul care pilota taxiul îl privi oarecum bănuitor când se aşeză pe bancheta din spate, dar nu comentă nimic după ce primi adresa de destinaţie. Taxiul se înălţă rapid prin două straturi de trafic, cu repulsoarele elevator zumzăind abia audibil pentru Maul, apoi viră spre nord, descriind un arc lung către un ciorchine de turnuri îndepărtate.

Asoliză lin la un terminal situat la mai puţin de cincizeci de metri de tavernă. Maul intră în local şi păşi imediat în zona umbrită de lângă uşă, unde se opri şi privi în jur. Prin comparaţie cu majoritatea speciilor, vederea i se adapta mult mai repede la extreme de lumină şi întuneric, aşa încât putu să distingă aproape imediat interiorul slab iluminat al tavernei şi pe clienţii dinăuntru.

Văzu o mulţime de specii – oameni, bith, devaroniani, nikto, snivviani, arcona – care beau sau consumau în alt mod substanţe capabile să le altereze reacţiile chimice cerebrale, dar nu-l zări pe Hath Monchar şi, de fapt, nu zări nici un neimoidian.

Se apropie de bar. Barmanul era un baragwin înalt şi descărnat, cu pliurile guşilor la fel de bătătorite şi cutate ca pielea de bantha.

— Caut un neimoidian, i se adresă Maul. A fost aici acum câteva ore.

Guşile baragwinului unduiră de sus în jos, în echivalentul unei scuturări din cap omeneşti.

— Multe fiinţe vin aici, rosti el cu un glas ce părea grotesc de ascuţit şi muzical pentru a proveni din ţeasta masivă. Vin... beau... discută... pleacă. Nu-mi amintesc să fi văzut recent un neimoidian.

Darth Maul se apleca înainte.

— Mai gândeşte-te, rosti el încetişor.

Ar fi putut utiliza Forţa pentru a obţine informaţiile dorite de la creatura aceea cu voinţă slabă, dar nu era necesar. Ştia că folosind intimidarea putea avea acelaşi succes.

Polipii nazali ai baragwinului începură să tremure în semn de nervozitate.

— Examinându-mi cu mai multă atenţie amintirile, cred că am văzut un reprezentant al acelei specii care a băut aici, acum vreo oră.

— A stat de vorbă cu tine sau cu altcineva?

Polipii baragwinului vibrau de acum atât de rapid, încât nu mai puteau fi distinşi.

— Nu. Adică a... a comandat bere de agaricacee.

— A spus şi altceva?

— Da. M-a întrebat cum ar putea cineva să contacteze o persoană care se ocupă de cumpărarea şi vinderea informaţiilor confidenţiale.

Maul se lăsă pe spate.

— Ce i-ai răspuns?

— I-am dat un nume.

— Îmi vei da şi mie numele acela.

Baragwinul îşi undui pliurile guşilor de jos în sus, în semn de aprobare.

— Lorn Pavan. Un om... corellian, mi se pare. Este binecunoscut în sectorul acesta ca o persoană care trafichează asemenea mărfuri.

— Unde îl pot găsi pe Lorn Pavan?

— Nu ştiu.

Maul se apleca din nou peste tejghea, cu ochii galbeni fulgerând. Baragwinul se retrase grăbit.

— Spun adevărul! Vine ocazional aici, însoţit mereu de un droid de protocol numit *I-cinci*. Asta este tot ceea ce ştiu.

Sithul căzu pe gânduri. Informaţiile aflate erau interesante şi ar fi trebuit să-l poată ajuta să-şi îngusteze cercetarea – droizii personali nu erau foarte uzuali în zona aceea a Coruscantului.

— Descrie-mi-l pe Lorn Pavan.

— Înalt. Musculos. Cili filamentoşi negri pe scalp, dar nu şi pe faţă. Pigmentare oculară maronie. Probabil că femelele speciei lui l-ar caracteriza ca "arătos".

Maul aprobă din cap, apoi ridică braţul drept într-un gest de concentrare şi apelă mintal Forţa. Trebuia să se asigure că la următoarea sa întrebare i se răspundea onest, deoarece răspunsul respectiv avea să decidă dacă să-l ucidă sau nu pe baragwin.

— Neimoidianul ţi-a spus ceva despre natura informaţiilor pe care dorea să le vândă?

Pliurile guşilor unduiră iute în jos.

— Nu. Ţi-am spus tot ce ştiu.

Maul nu percepu nici o vibraţie negativă prin Forţă la rostirea acelor cuvinte. Se răsuci fără alt cuvânt şi ieşi din tavernă.

Era mulţumit că nu fusese nevoie să-l ucidă pe barman, nu pentru că ar fi avut remuşcări morale şi nici măcar pentru că i-ar fi fost milă de creatura jalnică, ci pur şi simplu fiindcă evitase problemele inevitabile pe care le ridica asasinarea cuiva într-un loc public. Cu toate acestea, dacă Forţa l-ar fi anunţat că baragwinul minţea, l-ar fi doborât fără să mai stea pe gânduri şi ar fi înfruntat consecinţele. Darth Sidious îi poruncise să-i ucidă pe toţi cei cărora Hath Monchar le împărtăşise cunoştinţele lui despre blocadă şi Maul avea să respecte ca de obicei ordinele maestrului său.

Porni prin mulţimea de afară, plănuindu-şi următoarea acţiune. Deşi pasarela era aglomerată,

mersul nu-i era stânjenit, fiindcă cei mai mulţi pietoni îl ocoleau pe departe. Aşa cum trebuia de altfel. Faţă de mase, Darth Maul nu avea decât dispreţ. Dintre nenumăratele trilioane de indivizi înzestraţi cu raţiune care populau galaxia, unul singur merita respect: Darth Sidious. Unicul care îndrăznea să viseze nu doar la cucerirea unei planete sau a unui sistem stelar, ci a întregii galaxii. Cel care-l luase pe tânărul Maul de pe o planetă înapoiată şi-l educase pentru a-i fi succesor. El îi datora totul lui Darth Sidious.

Calea pe care fusese îndrumat nu fusese uşoară. Pentru a ajunge o fiinţă cu adevărat superioară, care să se distingă şi să se ridice deasupra turmei necugetate, era nevoie de devotament şi dăruire absolută. Aproape din clipa când deprinsese mersul biped, Darth Maul trebuise să înveţe încrederea în sine, nu numai fizică, dar şi mentală. Maestrul lui nu ar fi acceptat decât lucrurile cele mai bune pe care Maul le putea oferi. În tinereţe, dacă se crispase în decursul antrenamentelor, atunci când tăişul unei arme îi găsise carnea sau când un blocaj ori o manevră defensivă incorectă dusese la fractura unui os, pedepsele sosiseră întotdeauna instantaneu şi inevitabil.

În scurt timp, Maul ajunsese să considere durerea ca pe un învăţător. După ce se temuse de ea, ajunsese finalmente s-o salute cu plăcere, deoarece ştia că-i va pune la încercare puterea voinţei şi curajul, că-l va face mai puternic. A fi satisfăcut, a te simţi confortabil însemna automulţumire. Nimeni nu învăţa nimic din desfătare, în timp ce durerea era un instructor extrem de eficient.

Reveni la problema curentă. Poate că urmărirea lui Lorn Pavan avea să-l ducă spre prada sa primară. Probabil că şi corellianul trebuia ucis. Cu cât neimoidianul supravieţuia mai mult timp, cu atât sporea posibilitatea ca informaţiile lui să fie difuzate, totuşi Maul

nu-şi făcea griji. Dacă avea să fie necesar să distrugă un sector întreg pentru a opri răspândirea ştirii despre blocadă, avea s-o facă fără să clipească.

Vieţile, chiar de ordinul sutelor, nu contau.

Capitolul 7.

Prima lovitură sosi din spatele Darshei, ameţind-o pe jumătate şi trimiţând-o în genunchi, apoi o cizmă făcu contact cu partea laterală a corpului ei, golindu-i plămânii de aer. Aproape orbită de durere, fata apelă Forţa, în vreme ce Raptorii se apropiau, şi-i simţi puterea învăluind-o, cuprinzând-o ca o pavăză invizibilă. Se ridică, întinzând un braţ într-un gest de parare şi simţi undele reverberante extinzându-se şi respingându-i pe atacatorii surprinşi. Pentru o fracţiune de secundă spaţiul din jurul ei fu gol şi Darsha se folosi de momentul acela pentru a scoate şi activa sabia de lumină. Lama de energie galbenă ţâşni din proiectorul mânerului, extinzându-se complet.

— Este Jedi! răcni unul dintre Raptori, un trandoshan care părea surprins, totuşi nu impresionat ori copleşit.

— Oricum o radem, comentă Ciuf Verde, însă nici unul dintre membrii bandei sale nu arăta nerăbdător să se apropie primul de sabia Jedi.

— Ar fi trebuit să-mi daţi ascultare, vorbi Darsha şi în acelaşi timp se deplasă lent până atinse aerocangurul cu spinarea. Nu vreau să-l rănesc pe nici unul dintre voi. Plecaţi acum, cât timp mai puteţi.

Îi văzu pe Ciuf Verde şi trandoshan schimbând o privire, doar un licăr fulgerător cu coada ochiului. Fusese însă suficient pentru a o pune în gardă, dar, chiar dacă n-ar fi sesizat comunicarea tacită, simţise deja perturbarea din Forţă care sosea dinapoia ei. Darsha se răsuci şi ridică sabia într-o mişcare defensivă înaltă, la timp pentru a stopa un gotal voinic care sărise peste vehicul, atacând-o cu un cuţit cu lamă vibratorie. Sabia Jedi trecu fără efort prin încheietura gotalului, expediind cuţitul, încă strâns în mâna retezată, într-un arc spre înapoi, în aerocangurul gol. Gotalul urlă şi se prăbuşi ca un sac de cartofi pe pavaj, încleştându-şi cu mâna ciotul cauterizat.

Se lăsă o tăcere totală, cu excepţia scâncetelor gotalului. Darsha ştia prea bine că echilibrul situaţiei era precar. Aveau oare să se năpustească asupra ei pentru a-şi răzbuna camaradul, sau să fugă, speriaţi?

Cel care decise ce trebuia făcut fu Ciuf Verde... se întoarse şi porni în goană pe stradă. Restul bandei îl urmă prompt, doi dintre ei târându-l pe gotalul rănit. În două secunde locul era complet pustiu, cu excepţia Darshei şi a lui Oolth.

Fata se apropie grăbit de fondorianul care zăcea pe spate, gemând şi continuând să zvâcnească fără vlagă din picior, străduindu-se să desprindă şobolanul împlătoşat. Darsha atinse vârful săbiei de gâtul animalului, în punctul moale de articulaţie dintre carapacele capului şi corpului, iar şobolanul desfăcu fălcile şi dispăru rapid în umbre.

Darsha dezactivă sabia şi-l trase pe Oolth de mână, ridicându-l în picioare.

— Haide... până nu revin cu întăriri.

— De ce-ai întârziat atâta? Nenorocitul ăla de şobolan aproape că mi-a sfârtecat glezna!

"Păcat că nu ţi-a sărit pe cap", gândi Darsha şi rosti:

— Fii recunoscător că am putut să-i alung. Haide o dată, să plecăm din locul ăsta!

Îl ajută pe Oolth să urce în scaunul pasagerului, apoi se instală înapoia comenzilor aerocangurul ui.

Şi-şi dădu seama că nu aveau să ajungă nicăieri.

— Haide... ce mai aştepţi? Decolează!

— Nu pot.

Arătă consola în care cuţitul cu lamă vibratorie, încă ţinut de mâna retezată a gotalului, se afundase până la mâner în panoul de comenzi. Scânteile şi fumul erau vag vizibile şi fata putea să audă zumzetul slab al oscilaţiilor de mare frecvenţă ale armei.

— A tăiat comenzile palelor stabilizatoare. Dacă încercăm să decolăm, ne vom roti ca un tirbuşon.

Oolth se holbă de la cuţit la Darsha.

— Nu pot să cred aşa ceva! Ce fel de Jedi eşti?! Ai reuşit să-ţi strici propria navă!

Darsha îşi curmă câteva replici usturătoare care-i veniseră în minte şi se mulţumi să spună:

— Nu-i decât o simplă întârziere. Am comunicatorul şi voi contacta Templul pentru...

Nu termină însă fraza, deoarece în timp ce vorbea strecurase mâna în tunică în căutarea comunicatorului şi, în clipa în care îl atinse, îşi dădu seama că şi acesta era inutilizabil. Carcasa de plaeklit fusese transformată în ţăndări, neîndoios în urma loviturii de picior primită de la un Raptor. Probabil că o scăpase pe ea de o coastă ruptă, însă în clipa de faţă, ţinând seama de situaţia lor, fata ar fi preferat ca lucrurile să se fi desfăşurat invers.

Înainte să-i fi putut anunţa ultima noutate lui Oolth, parbrizul din faţă plesni brusc sub forma unor linii stelare şi simultan se auzi pocnetul înfundat al unei arme cu proiectile. Cineva, probabil un Raptor, trăgea în ei.

Darsha luă rapid o hotărâre. Trebuiau să abandoneze aerocangurul şi să ajungă cât mai repede cu putinţă la nivelurile superioare. Privi în jur şi-şi dădu

seama că acţiunea era mai simplu de imaginat decât de pus în practică. Cele mai multe clădiri erau blocate deasupra nivelurilor 10 sau 12; locuitorii din nivelurile superioare nici măcar nu aveau habar de existenţa celor de la etajele de mai jos. Nu puteau totuşi rămâne pe loc. Parcă pentru a-i sublinia această realitate, altă salvă a ţintaşului ascuns îi vâjâi pe lângă ureche. Nu-şi puteau nici asuma riscul de a încerca să revină la locuinţa conspirativă.

Ultimele raze de lumină ale zilei păleau rapid şi în curând avea să se lase noaptea. Darsha se ridică în picioare.

— Jos din navă... iute!

Sări pe pavaj şi-şi scoase pistolul ascensional din centura utilitară. Lansă cârligul de ancorare drept în sus, la lungimea maximă a cablului, sperând să se agaţe de un prag sau de o proeminenţă de deasupra stratului de ceaţă.

Altă salvă lovi parbrizul, iar Oolth urlă de frică şi sări din aerocangur.

— Ce faci?! Trebuie să ieşim de-aici!

— Exact asta vom face, mârâi Darsha şi simţi vibraţia cablului care o anunţa că se prinsese cârligul. Ţin-te bine de mine!

Îl cuprinse pe fondorian de mijloc şi apăsă cu degetul mare pe declanşatorul mecanismului de bobinare.

Monofilamentul din care era împletit cablul avea lungimea de două sute de metri şi rezistenţa sa la întindere făcea faţă cu uşurinţă greutăţii combinate a celor doi. Darsha ştia că dacă reuşeau să ajungă la primul culoar de trafic aerian – cam pe la nivelul 20 – , puteau opri un aerotaxi cu care să ajungă la Templu sau cel puţin să găsească o consolă de comunicaţii funcţională de la care să solicite ajutor.

Altă salvă ricoşă din perete imediat sub ei, când se înălţară rapid pe lângă primul nivel, apoi pe lângă al doilea şi al treilea. Darsha avea senzaţia că braţul îi era smuls din articulaţia umărului. Ridică ochii şi estimă că ceaţa începea de la nivelul 10. După ce ajungeau la adăpostul ei, aveau să fie feriţi de focurile ţintaşului.

O umbră masivă ţâşni pe lângă ei, urmată de alte câteva. În lumina tot mai slabă, fata nu-şi dădu seama de la început ce anume erau. După aceea o distinse clar pe una dintre ele şi recunoaşterea o străbătu cu o undă de spaimă îngheţată.

Şoimi-lilieci!

Până atunci nu mai văzuse nici unul de la o distanţă atât de mică. Ouăle şoimilor-lilieci erau considerate o delicatesă şi ea însăşi le consumase nu o dată la micul dejun în Templu. În mod obişnuit, păsările nu erau considerate periculoase, totuşi Darsha auzise istorii despre persoane care fuseseră atacate ocazional de stoluri. În mod evident, îşi apărau cu străşnicie teritoriul şi oricine s-ar fi aventurat prea aproape de cuiburile puilor o făcea pe propriul său risc.

Adică exact aşa cum se părea că făcea ea acum.

Pe neaşteptate fură înconjuraţi de un coşmar urlător şi fâlfâitor de aripi, ciocuri şi gheare. Descumpănită, Darsha îşi afundă faţa în umăr, străduindu-se pe cât putea să-şi protejeze ochii. Încercă să apeleze Forţa, pentru a o folosi ca pavăză împotriva creaturilor, însă curenţii puternici de aer creaţi de fâlfâiturile aripilor o zgâlţâiau în asemenea măsură încât nu putea decât să se ţină strâns de pistolul ascensional.

Menţinu degetul mare apăsat pe comanda de bobinare... singura lor speranţă era acum să iasă din teritoriul şoimilor-lilieci.

Oolth îşi înteţi strânsoarea în jurul pieptului ei, aducând-o în pragul sufocării, şi ţipă de spaimă şi durere, când furiile înaripate îi atacară. Ghearele de pe marginile

aripilor din piele sfâşiară hainele Darshei, care nu vedea decât ciocuri şi ochi rubinii furioşi.

Fondorianul răcni din nou, de data aceasta mai tare. Padawana plecă privirea şi văzu că un şoim-liliac i se oprise pe umăr şi-i ciugulea feroce faţa. Pliscul îi sfârtecă obrazul şi o linie de sânge negru se desenă pe piele.

Simţi cum strânsoarea lui Oolth slăbea. Zări alt şoim-liliac agăţându-se de braţul fondorianului şi lovindu-l cu ciocul.

— Ţine-te! îi strigă. Aproape c-am trecut!

Oolth urlă din nou, mai tare decât o făcuse până atunci, şi Darsha văzu că una dintre păsări îşi vârâse ciocul crud în ochiul său drept. Înnebunit de durere, fondorianul îi dădu drumul fetei, ridicând ambele braţe pentru a-şi alunga călăul înaripat.

— Nu! răcni ea, încercând să-l susţină cu braţul liber.

Greutatea lui era însă prea mare şi cămaşa i se rupse, lăsând în pumnul Darshei doar un petic de ţesătură, iar Oolth se prăbuşi zbierând în beznă.

Darsha ştiu că nu avea nici un rost să încerce să coboare după el, chiar dacă ar fi putut s-o facă; se aflau undeva între nivelurile 7 şi 8 şi fără îndoială căderea fusese fatală. După o clipă pătrunse în stratul de ceaţă, dar şoimii-lilieci nu dădură nici un semn de diminuare a atacurilor. Deja pielea fetei fusese tăiată şi străpunsă într-o duzină de locuri şi în ritmul acela nu avea să supravieţuiască pentru a ajunge la nivelurile de sus.

Un singur curs de acţiune promitea o speranţă slabă de salvare. Fiecare nivel pe lângă care trecea avea un şir de ferestre întunecate. Darsha ridică degetul mare de pe comanda de bobinare şi-şi scoase sabia Jedi. Ridicarea încetini şi apoi conteni, iar în clipa aceea fata descrise un arc cu lama de energie, topind un orificiu mare prin oţelul transparent al celei mai apropiate ferestre. Puse un picior pe pervazul ei şi făcu o tumbă spre înainte,

dând drumul pistolului ascensional şi prăbuşindu-se într-o încăpere întunecoasă.

Transformă căderea într-o rostogolire pe umăr, ţinând sabia departe de ea, aşa cum fusese învăţată pentru a evita autoaccidentările. Se ridică fulgerător, pregătită să se apere de şoimii-lilieci.

Se părea însă că nu mai era nevoie de aşa ceva; nici unul n-o urmase în clădire. Încet, Darsha abandonă postura de luptă şi privi înjur, examinând locul în care ajunsese.

Afară se lăsase bezna şi fereastra spartă se distingea ca un petic ceva mai puţin întunecat. Fasciculul de lumină coerentă al săbiei Jedi nu asigura o vizibilitate prea bună şi Darsha rămase nemişcată, ascultând atât cu urechile, cât şi prin intermediul Forţei. Nu percepu nici un sunet şi nici un sentiment de pericol. Pentru moment s-ar fi părut că se afla în siguranţă.

Desigur, asta depindea de definiţia termenului siguranţă. Era prinsă în capcana nivelurilor inferioare abandonate ale unei clădiri din rău famatul Coridor Stacojiu. Nu avea nici comunicator, nici mijloc de transport. Mai rău încă, eşuase în îndeplinirea misiunii. Fondorianul pe care fusese trimisă să-l aducă în Templu zăcea mort în strada aflată mult dedesubt.

"Dacă asta înseamnă "siguranţă"", gândi ea posac, "poate că ar fi cazul să-mi găsesc altă meserie."

Bineînţeles, în ipoteza că reuşea să scape cu viaţă de aici.

Capitolul 8.

Lorn se trezi cu senzaţia că fusese călcat în copite de o turmă de bantha.

Se încumetă să deschidă un ochi. Lumina din cubicul era foarte slabă, dar şi aşa i se păru că un fascicul de blaster îi fusese tras direct în retină şi, prin intermediul nervului optic, îi ajunsese la creier. Gemu, strânse repede şi apăsat pleoapa şi, pentru orice eventualitate, îşi acoperi faţa cu ambele mâini.

Undeva din întuneric îl auzi pe *I-cinci* rostind:

— Aha, fiara se trezeşte.

— Nu mai zbiera, bolborosi bărbatul.

— Vocabulatorul meu este modulat la nivelul de şaizeci de decibeli, care este standardul pentru conversaţiile interumane normale. Evident, auzul tău poate fi uşor hipersensibil, ţinând seama de cantitatea de alcool care încă mai există în fluxul sanguin.

Lorn icni şi încercă, fără succes, să se îngroape în saltea.

— Dacă vei continua cu acest comportament, continuă nemilos *I-cinci*, îţi sugerez să prelevezi din ficat câteva celule sănătoase – dacă mai există aşa ceva în vederea depozitării criogenice, deoarece s-ar putea să fii nevoit în viitorul apropiat să-ţi clonezi acest organ. Îţi pot recomanda un droid medical DM-5 foarte bun pe care-l cunosc...

— Bine, bine! făcu Lorn ridicându-se în şezut. (Ţinându-şi capul cu grijă între palme, îl fulgeră cu privirea pe droid.) Te-ai distrat, acum scapă-mă de ea.

Droidul simulă o neînţelegere politicoasă.

— Să te scap de ea? Nu sunt decât un droid inferior, cum aş putea eu...

— Fă-o... dacă nu vrei să-ţi reprogramez modulul cognitiv cu blasterul lui Bilk.

I-cinci emise un oftat extrem de asemănător unuia omenesc.

— Desigur, exist pentru a sluji.

Tăcu o clipă, apoi emise din vocabulator un fluierat pe un ton jos, care sui şi coborî pe scara intensităţii, părând că rezonează în cubicul.

Lorn rămase în pat şi lăsă sunetul să-l învăluie şi să-i reverbereze în craniu. După două minute, durerea de cap începu să-şi diminueze strânsoarea de fier, simultan cu atenuarea greţii şi a sentimentului general de indispoziţie. Nu ştia cu exactitate în ce fel reuşea lucrul acesta cântecul fără cuvinte al droidului, dar ceva anume din spectrul vibraţiilor făcea să fie cel mai bun tratament al mahmurelii pe care-l întâlnise vreodată. Orice tratament are însă preţul lui şi Lorn ştia că în cazul acesta preţul avea să fie suportarea pe tot restul zilei a superiorităţii îngâmfate a lui *I-cinci*.

Era totuşi un preţ pe care merita să-l plătească. Când droidul se opri finalmente din emiterea sunetului oscilant, Lorn se simţea incomparabil mai bine. Bineînţeles azi n-ar fi fost capabil să execute calistenii în imponderabilitate în sala de gravitaţie nulă din Trantor Center, dar cel puţin se putea gândi că în curând le va putea efectua fără să simtă că-i vine să vomite.

Se uită la *I-cinci* şi se trezi întrebându-se pentru a nenumărata oară cum reuşea un droid dotat cu o singură expresie facială fixă şi cu un limbaj al corpului limitat să radieze un aer atât de dezaprobator.

— Acum ne simţim mai bine? se interesă *I-cinci* cu o îngrijorare ironică.

— Să zicem doar că aş fi de acord să amân reprogramarea aceea... cel puţin pentru azi.

Lorn se ridică în picioare, precaut, deoarece capul continua să se simtă ca şi cum s-ar fi putut răsturna de pe gât, dacă s-ar fi mişcat prea repede.

— Recunoştinţa ta mă copleşeşte.

— Iar sarcasmul tău mă scârbeşte.

Bărbatul intră în băiţă, se stropi cu apă rece pe ochi şi-şi trecu curăţitorul ultrasonic peste dinţi.

— Aş putea chiar să stau în aceeaşi odaie cu nişte mâncare, anunţă el când ieşi.

— O să fie timp destul şi pentru aşa ceva. În primul rând cred că ar trebui să arunci o privire peste mesajele sosite în timpul cât ai zăcut în comă.

— Ce mesaje?

Ar fi fost prea mult să spere că Zippa decisese totuşi să-i vândă holocronul, totuşi ştia că *I-cinci* nu l-ar fi deranjat şi n-ar fi păstrat mesajele, dacă n-ar fi fost importante.

— Acestea, replică răbdător droidul şi activă unitatea de stocare a comunicatorului.

Deasupra consolei se formă imaginea pâlpâitoare a unui trup enorm şi unsuros. Lom îl recunoscu pe huttul Yanth.

— Lorn, rosti cu glas gros huttul, crezusem că ne vom întâlni azi pentru a discuta despre un anume holocron pe care doreai să-l văd. Să ştii că nu este politicos să ţii cumpărătorii să aştepte.

Imaginea se dizolvă.

— Mulţumesc, se adresă Lorn lui *I-cinci*. Dacă nu eşti prea ocupat mai târziu, am o rană la un deget în care ai putea să freci nişte sare.

— Cred că atitudinea ta se va schimba, când vei vedea mesajul următor.

Deasupra proiectorului se materializă a doua imagine. În mod evident, nu era nici Zippa, nici Yanth. După o clipă, Lorn recunoscu specia – un neimoidian. Lucrul în sine era surprinzător, deoarece conducătorii Federaţiei Comerciale erau rareori văzuţi pe Coruscant, ţinând seama de relaţia curentă încordată dintre organizaţia lor şi Senatul Republicii.

Neimoidianul privi grijuliu într-o parte şi în alta, apoi se aplecă înainte şi vorbi încet:

— Lorn Pavan, numele tău mi-a fost menţionat ca fiind o persoană ce poate fi... discretă în traficarea de

informaţii confidenţiale, spuse el cu tonul bolborosit specific speciei sale. Aş dori să discutăm o problemă care poate fi foarte profitabilă pentru amândoi. Dacă eşti interesat, îţi propun o întâlnire la Hanul Dewback, la ora 9:00. Nu pomeni nimănui despre mesajul acesta.

Imaginea tridimensională dispăru.

— Mai rulează-l o dată, zise Lorn.

I-cinci se conformă şi bărbatul privi din nou mesajul, fiind mai atent la limbajul corporal al neimoidianului decât la cuvintele sale. Nu era foarte familiarizat cu particularităţile speciei, totuşi nu avea nevoie de un psihanalist interplanetar pentru a-şi da seama că extraterestrul era agitat ca un h'nemthe în pragul nunţii. Asta putea să însemne necazuri, dar în acelaşi timp putea să însemne profit. În actualul lui domeniu de activitate, Lorn dădea rareori peste câştig fără să se fi împotmolit mai întâi prin buclucuri.

Apăsă un buton, ştergând al doilea mesaj, şi se uită la *I-cinci*.

— Ce crezi?

— Cred că în bancă mai avem şaptesprezece decicredite republicane, plus eventualul mărunţiş care poate să fi căzut sub salteaua ta. Cred că chiria trebuie achitată săptămâna viitoare. Pe scurt, cred că ar trebui să stăm de vorbă cu neimoidianul.

— Aşa cred şi eu, încuviinţă Lorn.

***

Răgazul pentru cină se apropia de sfârşit şi Mahwi Lihnn investigase până atunci patru restaurante ale căror meniuri includeau preparate neimoidiene, dar numai într-unul găsise un neimoidian, mai exact o femelă. Vânătorul de recompense o chestionase cu dibăcie, însă ea nu auzise de vreun compatriot cu numele Hath Monchar. Îi pomenise totuşi lui Lihnn despre alt local din

cartier frecventat de neimoidieni, o tavernă micuţă numită Hanul Dewback, unul dintre puţinele stabilimente din sector care serveau berea de agaricacee foarte îndrăgită de majoritatea neimoidienilor.

Lihnn decise să arunce un ochi şi acolo.

***

Nu fusese teribil de greu să găsească cubiculul lui Lorn Pavan. Apropiindu-se, Darth Maul văzu cum uşa acestuia se deschide şi dinăuntru apar un om şi un droid din seria de protocol. Maul se trase iute în umbrele arterei subterane şi-i privi trecând pe lângă el. Se potriveau perfect cu descrierea făcută de barmanul baragwin.

Excelent! Cu puţin noroc, aveau să-l conducă la prada sa. Îi urmări de la o depărtare sigură, folosindu-se de umbre şi ascunzători, atunci când acestea existau, şi încrezându-se în puterea de disimulare a Forţei în restul ocaziilor. Omul şi droidul nu aveau habar că erau urmăriţi. Maul avea să rămână după ei până îl contactau pe neimoidian, urmând ca apoi să acţioneze după cum o impunea situaţia.

Sithul simţea partea întunecată crescând în el, umplându-l de nerăbdare şi îmboldindu-l să termine cât mai repede misiunea. "Nu pentru aşa ceva ai fost antrenat", gândi el. "Acestea nu sunt prăzi demne de capacităţile tale".

Încercă să-şi alunge gândurile respective, deoarece erau erezii. Maestrul lui îi atribuise această misiune şi nimic altceva nu conta, totuşi îi venea greu să nu se simtă iritat de însărcinare. Capacităţile nu-i erau deloc puse la încercare. La urma urmelor, el fusese crescut şi antrenat pentru a ucide Jedi, nu asemenea fiinţe banale.

Cavalerii Jedi... cât de mult îi ura! Cât de mult le dispreţuia făţărnicia seacă, pretinsa pietate, ipocrizia!

Cât de mult aştepta ziua în care Templul lor avea să fie o ruină de sfărâmături fumegând, presărată de trupurile lor zdrobite. Dacă închidea ochii, putea să vadă apocalipsa ordinului Jedi la fel de limpede ca în realitate. Şi de fapt era realitatea – o realitate viitoare, totuşi validă. Era predestinată, menită, predeterminată, iar el urma să fie instrumentul care s-o materializeze. Pentru asta fusese concepută întreaga lui existenţă.

Nu pentru a urmări nişte rataţi jalnici prin ghetourile Coruscantului.

Maul scutură din cap şi mârâi în tăcere. Scopul lui era de a-şi sluji maestrul, indiferent care i-ar fi fost misiunea. Dacă Darth Sidious ar fi ştiut despre îndoielile sale, l-ar fi pedepsit cu severitate, aşa cum nu mai fusese pedepsit din copilărie. Iar Maul nu s-ar fi împotrivit, chiar dacă acum era un bărbat în toată puterea cuvântului. Asta fiindcă Lordul Sith ar fi avut dreptate să procedeze în felul acela.

Omul şi droidul ieşiră din artera subterană şi porniră pe străduţele înguste de la suprafaţă. Era târziu în noapte, dar oraşul planetar nu dormea niciodată. Străzile erau ticsite, indiferent de oră, ceea ce-l avantaja pe Maul, pentru că-i uşura sarcina de a nu-şi scăpa prada din ochi, fără a fi observat în acelaşi timp.

"Nu va mai dura mult", îşi spuse Sithul. Avea să încheie misiunea cu succes... şi apoi poate că Darth Sidious avea să-l răsplătească cu altă sarcină mai potrivită capacităţilor sale. Aşa cum fusese misiunea Soarele Negru. Aceea îl încântase.

Pavan şi droidul lui cotiră pe altă stradă, mărginită de clădiri înalte şi atât de îngustă încât de abia exista spaţiu pentru două benzi de trafic pietonal. Pătrunseră pe o uşă, deasupra căreia spânzura un indicator împodobit cu un dewback în plin avânt.

Aşadar aceea le era destinaţia. În ciuda controlului aproape perfect al sistemului nervos, Maul simţi cum

pulsul i se iuţeşte uşor, anticipând evenimentele viitoare. Dacă totul se va desfăşura aşa cum prevăzuse, în curând corvoada apăsătoare se va fi terminat. Intră în tavernă.

Capitolul 9.

Lorn examina interiorul sărăcăcios şi slab iluminat. Hanul Dewback arăta şi mai jalnic decât Piatra Verde, iar asta spunea destule. Nu existau mulţi clienţi şi toţi cei pe care-i vedea păreau ca şi cum ar fi trecut prin destule bătălii. Văzu printre alţii un devaronian cu un corn lipsă, un wookiee bălţat cu blana părând pe jumătate pârlită şi un sakiyan cu craniul pleşuv tighelit cu ţesut keloid striat.

— Din ce în ce mai bine, comentă droidul cercetând de asemenea localul.

Lorn observă deasupra barului un indicator pe care scria în bazică ”ACCESUL DROIZILOR INTERZIS”. Mai zări şi câţiva consumatori care priveau pieziş spre *I-cinci*.

— Ar fi mai bine să m-aştepţi afară, se adresă el droidului*. Î*mi pare rău...

— Cred că pot face faţă surghiunului, replică demn *I-cinci* şi părăsi localul.

La o masă din colţ un neimoidian stătea singur, părând foarte stingher. Lorn tocmai se pregătea să se strecoare printre mese pentru a ajunge la el, când auzi uşa deschizându-se înapoia sa şi, cu coada ochiului, întrezări o siluetă cu mantie şi glugă care intra în Hanul Dewback. Nou-sositul degaja un aer sinistru... dar, la urma urmelor, asta era valabil pentru toţi cei dinăuntru cu posibila excepţie a neimoidianului, aşa încât Lorn nu-i acordă prea multă atenţie.

Se apropie de masa neimoidianului, când îşi simţi brusc braţele cuprinse într-o strânsoare de fier.

— Hei! strigă el şi încercă să se elibereze, însă puterea atacatorului său, un trandoshan, era mult mai mare.

Strădaniile sale îl alertară pe neimoidian care ridică ochii.

— Tu eşti Lorn Pavan? îl întrebă.

— Exact. Zi-i gorilei să mă lase-n pace.

Neimoidianul făcu un gest.

— Eliberează-l, Gorth.

Trandoshanul îi dădu drumul lui Lorn, care îşi trase un scaun şi se aşeză, frecându-şi braţele aproape amorţite de strânsoarea fiinţei reptiliene.

— Îmi cer scuze, vorbi neimoidianul cu privirea plimbându-se tot timpul prin local în timp ce vorbea. Cred că poţi înţelege dorinţa mea de a beneficia de oarece protecţie într-un asemenea stabiliment. Gorth mi-a fost călduros recomandat.

— Îmi dau seama pentru ce calităţi, pufni Lorn. Să trecem la afaceri. Ce ai de vânzare?

***

Intrând în bomba cu numele Hanul Dewback, Darth Maul îşi păstră gluga pe cap şi se strecură în colţul cel mai întunecos. Când proprietarul vreuneia dintre minţile slabe care-l înconjurau privea în treacăt spre el, folosea Forţa pentru a anula sau redirecţiona interesul respectiv. Ca întotdeauna când o dorea, era practic invizibil în asemenea bârloguri de slăbiciune mintală.

Îşi zărise prada aproape imediat. Impulsul de a se apropia pur şi simplu de neimoidian şi de a-i separa capul de corp era ispititor, dar ştia că ar fi fost un gest necugetat. Trebuia să-l ucidă mai întâi pe masivul bodyguard trandoshan şi probabil pe corellian. Uciderea

a trei fiinţe, chiar şi într-o speluncă aşa cum era aceasta, n-ar fi trecut neobservată. Nu ar fi fost inteligent să atragă atenţia asupra sa într-un loc public; maestrul lui îi întipărise în minte lucrul acesta de la o vârstă fragedă. Sithii erau puternici, totuşi nu erau decât doi şi de aceea unul dintre talentele lor cele mai de seamă îl constituia capacitatea de a se furişa fără a fi observaţi. Oricât de slabi mintal şi ameţiţi chimic ar fi fost clienţii de aici, numărul lor era pur şi simplu prea mare pentru a-i putea controla complet pe toţi. Maul nu putea şterge din câteva zeci de minţi amintirile unor asasinate efectuate cu sânge rece, tot aşa cum nu era sigur că-i putea ucide pe toţi clienţii. Iar printre consumatori ardea, ici-colo, câte o minte prea puternică pentru a fi abătută prin tehnici simple de control mintal. Pe acelea le putea percepe, fiindcă ieşeau în evidenţă ca nişte lămpi fotonice pe un şes întunecat. În plus, trebuia să-l interogheze amănunţit pe neimoidian, pentru a găsi şi alte persoane pe care acesta le putuse atinge şi macula în timpul fugii sale.

Important era însă faptul că Maul îşi avea acum ţinta în faţa ochilor. Rămăsese doar o chestiune de timp până ce să-şi ducă la bun sfârşit misiunea. Urma să aştepte momentul propice pentru a-l lichida pe trădător.

Dealerul de informaţii vorbea cu neimoidianul sortit pieirii şi probabil că asta decidea şi soarta sa. Ulterior, când avea să-l interogheze pe Hath Monchar, Maul urma să determine în mod precis ce discutaseră cei doi. Dacă Lorn Pavan venise pentru alte probleme şi nu ştia nimic despre trădarea lui Monchar, avea să-i permită să-şi păstreze viaţa insignifiantă. Dacă însă devenise parte din subversiune, omul urma să moară. Nimic mai simplu.

***

Căutând Hanul Dewback, Mahwi Lihnn străbătu străzi lăturalnice şi fundături, fără să fie încântată de

zona aceea a Coruscantului. Toate străzile din sector erau şerpuite, cu trotuare înguste, şi forfoteau de scursuri ce căutau o pradă uşoară. Înarmată până în dinţi, Lihnn nu prezenta o ţintă facilă; tâlharii şi jefuitorii o priveau, dar o lăsau în pace, suficient de isteţi pentru a recunoaşte primejdia atunci când o vedeau. Femeia nu-şi făcea griji deosebite în privinţa securităţii ei; fusese prin locuri mult mai periculoase şi supravieţuise. În principal era vorba despre o chestiune de atitudine, în timp ce mergea, ea proiecta încredere şi o aură de pericol care făcea clar că, la primul semn de neplăceri din partea oricărei lepădături, respectivul urma să se transforme rapid într-un cadavru fumegând pe strada slinoasă, care avea să fie jefuit instantaneu de ceilalţi netrebnici.

Ajunse la o intersecţie, ezită o clipă, apoi o luă la dreapta. Altcineva s-ar fi putut rătăci cu uşurinţă în labirintul acela şi ar fi rămas pierdut pe vecie, dar Mahwi Lihnn îşi ascuţise simţul direcţiei în zeci de asemenea locuri din toată galaxia şi ştia că în cele din urmă va sosi la destinaţie. Întotdeauna ajungea acolo unde trebuia să meargă şi întotdeauna ieşea învingătoare când ajungea. Pur şi simplu era cea mai bună în ceea ce făcea.

Aşa cum Hath Monchar avea să descopere în scurt timp.

***

După ce sui câteva rânduri de trepte, Darsha Assant ajunse la cele mai de jos niveluri locuite ale clădirii şi găsi echivalentul unei farmacii la capătul unui coridor sărăcăcios. În timpul luptelor îşi pierduse tabul de credit, dar îl mai avea pe cel pentru situaţii de urgenţă. Nu era decât o sumă mică – din păcate, insuficientă pentru a închiria un speeder, totuşi îndeajuns ca să cumpere destul bandaj antibiotic din piele-sintetică pentru a-şi trata şi pansa rănile, ba chiar să ia un taxi, dacă

destinaţia nu era foarte îndepărtată. Veşmintele fetei se găseau şi ele într-o stare jalnică, însă contul de urgenţă n-ar fi ajuns pentru a-şi cumpăra altele. Erau totuşi prea puţin importante – pe ea o îngrijorau lucruri mult mai esenţiale decât garderoba.

Simţindu-se ceva mai bine după ce-şi netezise peste răni pielea— sintetică vindecătoare, Darsha căută un loc liniştit – preferabil cu pereţi care să-i protejeze spatele şi flancurile – pentru a reflecta la ceea ce trebuia să facă în continuare.

Era imposibil să se autoamăgească în privinţa situaţiei: era pur şi simplu catastrofală. Îşi pierduse protejatul, iar de acum şoimii— lilieci curăţaseră fără îndoială oasele fondorianului. De asemenea, rămăsese fără vehiculul de transport, în urma confruntării cu o simplă bandă de stradă. Comunicatorul era spart. Pe scurt, misiunea ei fusese un dezastru complet şi absolut. Maestrul Bondara avusese dreptate să-i pună la îndoială capacităţile.

Se aşeză pe o banchetă mâzgălită de graffiti şi încercă să se concentreze, aşa cum fusese învăţată. Zadarnic, nu regăsea nicăieri pacea interioară din care trebuia întotdeauna să acţioneze un Jedi. În locul acesteia simţea durere, tristeţe, mânie… şi, mai presus de orice, ruşine. Se acoperise de dizgraţie, pe care o proiectase şi asupra mentorului şi urmaşilor ei. Acum nu avea să mai devină niciodată Jedi. Viaţa ei, aşa cum o cunoscuse, aşa cum se aşteptase să fie, se încheiase.

Poate că ar fi fost mai bine dacă ar fi murit, dacă ar fi fost devorată de şoimii-lilieci. Cel puţin n-ar mai fi trebuit să dea ochii cu maestrul Bondara, n-ar mai fi fost nevoită să vadă dezamăgirea din privirea lui.

Ce trebuia să facă în continuare?

Putea să găsească o consolă publică de comunicaţii – unele erau funcţionale chiar şi la niveluri aflate atât de jos – şi să ceară ajutor. Consiliul ar fi trimis un Jedi – un

Jedi adevărat, îşi spuse Darsha cu amărăciune – s-o recupereze. Ar fi fost escortată înapoi ca un copil şi ar fi fost încredinţată unui custode, pentru a nu mai provoca alte dezastre.

Se închipui intrând în Templu cu o asemenea escortă. Nu i-ar mai fi trebuit nimic pentru ca ruşinea să fie completă.

Darsha încleştă muşchii maxilarelor. Nu! Lucrurile nu aveau să se petreacă aşa. Era adevărat, eşuase în misiunea primită, totuşi mai avea sabia şi-i mai rămăsese ceva mândrie, chiar dacă numai o urmă din ceea ce fusese înainte. Nu avea să ceară ajutor. Putea găsi o cale de a reveni la Consiliu cu propriile ei puteri. Măcar atât îi datora maestrului Bondara... şi ei însăşi.

Inspiră profund, expiră lent şi căută din nou seninătatea în Forţă. Calea ei spre statutul de Jedi se sfârşise. Nu mai avea cum să răstoarne lucrurile, totuşi se putea prezenta singură în faţa judecăţii, fără să implore ajutor.

Se sculă în picioare, inspiră iarăşi adânc, apoi expiră. Da! în cel mai rău caz, putea să facă măcar asta.

***

Lui Lorn nu-i venea să creadă ce noroc dăduse peste el. În sfârşit, se părea că lucrurile se schimbau în bine. Precaut, pentru a nu-şi trăda entuziasmul, se adresă neimoidianului:

— Spui că ai înregistrat toate aceste informaţii – detaliile blocadei iminente şi faptul că a fost plănuită de Sith – pe un holocron?

— Exact, încuviinţă Monchar.

— Aş putea... hm-m, să văd acest cristal?

În ciuda diferenţelor dintre expresiile faciale ale oamenilor şi neimoidienilor, privirea aruncată de

Monchar era perfect inteligibilă: Mă crezi idiot? Cu voce tare, îi răspunse:

— Nu l-aş purta asupra mea în asemenea locuri, chiar dacă sunt apărat de Gorth. Holocronul se află într-un loc ferit şi păzit.

Bărbatul se lăsă pe spate în scaun.

— Am înţeles. Cu ce sumă te-ai gândit să-l vinzi?

— O jumătate de milion de credite republicane.

Lorn rânji. Trebuia să se comporte relaxat şi nepăsător.

— O jumătate de milion? Cum să nu! Ai să-mi dai rest la o bancnotă de un milion de credite?

Neimoidianul îi zâmbi afectat.

— Mă tem că nu.

Lorn mai jucase jocul acesta şi ştia că era momentul pentru negocieri.

— Bine, spuse el. Dacă este într-adevăr ceea ce afirmi, aş fi de acord să-ţi dau două sute cincizeci de mii.

— Nu mă insulta, replică Monchar. Dacă este ceea ce spun eu că este – şi te asigur în această privinţă —, informaţiile din cristal merită de două ori mai mult decât suma pe care ţi-am cerut-o... ba chiar şi mai mult, dacă ajung în mâinile cuvenite. N-o să ne târguim ca doi negustori de bantha. O jumătate de milion de credite, punct! Poţi obţine încă o dată pe atât şi mult mai mult, dacă ai inteligenţa unei muşte verzi sarconiane.

Era adevărat şi Lorn o ştia. Desigur, dacă ar fi avut acces la o jumătate de milion de credite, n-ar mai fi stat în bomba aceasta încercând să negocieze date sustrase, totuşi nu putea să lase să-i scape printre degete o astfel de ocazie. Era posibil să nu mai întâlnească niciodată vreuna similară.

— Perfect! Jumătate de milion. Unde facem schimbul? Neimoidianul atinse un buton de pe o bandă de la încheietura mâinii şi deasupra tăbliei mesei apăru o proiecţie holografică nu mai mare decât degetul lui Lorn.

— Aceasta este adresa cubiculului meu, zise Monchar. Ne întâlnim acolo peste o oră. Vino singur.

O oră! Grijuliu, Lorn îşi păstră perfect nepăsătoare expresia feţei.

— S-ar putea... hm-m-m, să am nevoie de ceva mai mult timp pentru a face rost de suma respectivă.

— O oră, repetă Monchar. Dacă până atunci nu poţi face rost de fonduri, voi căuta alţii mai capabili. Mi s-a spus că există un hutt, Yanth, care ar fi foarte interesat de un asemenea obiect.

— Îl cunosc pe Yanth şi nu-ţi recomand să faci afaceri cu el. Este mai schimbător ca un şarpe de cristal.

— Atunci adu-mi banii şi încheiem tranzacţia.

Lorn memoră adresa şi încuviinţă din cap. Monchar dezactivă holograma.

— În regulă, făcu bărbatul, nici o problemă. Ne vedem peste o oră.

Se sculă şi se îndreptă către uşă.

I-cinci îl aştepta afară.

— Ei bine? întrebă droidul după ce porniră pe străduţa îngustă.

Lorn îi explică totul rapid.

— Aşa încât avem la dispoziţie o oră – mai precis, cincizeci şi cinci de minute – pentru a face rost de cinci sute de mii de credite. Îl privi pe droid: Ce părere ai?

— Este într-adevăr o oportunitate excelentă, ba chiar s-ar putea să fie şansa vieţii tale. Eu mă aştept să am parte de oportunităţi mai bune, fiindcă probabil voi avea o existenţă de 7,4-7,6 ori mai lungă decât a ta, la o estimare conservatoare, eliminând accidentele majore, calamităţile naturale sau războaiele...

— Suntem într-o cursă contracronometru şi tu discuţi despre speranţa de viaţă? Principala întrebare este: Putem obţine o jumătate de milion de credite în mai puţin de o oră?

— Este într-adevăr o întrebare dificilă.

— M-aş putea băga la o partidă de cărţi. Sunt priceput la sabacc.

— Dar nu de fiecare dată… dacă ai fi fost cu adevărat priceput, nu ne-am fi găsit în această situaţie. Şi fiindcă nu avem absolut nici un ban, cine din lumea interlopă ne-ar accepta să participăm cu buzunarele goale la un joc cu mize suficient de mari?

— Fără să mă gândesc prea mult, aş zice că… nimeni, admise Lorn.

— Apoi, chiar presupunând că ai fi acceptat la un joc cu mize mari, cât timp ţi-ar fi necesar să câştigi o asemenea sumă? Chiar dacă ai trişa şi nu ai fi prins, ai putea s-o faci în cincizeci şi două de minute, fără să mai punem la socoteală timpul necesar ajungerii la domiciliul neimoidianului?

— Perfect, aşadar sabaccul nu-i o opţiune viabilă… Să presupun atunci că ai o idee mai bună?

I-cinci îşi drese circuitele verbale într-un mod ce aducea foarte bine cu o tuse omenească.

— Există o singură opţiune viabilă: frauda bancară.

Lorn se opri locului şi se holbă la droid. Un givin se izbi de el, bălmăji o scuză şi trecu mai departe. Fără să-şi desprindă ochii de la *I-cinci*, Lorn înhăţă exoscheletul givinului, îl trase îndărăt şi-şi recuperă portofelul. După aceea îl îmbrânci cât colo pe hoţul de buzunare.

— Te ascult, rosti el.

— M-am gândit de mai mult timp la ideea aceasta, începu droidul, dar am păstrat-o în rezervă ca plan de urgenţă absolută. Dacă-l punem în aplicare, va trebui să dispărem de pe Coruscant şi este improbabil că am putea reveni vreodată, decât dacă nu dorim să ne modificăm radical aspectul şi să ne petrecem restul vieţii privind peste umăr.

— Dacă am avea un milion de credite în cont, am putea ajunge foarte, foarte departe de locul ăsta, făcu Lorn. Iar eu unul aş fi fericit să plec. Am putea porni o

afacere pe o planetă exterioară, unde Republica n-are reprezentanţi... să facem nişte investiţii inteligente şi să trăim ca regii. Povesteşte-mi despre planul tău!

Continuară să meargă în timp ce *I-cinci* îşi explică ideea. De fapt nu puteau să încaseze banii, dar droidul era sigur că putea să se cupleze la fluxul de date al uneia dintre principalele bănci de pe Coruscant şi să efectueze un transfer fictiv de fonduri în contul lor. Droizii auditori aveau să-l sesizeze aproape imediat, aşa încât fereastra temporală avea să fie esenţială. Dar dacă totul mergea bine, Lorn îi putea arăta lui Hath Monchar un tab negrevat în valoare de o jumătate de milion de credite. Orice sumă mai mare decât aceea, spuse droidul, avea să declanşeze automat ancheta, iar dacă încercau să transfere fondurile după audit, banca avea să sesizeze de asemenea acţiunea. Toată şmecheria consta în a-l face pe neimoidian să accepte drept plată tabul de credite şi să efectueze transferul în contul lui în timp util.

— Fereastra temporală va fi îngustă şi se va închide rapid, concluzionă *I-cinci*, dar teoretic este fezabil.

Lorn simţi un val cald de surescitare. Era cu adevărat posibil să reuşească, iar dacă reuşeau, puteau să plece cu un holocron în valoare de un milion de credite, lăsându-l pe neimoidian cu geanta goală. Lucrul acesta nu avea să fie deloc bun pentru el, dar asta era viaţa în galaxia reală. În nici un caz Lorn n-ar fi stat treaz nopţile pentru a-şi face griji despre soarta extraterestrului.

— Să-i dăm drumul atunci, zise el. Dacă n-o să ţină, oricum n-o vom duce mai rău faţă de situaţia prezentă.

— Cu excepţia posibilităţii distincte ca tu să ocupi timp de treizeci de ani o celulă dintr-o închisoare asteroid a Republicii, iar eu să sufăr ştergerea completă a memoriei.

— Îţi faci prea multe griji.

— Iar tu prea puţine.

Lorn ştia însă că *I-cinci* îşi va asuma riscul. Droizii trebuiau să fie programaţi cu mai multă integritate şi onestitate decât a oamenilor sau a altor fiinţe înzestrate cu raţiune, dar lucrurile nu stăteau întotdeauna chiar aşa. Cumva, *I-cinci* îşi dezvoltase pe parcurs un circuit al lăcomiei şi sclipirea creditelor îl atrăgea la fel de mult ca pe Lorn. Acela era unul dintre motivele pentru care ei doi se înţelegeau atât de bine.

Contemplând acţiunea pe care urmau s-o întreprindă, Lorn simţi o aţâţare pe care n-o cunoscuse de mulţi ani. Vor avea succes şi vor folosi banii pentru a începe o viaţă nouă pe Inelul Exterior. Existau suficiente planete pe care, cu bani destui, puteai să dispari sub altă identitate şi să duci o viaţă de huzur fără ca nimeni să nu te întrebe nimic.

O viaţă nouă... de data asta, o existenţă adevărată. Poate că nu similară celei pe care o dusese anterior, dar cu siguranţă mai bună decât existenţa amărâtă în care se chinuia acum.

Bineînţeles asta ar fi însemnat să abandoneze orice posibilitate de a-l mai revedea vreodată pe Jax.

Şi ce dacă? se răsti o voce sălbatică în fundul minţii sale. Parcă ar mai exista vreo şansă? Şansele au existat în trecut. Este momentul să-ncepi să trăieşti din nou!

Da! Ba chiar trecuse binişor de momentul respectiv.

Îl privi pe *I-cinci* şi cu toate că pe chipul metalic al droidului nu exista nici un fel de expresie, fu convins că acesta ştia cu exactitate la ce se gândea.

— Ce mai aşteptăm? îl întrebă. Huttul ne aşteaptă să-i aducem un holocron, aşa că să nu-l dezamăgim! Să găsim un dataport şi să-i dăm bice.

Capitolul 10.

Zeii şansei îi zâmbiră lui Mahwi Lihnn. Tocmai ajunsese la Hanul Dewback, când îl zări pe neimoidian plecând în tovărăşia unei brute mătăhăloase de trandoshan. Reptiloidul mare care-l însoţea pe Monchar afişa două blastere, câte unul pe fiecare şold, şi avea mişcările clasice ale unui bodyguard.

Lihnn îşi trecu în revistă opţiunile. Locul era prea populat pentru a-l doborî pe bodyguard şi a-l prelua pe Monchar, aşa încât trebuia să-i urmărească până ce circumstanţele deveneau mai viabile. Păşi într-o nişă îngustă dintre două clădiri şi-i lăsă să treacă. Era gata să pornească pe urmele lor la o distanţă sigură, când din local apăru altcineva – un biped de mărimea unui om, înveşmântat în mantie cu glugă, care se strecură în umbra unei intrări din partea opusă a fundăturii. Femeia nu reuşi să-i zărească faţa, dar, oricine ar fi fost, era în mod evident interesat de Monchar.

Lihnn se piti rapid înapoia unui stâlp, unde nu putea fi zărită.

Să fi fost un tâlhar pus pe jaf? se întrebă ea. Indiferent despre cine era vorba, trebuia să fie destul de sigur pe sine dacă nu-l impresiona un bodyguard înarmat.

Silueta înveşmântată în mantie îi urmă pe neimoidian şi trandoshan, menţinându-se în zonele slab iluminate şi mişcându-se cu o fereală şi abilitate pe care vânătorul de recompense o admiră. Dacă îşi putea folosi arma doar pe jumătate pe cât de bine se pricepea să urmărească, necunoscutul putea să-l ucidă pe trandoshan şi aproape imediat să-l atace pe neimoidian.

Lihnn se încruntă şi deschise tocurile în care ţinea propriile ei arme DL-44. Misiunea ameninţa să devină complicată. Decise că ideea cea mai bună era să-i doboare cât mai rapid posibil pe bodyguard şi pe misteriosul urmăritor în mantie. Dacă avea să fie silită,

putea folosi asupra lui Monchar o grenadă cu gelatină lipicioasă, imobilizându-l într-o bulă de gel, pentru ca apoi să i-l ducă lui Gunray în felul acela, deşi nu credea că va fi necesar. Nu cunoscuse niciodată un neimoidian curajos şi nici nu auzise de vreunul, de aceea nu credea că Hath Monchar avea să se dovedească excepţia de la regulă.

***

Darth Maul se contopi cu întunericul, devenind o umbră printre umbre, un spectru în bezna sumbră şi fetidă. La asemenea adâncimi, în canioanele de beton armat domnea întotdeauna noaptea. În cazul cel mai fericit, lămpile erau puţine şi rare, însă existau multe locuri în care se arseseră, fuseseră furate sau sparte de vandali. Sithul beneficia de suficientă camuflare şi perechea ce înainta greoi în faţa lui habar nu avea că era urmărită. La răstimpuri, bodyguardul privea în jur, pentru a se asigura că nu se apropia nici o ameninţare, dar în mod evident era o brută fără aptitudini sau antrenament. Maul nu trebuia să se folosească de partea întunecată pentru a se ascunde de o astfel de fiinţă.

Cu toate acestea, urmărindu-i pe neimoidian şi bodyguardul său, Maul simţi o uşoară furnicătură – nu un pericol real, ci un fel de nelinişte – atingându-i conştiinţa. Privi în jur şi ascultă atent, totuşi nu zări nici un motiv aparent. Îşi extinse percepţiile, lăsă curenţii întunecaţi ai Forţei să pornească spre exterior... şi deveni conştient de altă prezenţă îndărătul lui, ascunsă văzului şi auzului imediate.

Probabil altul dintre numeroşii tâlhari care căutau o pradă în locul acela jalnic. Acum, ştiind de existenţa sa, Maul îl ignoră. Nu simţea concentrări reale ale Forţei emanând dinspre privitorul ascuns şi de aceea, indiferent

cine ar fi fost el şi oricare ar fi fost motivele pentru care se afla acolo, nu reprezenta o ameninţare.

Neimoidianul şi bodyguardul porniseră pe o rută sinuoasă, cotind şi revenind pe propriile lor urme, până ce, finalmente, ajunseră la un bloc de locuinţe cubice mici, dispuse câte o duzină pe înălţime şi douăzeci pe lungime, şi probabil la fel de multe în adâncime. Perechea intră în clădire printr-o uşă de duroţel, pe care Monchar o descuie folosindu-se de amprenta palmară.

Maul aşteptă două clipe, după care se apropie de uşă.

***

Mahwi Lihnn ajunse ceva mai târziu la locuinţa neimoidianului. Deşi nu putea defini cu precizie motivul, era sigură că urmăritorul în mantie al lui Monchar ştiuse cumva că se găsea pe urmele sale. Lihnn nu credea că fusese văzută şi de altfel se furişase folosindu-şi la maximum aptitudinile ei considerabile, totuşi sentimentul persistase şi de aceea preferase să rămână destul de departe. Se încredea că necunoscutul din umbre nu avea să-i piardă urma lui Monchar, aşa încât îi lăsă pe neimoidian şi pe bodyguard să se îndepărteze într-atât, încât nici nu-i mai putea zări. Era periculos să nu urmăreşti ţinta principală, ci pe un individ care o urmăreşte la rândul său, dar nu i se părea că ar fi avut de ales.

Din acest motiv, atunci când se apropie, neimoidianul şi bodyguardul intraseră deja în clădire – sau, cel puţin aşa presupunea ea – iar necunoscutul în mantie tocmai se oprise în faţa uşii.

Un fulger a cărui sursă fusese mascată de trupul urmăritorului sclipi brusc şi Lihnn se piti înapoia unei pubele de gunoi, când lumina pulsă stroboscopic.

Ridicând ochii, văzu că uşa era larg deschisă şi că necunoscutul în mantie dispăruse.

Femeia scoase blasterul stâng, lăsându-şi palma dreaptă liberă pentru a putea folosi lansatorul de săgeţi – armă mai silenţioasă şi de aceea preferabilă. Traversă iute strada slab iluminată.

Când ajunse la uşă, se opri surprinsă. În placa de duroţel, în locul mecanismului de zăvorâre se vedea un orificiu semicircular încă fumegând, ale cărui margini strălucitoare fuseseră tăiate cu precizia chirurgiei cu laser. Zăvorul şi mânerul zăceau pe sol, fumegând de asemenea în urma acţiunii instrumentului neştiut care le decupase din uşă. Lihnn cunoştea numai două instrumente ce puteau străpunge atât de rapid şi de perfect o placă groasă din duroţel: arzătoarele cu plasmă, care erau prea mari pentru a fi ascunse sub o mantie, şi săbiile de lumină.

Iar singurele persoane despre care ştia că foloseau săbii de lumină erau cavalerii Jedi.

Vânătorul de recompense înghiţi un nod şi simţi un ghem brusc în stomac. Dacă erau cumva implicaţi Jedi, factorul de risc depăşea orice aprecieri anterioare, deoarece nu erau indivizi în calea cărora să te pui. Pentru a doborî un Jedi beneficiezi de o singură şansă... dacă o ratezi, vei fi făcut probabil bucăţele destul de rapid. Odată Lihnn văzuse un Jedi care deviase cu sabia sa o salvă de blaster, ceea ce necesita reflexe de o rapiditate supraumană.

Pentru o secundă se gândi în mod serios dacă n-ar fi trebuit să se întoarcă şi să pornească spre astroport. Haako nu-i spusese nimic despre Jedi.

Nu putea totuşi să procedeze aşa. Era o profesionistă, antrenată şi expertă, care nu putea îngădui să se răspândească zvonul că abandonase o misiune, indiferent care ar fi fost motivul retragerii. Nu ştia cu certitudine că urmăritorul în mantie era un Jedi. În

plus, în ciuda capacităţilor pe care Jedi le demonstrau în luptă, ea auzise că nu ucideau decât dacă nu exista realmente alternativă… deşi nu i-ar fi plăcut să se găsească într-o situaţie în care să se bizuie pe zvonuri.

Atât doar că din momentul acesta trebuia să acţioneze atentă şi fără grabă.

Foarte atentă şi fără grabă.

***

Lorn şi *I-cinci* mergeau pe mijlocul străzii înguste ce ducea spre destinaţia lor, pentru a evita să fie surprinşi de un hoţ ispitit de o tâlhărie rapidă. Lorn ţinea mâna dreaptă – care, observă acum, era destul de asudată – în buzunarul tunicii, încleştată pe un blaster mic. Gândul de a trăi pe o planetă unde să nu fie nevoit să-şi facă griji despre asemenea lucruri ori de câte ori ieşea din casă era extrem de atrăgător. Un concept nou era şi cel de a vedea împrejurimile sub lumina naturală a soarelui. Trăise prea multă vreme aici, în adânc, în mod clar sosise momentul unei schimbări.

— Prin urmare falsul transfer s-a desfăşurat cu bine? îl întrebă pe *I-cinci*.

— Pentru a şaptea oară îţi spun – da, s-a desfăşurat cu bine. Avem la dispoziţie exact o oră şi douăzeci şi şase de minute înainte de a fi descoperit şi rectificat de droizii auditori. Alte patru minute înainte ca ei să poată preciza locaţia tabului de credite şi, în funcţie de gradul de încărcare a poliţiei locale, între şase şi paisprezece minute înainte ca purtătorul tabului să fie arestat pentru tentativă de furt calificat şi utilizare ilegală a protocoalelor de comunicaţii THX-l-l-3…

— Scuteşte-mă de detalii! Dispunem prin urmare de mai puţin de o oră şi patruzeci şi cinci de minute pentru a încheia afacerea şi a pleca de aici. Cât mai avem până la destinaţie?

— Cu viteza actuală, vom ajunge în 2,6 minute. Timp suficient ca să terminăm treaba şi să vindem holocronul huttului.

— Asta presupunând că neimoidianul nu vrea să ciocnim un păhărel şi să pălăvrăgim despre politica Republicii şi despre ultimele rezultate de sujobal.

— Fiindcă vei negocia singur, sper că vei găsi o modalitate pentru a evita flecărelile fără rost. Timpul trece şi ID-ul fals pe care l-am utilizat în transfer nu va încetini autorităţile decât două minute după ce vor localiza tabul de credite. Asta presupunând că Hath Monchar nu va spune numele tău poliţiştilor care vin să-l aresteze – ceea ce ar fi o ipoteză riscantă, fiindcă eu în locul lui aş face-o imediat, la fel cum ai face şi tu dacă ai fi înşelat în felul ăsta. Iar într-un asemenea caz, am fi în excremente de bantha până la ochi, respectiv fotoreceptori. De aceea refuză orice trataţie lichidă şi conversaţii de salon şi încheie târgul.

Acesta este sfatul meu bine cântărit.

***

Găsirea neimoidianului fu floare la ureche pentru Maul, deoarece pereţii nu puteau opri degetele întunecate şi iscoditoare ale Forţei. Când ajunse la cubiculul respectiv, simţi că îndărătul uşii se găseau patru fiinţe. Monchar, bineînţeles, şi bodyguardul care-l însoţea. Undele mocnite emise de celelalte două persoane vuiau de violenţă abia stăpânită. Fără îndoială, erau tot gărzi de corp.

Nu conta. Indiferent dacă ar fi fost trei sau treizeci de bodyguarzi, rezultatul avea să fie acelaşi. Sosise momentul ca Hath Monchar să plătească fiindcă încercase să-l tragă pe sfoară pe Lord Sidious.

Darth Maul scoase de la centură sabia de lumină cu două lame şi aduse degetul mare deasupra butonului de

activare. Inspiră profund şi se concentră în vârtejurile şi volburile părţii întunecate. Apoi, cu puterea şi focalizarea astfel amplificate, repezi înainte mâna liberă, ca şi cum ar fi propulsat o minge invizibilă.

Uşa explodă în fărâme spre interiorul încăperii.

***

Mahwi Lihnn înaintă cu multă grijă prin coridoarele slab iluminate ale clădirii, pregătită să ţintească în orice ar fi mişcat. O uşă se deschise şi o bătrână umană fu gata să iasă, o zări pe Lihnn cu degetul strâns pe trăgaci şi se repezi înapoi în odaie, trântind uşa după ea.

Lihnn se opri în ultima clipă să nu tragă.

Îşi dădea seama că se confrunta cu o problemă reală. În furnicarul acela existau sute de încăperi şi în nici un caz nu le putea investiga pe toate. Planul ei fusese de a-l urmări pe individul cu mantie spre destinaţia lor comună, dar cele două clipe de şoc provocate de descoperirea felului în care fusese forţată uşa de la intrare fuseseră suficiente pentru ca necunoscutul să se piardă în labirint. Lihnn ştia că putea rătăci pe acolo zile întregi fără să-l descopere pe neimoidian. Poate că ar fi fost mai bine să iasă şi să supravegheze ieşirea din clădire?

Problema era că nu avea nici o siguranţă asupra intenţiilor cu care necunoscutul îl urmărea pe Monchar. Mandatul primit de Lihnn din partea Federaţiei Comerciale fusese clar: Adu-l viu pe Hath Monchar. Dacă nu-l găsea rapid pe neimoidian, s-ar fi putut să se trezească cu un leş în braţe, ceea ce nu-l putea bucura deloc pe Haako.

Se părea că nu avea alternativă, aşa încât continuă căutarea.

***

De îndată ce trecu prin uşă, Maul îşi activă sabia. Fasciculele strălucitoare se extinseră la lungimea lor completă.

Privi în jurul încăperii. Neimoidianul stătea într-un scaun lângă peretele opus. Doi cap-de-calmar bâjbâiau după tocurile în care aveau blastere. Bodyguardul trandoshan îşi scosese deja arma şi trase.

Maul roti sabia şi o îndreptă uşor în sus. Oprirea focurilor de blaster era un lucru simplu. Redirecţionarea lor corespunzătoare prezenta un grad mai mare de dificultate, fără să fie însă imposibilă. Salva devie din lama de energie potentă şi ricoşă în cel mai apropiat cap-de-calmar, izbindu-l în torace. Quarrenul colapsă.

Sithul îşi permise o uşoară încruntătură. Fasciculul deviat nimerise cu doi centimetri mai jos decât ţintise, denotând un control insuficient din partea sa.

A doua salvă de blaster a trandoshanului sfârâi către el, dar altă mişcare rapidă călăuzită de partea întunecată o interceptă şi o returnă spre trăgător. Trandoshanul fu lovit în faţă şi se prăbuşi pe podea, zbătându-se în ghearele morţii, cu chipul transformat într-o ruină înnegrită de carne şi solzi, la picioarele neimoidianului îngrozit.

Acum fusese mai bine.

Maul sări spre ultimul quarren, care-şi ridicase blasterul pe jumătate. Panicat, cap-de-calmar trase o salvă mult prea jos pentru a distrage altceva decât podeaua. După aceea, sabia de lumină descrise un arc şi, dintr-o zvâcnitură a încheieturii mâinii, Sithul despărţi de gât capul cu tentacule al quarrenului.

Lupta începuse şi se sfârşise prea repede pentru ca neimoidianul să aibă măcar timp să se gândească să fugă. Rămase ghemuit în scaun şi ridică zadarnic mâinile pentru a se feri de pericol. Nici măcar nu era înarmat.

Maul dezactivă sabia şi-i prinse mânerul la centură. Aruncă o căutătură dispreţuitoare spre cele trei cadavre.

Droizii lui de duel îi oferiseră o luptă mai bună decât creaturile acelea. Jalnic…

Se întoarse către neimoidianul terorizat şi, lent, ridică mâinile înmănuşate, îşi lăsă gluga pe spate şi dezvălui chipul înspăimântător. Surâse, arătându-şi dinţii şi sporind efectul de spaimă.

Un iz pătrunzător deveni sesizabil peste duhoarea morţii din odaie. Sacul vezicii neimoidianului se golise de conţinut.

— Hath Monchar, rosti Darth Maul, noi doi avem ceva de discutat.

***

Când Lorn şi *I-cinci* ajunseră la clădirea neimoidianului, droidul

anunţă:

— Au mai rămas aproximativ o oră şi treizeci şi trei de minute. Rapiditatea în acţiune este esenţială. Şi aşa, chiar presupunând că întâlnirea cu huttul va decurge fără probleme, probabil că poliţia va porni în căutarea noastră în timp ce ne îndreptăm spre astroport.

— Nu-ţi face griji în privinţa mea, ci fii gata să… Hei, ce s-a-ntâmplat cu uşa?

— Pare să fi avut un conflict cu cineva, comentă *I-cinci*. Nu mi se pare o surpriză ieşită din proporţii pentru cartierul acesta. Oricum, nu este problema noastră, da? Ar fi bine să te grăbeşti!

Lorn încuviinţă din cap şi intră în clădire. În recepţia micuţă, chemă ascensorul pentru a-l purta la nivelul 4, unde locuia neimoidianul. Probabil că Monchar era lefter dacă stătea într-o asemenea bombă… sau poate că se străduia din răsputeri să treacă neobservat. Indiferent care ar fi fost explicaţia, cu cât Lorn putea să facă mai repede schimbul şi să plece, cu atât avea să fie mai fericit. Nu dădu drumul blasterului din mâna afundată în

buzunar şi încercă să pară nonşalant, pe când aştepta sosirea liftului. Oricum nonşalanţa era destul de greu de simulat în conjunctura respectivă. Tabul de credite din buzunar i se părea că ar fi fost făcut din material fisionabil. Nu în fiecare zi se pregătea să facă o escrocherie de un milion de credite.

***

Prins de puterea părţii întunecate, neimoidianul se chinuia să respire. Ridicată în faţa sa, mâna stângă a lui Maul se încleştă în pumn şi beregata lui Monchar se contractă şi mai mult.

— Eşti gata să vorbeşti? întrebă Sithul.

Neimoidianul nu putea articula nici un cuvânt, dar izbuti să încuviinţeze din cap. Sclerotica stacojie a ochilor săi se întunecase cu câteva tonuri din cauza congestionării sângelui.

Maul îşi destinse pumnul şi concentrarea. Hath Monchar se prăbuşi pe podea, gâfâind şi tuşind în timp ce încerca să tragă aer în piept.

— Câte persoane mai ştiu despre asta?

— Ni... nimeni, cu excepţia unui om, Lorn Pavan.

Maul simţi adevărul din cuvintele lui Monchar. Era bine. Tot ce avea de făcut era să-l ucidă pe neimoidian, iar apoi să-l găsească şi să-l ucidă pe om. După care corvoada aceasta oribilă avea să se încheie.

— Unde-l pot găsi pe Pavan?

— Nu ştiu.

Pumnul Sithului se strânse iarăşi. Monchar se sufocă şi icni din nou în căutarea aerului. Maul îl eliberă.

— Unde?

— Vi... vine aici, să cumpere holocronul!

— Când?

— Dintr-o clipă în alta!

Maul zâmbi. Avea toate informaţiile necesare.

— Excelent. Ai fost foarte cooperant, Hath Monchar.

Monchar ridică ochii din poziţia sa de supinaţie. Pentru o clipită, pe chip îi apăruse o expresie de speranţă, care pieri când îşi citi soarta în privirea celuilalt.

Sithul îşi trase sabia.

— A sosit momentul să mori, rosti el.

— Stai! Glasul neimoidianului era un behăit de spaimă. Îţi pot da bani... toate creditele pe care mi le dă omul vor fi ale tale! Te rog...

— Ridică-te, porunci Maul. Cel puţin îţi poţi înfrunta destinul fără să te înjoseşti.

Monchar era însă prea paralizat de spaimă pentru a se conforma. Maul simţi un val de dezgust faţă de creatura care se umilea. Cu mâna liberă făcu un gest brusc în sus şi neimoidianul fu ridicat ca o marionetă. Rămase atârnat, neajutorat, în strânsoarea Forţei.

— Nuuu...

Darth Maul activă una dintre lamele săbiei şi descrise cu ea o mişcare laterală, retezând ultimul bocet al neimoidianului o dată cu capul său. După aceea eliberă liniile de Forţă ce menţinuseră corpul care se zbătea şi-l privi colapsând într-un maldăr inert.

În spatele trupului se afla un seif din duroţel şi Sithul îl deschise, tăind cu atenţie uşa cu sabia. Aha... acela era cristalul holocron despre care pomenise Monchar! Dezactivă sabia, o atârnă la centură şi se aplecă să-l ridice. Înainte însă ca degetele lui să-l atingă, simţi că nu era singur.

— Nu clinti! auzi în aceeaşi clipă un glas dinspre uşă. Dacă măcar respiri mai adânc, te-am prăjit acolo unde te afli!

Maul privi spre uşă. În cadrul ei stătea o femelă umană înaltă, în armură din mătase de păianjen cu cochilie, aţintindu-l cu două blastere.

Sithul îşi dădu seama că era aceeaşi Fiinţă pe care o simţise urmărindu-l mai devreme. Buzele îi zvâcniră de iritare. Încercă o sondare mentală rapidă, dar vânătorul de recompense – în nici un caz nu putea fi altceva – era prea isteţ, cu atenţia prea concentrată pentru a fi păcălit de trucuri mentale.

Maul îşi examină opţiunile. În ciuda iuţelii sale extraordinare, nu putea să scoată suficient de rapid sabia de lumină. Poate că ar fi reuşit să evite o salvă de blaster, eventual chiar două, dar fiindcă mişcările îi erau limitate în cubiculul strâmt, trebuia s-o distragă pe femeia care, într-o jumătate de secundă, l-ar fi putut ciurui cu o duzină de focuri din cele două blastere semiautomate.

Lângă picioarele lui se afla blasterul trandoshanului. Avea să Fie perfect pentru intenţiile sale.

Folosindu-şi controlul asupra Forţei, Darth Maul prinse arma într-un tentacul întunecat de energie şi o azvârli cu toată puterea spre chipul vânătorului de recompense.

Femeia era rapidă. Se feri de blaster, trăgând un foc în el. Rată, fără ca ea însăşi să Fi fost atinsă, dar abaterea atenţiei îşi slujise scopul. Înainte ca arma să fi ricoşat din perete şi să fi căzut pe podea,

Maul avea sabia în mâini. Activă ambele lame şi, aproape imediat, următoarea salvă de blaster şi alte şase se succedară rapid în direcţia lui. Braţele Sithului se mişcau atât de rapid încât păreau o volbură înceţoşată şi el îngădui părţii întunecate să preia complet controlul asupra sa, lăsându-se în puterea ei şi permiţându-i să-l controleze şi manipuleze.

Focurile blasterelor loviră lamele săbiei ce se rotea întruna şi ricoşară în pereţi, plafon şi podea. Nu avea timp să ţintească spre femeie, deşi o rază sau două o atinseră fără vreun efect vizibil. Se părea că armura era un model de vârf.

Vânătorul de recompense îşi azvârli blasterele inutile şi duse mâna spre o încheietură unde purta un lansator de rachete. "Idioata!" se încruntă Maul. Dacă o rachetă exploda în spaţiul acela închis, avea să-i ucidă pe amândoi.

Nu mai avea timp să încerce s-o oprească. Maul glisă în lungul liniilor Forţei, deplasându-se cu viteză supranaturală spre peretele cel mai apropiat, un panou din plastic ieftin, şi reteză cu sabia prin el. Plasticul se despică fără greutate sub tăişurile de plasmă superfierbinţi şi Sithul trecu prin perete, sări peste scaunul din odaia vecină – care, din fericire pentru chiriaşii ei, era pustie pentru moment – şi împunse descendent cu una dintre lamele săbiei, decupând în podea un oval. Îşi dădu drumul să cadă prin plafonul cubiculului de dedesubt, chiar în clipa în care racheta lovi peretele camerei neimoidianului şi explodă.

***

Lihnn nu văzuse niciodată pe cineva care să se mişte ca bărbatul cu craniu tatuat şi cornut. Nu purta veşminte de Jedi, dar dibăcia lui în manevrarea săbiei de lumină cu două lame depăşea cu mult pe a oricărui Jedi despre care auzise ea. Respingea salvele de blastere ca şi cum ar fi fost nişte musculiţe iritante! Şi dacă făcea aşa ceva, Lihnn nu-l putea opri. Avea să se folosească de arma sa pentru a o tăia în bucăţi.

Disperată, duse mâna spre lansatorul de pe încheietură. Unica şansă era să-l lovească pe cornut în plin, sperând în acelaşi timp ca majoritatea exploziei să fie absorbită de trupul său, astfel încât să n-o afecteze şi pe ea. Când apăsă însă trăgaciul lansatorului, bărbatul tatuat păru că dispare într-un vârtej. Brusc, în locul peretelui solid din faţa ei apăru o gaură.

Cu întârziere, Lihnn se strădui să oprească declanşarea rachetei; propulsia fără recul sclipi şi proiectilul ţâşni de pe încheietura braţului.

Femeia încercă să sară înapoi, în coridor.

***

Lorn aproape că ajunsese la camera unde trebuia să se întâlnească cu neimoidianul, când o explozie neaşteptată îl aruncă aproape cu trei metri spre înapoi, trântindu-l de peretele unei joncţiuni în formă de T. Pe când era purtat prin aer de unda de şoc, întrezări o siluetă umanoidă în armură care fu propulsată de-a curmezişul coridorului din faţa sa şi se lovi cu atâta putere de peretele opus, încât pătrunse pe jumătate în el. După aceea el însuşi fu izbit în zid şi pentru o vreme nu mai ştiu nimic.

Probabil că-şi pierduse cunoştinţa un minut sau două; când imaginea coridorului i se refocaliză în faţa ochilor, fumul încă se învolbura şi praful continua să se depună pe podea. Urechile îi ţiuiau, fie datorită exploziei, fie din cauza zecilor de alarme rezidenţiale activate de aceasta, sau poate din ambele motive. Lorn izbuti să se ridice în picioare, îşi scoase blasterul şi înaintă, clătinându-se. Din trupul umanoidului necunoscut nu putea zări decât picioarele, evident de femeie, ieşind printr-o gaură din perete; era aproape cert că murise.

Se întoarse şi miji ochii, străduindu-se să privească în cubiculul înnegrit. Pe podea se vedeau resturile a patru trupuri carbonizate care fumegau. Înaintă câţiva paşi în cameră. Unul dintre corpurile arse semăna cu Monchar, totuşi îi venea greu să fie sigur – mai ales pentru că trupul fusese decapitat.

Lorn simţi că i se face rău, atât de ceea ce vedea, cât şi de semnificaţia celor petrecute: Hath Monchar nu avea să mai încheie nici o afacere cu nimeni. Era mort,

iar Lorn şi *I-cinci* aveau în mod clar să-i calce pe urme dacă nu părăseau Coruscantul în următoarea oră. Frauda bancară fusese zadarnică!

La naiba!

Bărbatul se întoarse şi se pregăti s-o ia la goană. Chiar şi într-o zonă atât de rău famată, o asemenea explozie ar fi adus în scurt timp forţele de securitate. Trebuia să iasă de aici, şi rapid. În clipa când se puse însă în mişcare, întrezări o sclipire luminoasă într-un colţ al odăii şi privi instinctiv într-acolo.

Ceea ce văzu îl făcu să se oprească instantaneu.

Era oare posibil? Părea realmente o speranţă incredibilă. Totuşi, când se aplecă şi privi mai îndeaproape, îşi dădu seama că se putea ca jocul să nu fi luat încă sfârşit.

Cristalul holocron se afla în seiful deschis pe jumătate, care neîndoios îl protejase împotriva efectelor exploziei. Lorn îl înhăţă, îl strânse într-o mână şi, ridicând celălalt braţ, în care ţinea blasterul, porni să alerge cât putea de repede pe coridor, către scară, pe lângă chiriaşii cu chipuri derutate şi speriate care se iveau precauţi pentru a investiga. Mai exista totuşi o şansă – foarte redusă – ca el şi *I-cinci* să poată preschimba acest fiasco într-o situaţie câştigătoare. Dar pentru aşa ceva trebuia să iasă cât mai iute din locul acesta.

Capitolul 11.

Clădirea în care pătrunsese Darsha era o monadă – un habitat complet autonom, înalt de un kilometru. Aidoma multor structuri gigantice similare ce se înălţau de pe suprafaţa Coruscantului, era mai mult decât un simplu complex de apartamente, şi conţinea practic tot ce aveau nevoie locuitorii ei: case, magazine,

sere hidroponice, ba chiar şi parcuri interioare. Darsha ştia că mulţi indivizi trăiau literalmente toată viaţa în asemenea clădiri, în unele cazuri făcând naveta la locurile de muncă de pe emisfera opusă a planetei fără să se aventureze măcar o dată în exterior.

Până atunci nu putuse înţelege atracţia unei astfel de vieţi, dar acum constată că se găsea pe aceeaşi lungime de undă cu locatarii monadei, cel puţin dintr-un punct de vedere: nici ea nu mai dorea să iasă din clădire. Şovăiala nu era însă determinată de dezvoltarea unei agorafobii, ci mai degrabă de faptul că dacă ar fi ieşit de acolo ar fi însemnat să revină în Templul Jedi, unde trebuia să compară înaintea Consiliului şi să-şi mărturisească eşecul.

Nu avea însă alternativă. Consiliul trebuia să afle despre moartea fondorianului, şi cât mai repede. Datoria ei era să-şi anunţe nereuşita, indiferent cât de ruşinoasă ar fi fost.

Fu nevoită să urce alte patru rânduri de trepte, înainte de a ajunge la un nivel cu un lift în stare de funcţionare. Sui cu acesta zece niveluri şi ajunse la un punct de separaţie al ghetoului nivelurilor inferioare de secţiunea superioară a monadei, păzit de un droid înarmat. Droidul îi privi cu suspiciune aspectul jalnic, dar o lăsă să treacă după ce îşi dădu seama că era Jedi.

Când ieşi din clădire, Darsha se afla într-o lume mult mai familiară. Porni pe o punte aeriană transparentă şi privi în jos, pe lângă podeaua din permaton. Laturile netede ale clădirilor din jurul ei coborau, pierzându-se în neguri şi ceaţă. Sub ceaţa aceea se afla abisul din care abia evadase. Dacă i s-ar fi oferit să opteze între a reveni acolo sau a se întoarce în Templu, pentru a-şi declara insuccesul, cu toată onestitatea, nu era sigură ce anume ar fi ales.

Nu se putea însă vorbi despre o alegere, nu? Nici vorbă de aşa ceva.

Porni spre o staţie de aerotaxiuri, perfect conştientă de privirile pe care le atrăgeau veşmintele ei zdrenţuite şi rănile bandajate. "Cu adevărat sunt prinsă între două lumi", se gândi.

Pe tabul de urgenţe îi mai rămăseseră doar atâtea credite cât să ia un aerotaxi până la Templu. Instalându-se pe bancheta din spate a vehiculului, Darsha se simţi pe neaşteptate copleşită de oboseală şi se strădui din răsputeri să nu aţipească pe durata călătoriei scurte. Îşi dădea seama că somnolenţa era nu atât reacţia faţă de încercările prin care trecuse, cât mai degrabă tentativa de a scăpa de ceea ce o aştepta de acum încolo.

Drumul se termină parcă prea repede. Darsha achită cursa şi pătrunse în Templu. Din câte îşi amintea, trecerea printre uşile acestuia fusese dintotdeauna pentru ea un motiv de relaxare. Însemnase revenirea într-un sanctuar, în siguranţa unui loc unde grijile şi problemele restului lumii erau lăsate în urmă. Acum nu mai avea deloc impresia aceea. Acum pereţii înalţi şi luminile blânde induceau anxietate şi claustrofobie.

Fata scutură din cap şi-şi îndreptă umerii. Mai bine să termine o dată! Probabil că la ora aceea maestrul Bondara se găsea în camera sa. Avea să-i raporteze mai întâi mentorului, după care, mai mult ca sigur, urmau să se prezinte amândoi înaintea Consiliului.

***

Darth Maul comisese o eroare.

Enormitatea înţelegerii respective îl împovăra ca un planetoid gigantic. Subestimase vânătorul de recompense, fiindcă femeia nu fusese puternică în Forţă. O asemenea greşeală fusese cât pe aici să-l coste viaţa... şi cât de înjositor ar fi fost să moară de mâna unui banal

vânător de recompense – el, care fusese instruit pentru a înfrunta şi ucide Jedi! Nu trebuia să mai facă astfel de ipoteze riscante. Nu avea să le mai repete niciodată.

Ştia care trebuia să fie următorul pas. Hath Monchar murise, dar mai rămăsese Pavan. Când Maul părăsi clădirea, poliţiştii şi droizii pompieri începuseră deja să sosească. Sithul nu putea înceţoşa circuitele cognitive ale droizilor la fel de uşor ca pe creierele organice, aşa încât intră rapid pe străzile întunecate de la suprafaţă pentru a evita întrebările.

La două cvartale depărtare găsi o fundătură pustie şi-şi activă comunicatorul de la încheietură. După o clipă, înaintea sa apăru imaginea lui Darth Sidious.

— Spune-mi ce progrese ai înregistrat, rosti Lordul Sith.

— Renegatul Hath Monchar a fost ucis. El şi-a împărtăşit însă cunoştinţele altcuiva – un om pe nume Lorn Pavan. Ştiu unde locuieşte omul acela. Voi merge chiar acum şi-l voi ucide.

— Excelent! Acţionează cât mai repede cu putinţă. Eşti sigur că nimeni altul nu mai ştie despre ce-i vorba?

— Da, maestre. Eu...

Maul se opri subit sub şocul amintirii. Holocronul!

Ca întotdeauna, Sidious simţi imediat că ceva era în neregulă.

— Ce este? întrebă el.

Darth Maul ştiu că trebuia să recunoască nereuşita şi nu ezită s-o facă. Nici măcar nu-i trecuse prin minte să-şi mintă maestrul.

— Monchar avea un holocron despre care spunea că ar conţine informaţiile respective. Am avut ocazia de a-l lua, dar... n-am reuşit s-o fac.

Ar fi fost inutil să încerce să se scuze, povestindu-i lui Sidious despre neaşteptata apariţie a vânătorului de recompense şi de explozia ce urmase, din care abia

scăpase cu viaţă. Unicul amănunt important era că nu obţinuse holocronul.

Văzu cum ochii lui Darth Sidious se îngustează dezaprobator.

— Mă dezamăgeşti, lord Maul.

Mustrarea îl străpunse ca o suliţă de gheaţă pe Maul, dar pe faţa acestuia nu se citi nici o reacţie.

— Îmi pare rău, maestre.

— Vei avea acum două misiuni: să-l ucizi pe Lorn Pavan şi să găseşti cristalul.

— Da, maestre.

Sidious îl fixă o clipă cu privirea.

— Nu-mi înşela încă o dată aşteptările, rosti el, apoi holograma dispăru.

Darth Maul rămase tăcut în bezna veşnică a suprafeţei Coruscantului. Respira egal şi regulat, cu trupul complet nemişcat. Numai cineva antrenat pentru a percepe vârtejurile şi vortexurile Forţei ar fi simţit furtuna întunecată care clocotea în el.

Maestrul său îl mustrase. Şi pe bună dreptate. Cristalul acela putea însemna distrugerea tuturor planurilor făurite cu grijă de Darth Sidious. Iar el, Darth Maul, urmaşul Sithului, abandonase holocronul atunci când fugise pentru a-şi salva viaţa.

Se comportase ca un idiot!

Nările lui se dilatară şi Maul inspiră adânc, vibrând din tot corpul. Nu avea timp de autoacuzaţii. Fără îndoială, cubiculul neimoidianului era deja ticsit cu droizi poliţişti care căutau indicii despre explozie. În nici un caz ei nu aveau să treacă cu vederea peste un cristal cu informaţii aflat într-un seif deschis.

Exista desigur posibilitatea ca holocronul să fi fost distrus în urma exploziei, dar nu se putea bizui pe aşa ceva. Trebuia să se întoarcă şi să afle ce se întâmplase cu el, chiar dacă în odăiţa aceea s-ar fi aflat toţi droizii poliţişti de pe Coruscant.

Iar după ce găsea cristalul şi-l ucidea pe om, trebuia să primească pedeapsa necunoscută pe care, neîndoios, Darth Sidious o concepuse pentru jalnicul său eşec.

Maul ieşi din fundătură şi reveni spre clădirea în care locuise neimoidianul.

***

Lorn îl găsi pe *I-cinci* pătrunzând la parterul clădirii... sau încercând s-o facă, deoarece valul de locatari panicaţi aproape că blocase toate ieşirile. Deşi chipul metalic al droidului era la fel de inexpresiv ca întotdeauna, reuşea cumva să transmită îngrijorare, care se transformă în uşurare atunci când îl zări pe Lorn.

— S-o ştergem de aici, murmură bărbatul. Rapid!

— Mi se pare o idee remarcabil de înţeleaptă.

Mergând iute, cei doi se depărtară cu câteva cvartale de locul exploziei.

— Se pare că nu totul a mers conform planului, observă *I-cinci*.

— Ca întotdeauna, eşti un maestru al afirmaţiilor modeste, comentă Lorn şi povesti cele întâmplate. N-am habar cine era femeia moartă. N-am habar ce a cauzat explozia. N-am habar cine i-a ucis pe neimoidian şi pe gorilele lui. Însă îl am pe ăsta.

Scoase dintr-un buzunar holocronul. *I-cinci* îl luă şi-l examină cu atenţie.

— Pare a fi codificat, zise el. În mod evident conţine date, însă fără a-l activa este imposibil de precizat dacă sunt detalii ale embargoului comercial al planetei Naboo sau o reţetă pentru tocăniţă alderaană.

— Ar fi bine să fie ceea ce a spus Monchar că este. Lorn îşi privi cronoul de la mână. De abia mai avem timp să ne-ntâlnim cu huttul şi să ajungem la astroport.

— Estimez că am mai avea o jumătate de oră de graţie. Poliţiştii locali vor fi mai interesaţi de explozie

decât să ne prindă pe noi, totuşi sunt de acord că este necesară o retragere rapidă. Mi-am permis libertatea de a utiliza temporara noastră bogăţie pentru a rezerva două locuri în primul transportor de mirodenii care pleacă spre Inelul Exterior. După ce vom avea creditele huttului, vom putea achita locurile acelea.

Lorn încuviinţă din cap. *I-cinci* avea dreptate; important era să vândă holocronul şi să părăsească planeta cât mai repede posibil. Probabil că individul care-l lichidase pe Hath Monchar căuta de asemenea cristalul şi Lorn nu dorea în nici un caz să facă cunoştinţă cu el. Îşi reamintea foarte limpede trupul decapitat al neimoidianului zăcând pe podeaua apartamentului, alături de cadavrele gărzilor de corp. Şi unul dintre bodyguarzi fusese descăpăţânat.

Se opri brusc, paralizat de şoc. *I-cinci* îi privi chipul şi îl trase din fluxul traficului pietonal.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu era pic de sânge..., murmură Lorn.

Droidul nu comentă, ci se mulţumi să aştepte.

— Cel care l-a ucis pe Monchar i-a tăiat capul. A procedat la fel şi cu un bodyguard quarren, totuşi n-am zărit nicăieri vreo picătură de sânge. Înţelegi? Nu exista pic de sânge! Asta-nseamnă...

— Cauterizare. Fuziunea ţesuturilor în urma aplicării instantanee a unei călduri foarte mari. (*I-cinci* tăcu şi Lorn ştiu că droidul ajunsese la aceeaşi concluzie ca şi el.) Poate că deplasarea laterală rapidă a unui blaster pus pe foc automat...

— Fasciculul de particule emis de un blaster, chiar de un DL-44, nu atinge asemenea temperatură şi o ştii prea bine. Deplasat rectiliniu, da, poate să cauterizeze prin ardere, însă pentru a cauteriza toată secţiunea unui gât ar fi necesare secunde bune. Gâtul ar fi trebuit să fie cauterizat după moartea lui Monchar... şi atunci ce rost ar fi avut? Nu cunosc decât o singură armă capabilă să

facă aşa ceva instantaneu. Aceeaşi care a fost utilizată la decuparea zăvorului din uşa de duroţel...

— O sabie de lumină... *I-cinci* privi în jur, parcă pentru a se asigura că nu-i asculta nimeni. Vrei să zici că un Jedi l-a ucis pe Monchar?

— Oricât detest s-o recunosc, execuţiile nu sunt stilul cavalerilor Jedi. Lorn îşi simţi pe neaşteptate gura foarte uscată şi fu nevoit să înghită de câteva ori în sec înainte de a putea continua: Ceea ce ne duce la o singură concluzie logică...

— Sithii? Imposibil! Ultimul a murit acum mai bine de o mie de ani.

— Aşa crede toată lumea, însă este singura concluzie raţională. Milenii la rând, cavalerii Jedi au ţinut secrete detaliile fabricării săbiilor de lumină. Pentru a construi şi folosi o asemenea sabie, trebuie să fii expert în Forţă, iar în toată galaxia unicul Ordin alcătuit din indivizi puternici în Forţă a fost al Sithilor.

— De ce n-ar fi posibil să fi fost pur şi simplu un Jedi infam? Unul care a căzut poate pradă unei psihoze, aşa cum am observat că se întâmplă frecvent cu fiinţele organice. Cred că te pripeşti cu concluziile.

— Nu, nu mă pripesc. Lorn îl prinse pe droid şi-l trase după el, aproape luând-o la fugă. Mă-mbarc imediat în transportorul ăla de mirodenii şi-o tulesc de pe planeta asta... şi aşa vei face şi tu!

Zări de cealaltă parte a străzii un dezintegrator public de deşeuri şi-şi schimbă direcţia, urmat de *I-cinci*.

— Şi ne debarasăm imediat şi de holocronul ăsta...

Se opriră înaintea recipientului dezintegratorului şi Lorn scoase din buzunar cristalul cu informaţii, dar, înainte de a-l putea arunca, droidul îl prinse de mână.

— Acum ştiu cu adevărat că eşti nebun, i se adresă *I-cinci*. Holocronul acesta reprezintă unica noastră şansă de a ne construi o viaţă nouă. Şi cum ne vom plăti

locurile în cargobotul de mirodenii? Nu putem pur şi simplu...

Lorn îl izbi cu putere de suprafaţa acoperită cu fresce graffiti a unui procesor mare de hidroregenerare. Pietoni din diverse specii trecură pe lângă ei, acordând prea puţină sau chiar deloc atenţie altercaţiei.

— Ascultă-mă! şuieră bărbatul printre dinţi. Dacă am dreptate, este vorba despre un Sith. Probabil că el caută asta, îi arătă holocronul. Nu poate fi mituit, ameninţat sau abătut de pe pistă şi nu se va da în lături de la nimic pentru a pune mâna pe el. N-am chef să cauterizeze şi gâtul meu.

— Să presupunem că ai avea dreptate, încuviinţă *I-cinci*. Să presupunem că misteriosul asasin al lui Monchar este un Sith. Să mai presupunem că el doreşte cristalul şi ştie că acesta se află în posesia noastră. Să presupunem că ne încolţeşte înainte ca noi să ajungem la hutt şi ne cere să i-l dăm. Ce crezi că-l va face să fie mai tolerant faţă de noi – faptul că-i vom da cristalul sau că-i vom spune că l-am distrus?

Lorn se opri, străduindu-se să-şi domolească panica. Înţelegea că nu-şi folosea creierul – cel puţin nu partea aflată direct înapoia frunţii. Gândea cu nivelurile inferioare ale organului, cu componenta primară de tipul "luptă sau fugi".

Totuşi "luptă sau fugi" – mai precis, doar fugi – era singura opţiune raţională în cazul acela. În domeniul său anterior de activitate, Lorn cercetase cu atenţie istoria Sithilor şi ştia că aceştia erau într-adevăr fanatici. Dacă un Sith se afla pe urmele lor, unica acţiune prudentă pe care o puteau întreprinde era să plece cât mai rapid cu putinţă spre capătul opus al galaxiei.

Pe de altă parte, trebuia să admită că argumentul lui *I-cinci* referitor la păstrarea holocronului nu era lipsit de logică. La urma urmelor, dacă-l vindeau huttului îl

îndepărtau pe Sith de pe urmele lor. Părea firesc ca acesta să fie interesat de cristal, nu de ei.

Toate acestea se bazau pe ipoteza că ucigaşul lui Monchar ar fi fost într-adevăr un Sith. Galaxia era însă imensă, iar pe Coruscant se găsea cea mai mare diversitate de rase de pe toate planetele locuite. Exista posibilitatea ca un individ, nici Jedi şi nici Sith, să fi pus mâna, cine ştie cum, pe o sabie de lumină şi să o fi putut activa. La urma urmelor, probabil că nu trebuia să fii chiar un maestru în Forţă pentru a reteza gâtul cuiva cu o lamă de energie.

Nici unul dintre argumente nu-l destindea totuşi pe Lorn. El şi *I-cinci* izbutiseră să supravieţuiască patru ani în subteranele puturoase ale Coruscantului fiindcă nu-şi asumaseră riscuri. Aşa cum îi spusese droidului în repetate rânduri, important nu era să fii paranoic, ci suficient de paranoic.

Opţiunile nu erau însă foarte multe. Puteau să păstreze holocronul şi să rămână pe Coruscant, sperând că prin renunţarea la cristal l-ar fi oprit pe ucigaşul lui Monchar să-i omoare şi pe ei. Sau puteau să vândă holocronul şi să se folosească de credite pentru a părăsi rapid planeta... sperând că nimeni nu le pornea pe urme.

Nici una dintre alternative nu oferea foarte multe speranţe pentru atingerea unei bătrâneţi fericite.

Lorn suspină şi-l eliberă pe droid.

— Bine, rosti el. Să mergem să ne-ntâlnim cu huttul.

Capitolul 12.

În camera lui secretă, Darth Sidious reflecta în solitudine la ultimele evenimente.

Din multe puncte de vedere, Darth Maul era un acolit exemplar. Loialitatea nu-i putea fi pusă la îndoială şi era de nezdruncinat; Sidious ştia că, dacă i-ar fi poruncit, Maul şi-ar fi sacrificat viaţa fără să şovăie o clipă. Iar abilităţile lui de luptător erau fără egal.

În acelaşi timp, avea unele defecte, dintre care cel mai important era de departe mândria. Deşi Maul nu comentase atunci când primise misiunea, Sidious ştia că ucenicul lui simţise că însărcinarea era mai prejos de capacităţile sale. În diverse, şi numeroase, ocazii, Sidious îi putuse vedea aura pulsând cu impuritatea neagră a nerăbdării şi uneori se întrebase dacă nu cumva îi inoculase prea multă ură faţă de Jedi. Maul avea tendinţa de a se focaliza asupra distrugerii lor, trecând în planul secund tabloul general.

Era totuşi perfect încrezător că Maul va îndeplini sarcina primită. Complicaţiile şi întârzierile erau fireşti, dar aveau să fie rezolvate. Important era doar planul general, iar acesta se desfăşura în ritmul prevăzut. În scurt timp, Jedi urmau să fie măcelăriţi, ceea ce avea să-l desfete pe impetuosul său subordonat.

***

Anoon Bondara rămase tăcut două minute după ce Darsha îşi încheie raportul şi probabil că minutele acelea fură cele mai lungi din viaţa padawanei. Twi'lekul Jedi stătu cu fruntea plecată şi cu vârfurile degetelor împreunate, privind podeaua dintre ei. Limbajul corpului îi era imposibil de descifrat, pentru a deduce la ce se gândea. Până şi lekku îi erau nemişcate. Darsha era însă sigură că, oricare ar fi fost gândurile mentorului, ele nu prevesteau lucruri bune pentru continuarea carierei ei de Jedi.

În cele din urmă, Bondara suspină şi-şi ridică ochii, pentru a o privi pe fată.

— Mă bucur că mai eşti în viaţă, rosti el şi Darsha simţi faţă de mentor un val de recunoştinţă şi dragoste aproape copleşitor în intensitate.

Pentru Bondara, siguranţa ei fusese mai importantă decât misiunea.

— Spune-mi acum, continuă twi'lekul, dacă l-ai văzut pe fondorian murind.

— Nu, dar este imposibil să fi supravieţuit unei asemenea căderi...

Maestrul Jedi ridică o mână, oprind-o.

— Nu l-ai văzut murind şi bănuiesc că nici n-ai simţit o perturbare în Forţă care să-i fi semnalat moartea.

Darsha îşi reaminti evenimentele de coşmar petrecute cu câteva ore în urmă. În clipa respectivă mintea ei nu avusese ca prioritate scanarea undelor Forţei pentru o asemenea undă de perturbare. Preocupată fiind de încercarea de a-şi salva propria viaţă, o simţise oare? Ştia că, dacă perturbarea ar fi existat, Bondara ar fi perceput-o, dar ea nu era la fel de subtil acordată la manifestările Forţei.

— Nu am simţit, rosti încet apoi se simţi obligată să adauge, dar, ţinând seama de circumstanţe...

— Sunt convins că circumstanţele n-au fost nici pe departe optime, spuse Bondara. Totuşi atâta vreme cât există cea mai mică şansă ca Oolth să mai fie în viaţă, trebuie s-o verificăm. Informaţiile deţinute de el sunt foarte importante.

— Vrei să mă întorc şi să verific dacă a murit?

Simplul gând de a reveni în Coridorul Stacojiu o ameţea de scârbă, totuşi, dacă era neapărată nevoie, avea s-o facă.

Bondara se ridică, iar atitudinea şi postura corpului său erau decise.

— Vom merge împreună. Vino!

Porni spre uşă şi Darsha se grăbi să-l urmeze.

— Dar Consiliul? N-ar trebui să-l anunţăm...

Maestrul Jedi se opri înainte să ajungă la uşă şi îşi privi padawana.

— Ce să-l anunţăm? Deocamdată nimic nu este absolut clar. Vom face raportul după ce vom şti cu siguranţă dacă fondorianul este viu sau mort.

Reveni cu faţa la uşa care glisă înaintea lui, deschizându-se, şi ieşi pe coridor. Darsha îl însoţi, înţelegând treptat că putea să existe o probabilitate, oricât de infimă, ca misiunea ei să nu se fi sfârşit printr-un eşec. Era cel mai subţire şi fragil dintre paie, totuşi, atâta vreme cât plutea deasupra ei, nu putea decât să-l înşface.

***

Maul îşi păstră gluga pe cap şi sabia la centură când intră din nou în clădire. Din fericire, la uşă se afla un poliţist om, care-i oprea pe cei care voiau să intre sau să iasă, pentru a le înregistra declaraţiile. Pentru Maul, fu ridicol de uşor să se învăluie în Forţă şi astfel să lunece nevăzut pe lângă mintea aceea slabă.

Droizii legişti scanau cubiculul cu lasere. Alături de ei se mai aflau doi criminalişti, un mrlssi şi un sullustan. Sithul rămase pe coridor şi ascultă crâmpeiele de conversaţie ce ajungeau până la el, fără să audă menţionarea descoperirii unui holocron. Cu multă prudenţă, sondă şi examină mai întâi mintea mrlssiului, apoi a sullustanului, dar nu detectă în gândurile lor nimic despre cristal. Continuând să se păstreze camuflat în partea întunecată, trecu pe lângă deschiderea cubiculului şi privi către seiful deschis. Holocronul nu mai era înăuntru. Maul examină posibilităţile. Dacă dispăruse, însemna că fusese luat de altcineva decât de forţele de securitate. Şi cine putuse fi persoana respectivă? în mod

evident, cumpărătorul pe care Monchar îl aşteptase să apară dintr-o clipă în alta – omul Lorn Pavan. Avea să-i facă o plăcere deosebită să-i reteze capul.

Darth Maul se răsuci şi porni spre ieşire.

Acum avea un interes dublu în a-i găsi pe om şi droidul său. Evident, primul loc pe care avea să-l cerceteze era jalnicul lor cubicul subteran. Nu se afla departe de locul acesta, ci doar la câteva minute de mers.

Cu puţin noroc din partea lui, tot atâtea minute îi mai rămăseseră de trăit şi lui Pavan.

***

În general, Lorn nu se considera exagerat de xenofob; la urma urmelor, ţinând seama de felul în care trăise în ultimii cinci ani, manifestarea prejudecăţilor faţă de alte specii nu era numai nerecomandabilă pentru afaceri, ci putea fi de-a dreptul periculoasă.

Detesta însă să aibă de-a face cu hutti.

La nivel pur visceral, avea repulsie faţă de toate aspectele uriaşelor nevertebrate: ochii imenşi, reptilieni, modul de deplasare prin glisare şi, mai presus de orice, pielea lunecoasă care secreta permanent mucus. Simplul fapt că trebuia să fie în aceeaşi odaie cu Yanth îl făcea să simtă în tot corpul un val de oroare, pe care abia îl putea înfrâna.

Potrivit criteriilor hutte, Yanth era tânăr – nu avea nici măcar cinci sute de ani standard —, dar era inteligent şi viclean şi urca rapid în ierarhia lumii interlope. Deşi se străduia din răsputeri să stea în aceeaşi încăpere cu limaxul uriaş, Lorn trebuia să recunoască, fără chef, că privea cu admiraţie şiretenia amorală şi abilitatea huttului. Nimeni nu putea analiza atât de rapid şi de profund ca el toate detaliile unei afaceri.

Întins pe un podium din sediul său subteran, Yanth pufăia ocazional din narghileaua umplută cu rădăcină de chak, în vreme ce examina cristalul holocron. În apropiere se aflau doi bodyguarzi gamorreeni , care-i fixau cu privirile pe Lorn şi *I-cinci*.

— De ce nu te-ai dus cu el direct la Jedi? întrebă Yanth şi uruiala profundă a vocii lui de bas stârni vibraţii neplăcute în organele interne ale omului. În mod normal, pe ei ar fi trebuit să-i abordezi.

Lorn nu vedea nici un motiv pentru care să-i povestească despre sentimentele sale faţă de Jedi.

— Jedi susţin că au fonduri foarte limitate pentru aşa ceva, îi replică. În plus, nu m-ar fi mirat să-şi fi folosit trucurile mentale pentru a mă sili să li-l dau pe gratis. Îşi privi cronoul pe furiş şi continuă: Te interesează sau nu? Aş putea să i-l dau direct consulului planetei Naboo de pe Coruscant.

Yanth schiţă un gest de împăcare din mâna grăsuţă.

— Răbdare, prietene! Da, mă interesează, însă – şi, te rog, nu considera că procedez aşa fiindcă aş avea îndoieli în privinţa ta – aş fi naiv să nu-i testez autenticitatea înainte de a-ţi înmâna un teanc de credite.

Lorn se strădui din răsputeri să rămână inexpresiv. Dacă Yanth suspecta că era angajat într-o cursă contracronometru, n-ar fi avut nici cea mai măruntă remuşcare în a folosi atuul respectiv pentru a reduce preţul. Pe de altă parte, timpul i se scurgea realmente printre degete.

— Şi cum intenţionezi să faci asta? îl întrebă.

Huttul se mulţumi să zâmbească şi glisă câteva faţete ale cristalului, împingându-le sub diverse unghiuri şi manipulându-le aşa cum ar fi făcut un copil cu un puzzle de forme geometrice. După un moment, o rază proiectată de suprafaţa superioară a holocronului se materializă în aer, afişând cuvinte luminoase şi imagini ce suiau lent pe înălţimea cadrului holografic înainte de a

dispărea. Lorn se găsea prea departe pentru a putea citi textul şi în plus se afla înapoia displayului, astfel încât alfanumericele şi cuvintele îi apăreau scrise invers. Textul părea însă în bazică, iar imaginile erau scheme ale vânătorilor stelari N-l Naboo şi ale navelor Federaţiei.

Yanth mai roti o faţetă a cristalului şi imaginile dispărură.

— Deschiderea unui asemenea holocron poate fi destul de păcătoasă, comentă el, dar neimoidienii nu sunt o specie extraordinar de isteaţă.

— Excelent, zise *I-cinci*. Acum ştiţi că obiectul este autentic. Preţul este un milion de credite.

— Batem palma, replică Yanth spre surprinderea lui Lorn. Merită de zece ori pe atât.

Huttul se întoarse către o consolă de comenzi din apropiere şi apăsă un buton.

Lorn îşi îngădui altă privire spre crono. Dacă totul continua să meargă în ritmul acela, mai aveau încă timp să ajungă la astroport. Într-o oră, Coruscantul, misteriosul asasin Sith şi poliţia aveau să dispară în neantul cosmic dinapoia lor.

***

Cu una dintre lamele săbiei, Darth Maul decupă rapid şi precis încuietoarea cubiculului subteran, la fel cum procedase ceva mai devreme cu uşa de la clădirea lui Hath Monchar. Intră iute şi lăsă uşa să gliseze şi să se închidă în urma lui. Lămpi cu incandescenţă se aprinseră în mod automat, proiectând o lumină puternică într-un spaţiu chiar mai mic şi mai strident decât cel închiriat de neimoidian. Interiorul era pustiu; unicul loc în care s-ar fi putut ascunde cineva era baia şi Maul nu avu nevoie decât de două secunde pentru a se convinge că nici acolo nu se afla nimeni.

Se apropie de secţiunea peretelui unde se afla videcranul şi unitatea pentru mesaje, o activă pe cea din urmă şi în aer apăru imaginea unui hutt. Îl recunoscu imediat, era Yanth, un gangster aflat în plină ascensiune în Soarele Negru, mai exact unul dintre puţinii care supravieţuiseră măcelului recent declanşat de Maul.

— Lorn, rosti huttul, crezusem că ne vom întâlni azi pentru a discuta despre un anume holocron pe care doreai să-l văd. Să ştii că nu este politicos să ţii cumpărătorii să aştepte.

Sithul se întoarse şi părăsi cubiculul , mişcându-se iute.

Capitolul 13.

Parcă prea repede, Darsha Assant se trezi iarăşi în adâncul Coruscantului.

Când scăpase de aici, mai devreme în cursul zilei, estimase că de acum va fi degradată şi realocată în corpurile de agricultură. Se imaginase cum îşi împacheta bunurile şi-şi lua rămas bun de la cunoscuţi. În nici un caz nu-şi închipuise că va reveni împreună cu mentorul ei la scena dizgraţiei.

Iar acum stătea lângă Anoon Bondara în aerocarul de patru locuri al acestuia, revenind spre Coridorul Stacojiu şi monada unde-l pierduse pe fondorian şi fusese cât pe aici să-şi piardă propria viaţă.

Căile Forţei erau cu adevărat imprevizibile.

— Acesta este, indică ea turnul care se înălţa drept în faţă, perfect vizibil pe fundalul soarelui după-amiezii. Acolo, jos.

Bondara nu spuse nimic, ci se mulţumi să încline botul aerocarului, părăsind fluxul traficului. Se încadră într-un coridor vertical descendent şi începu să coboare.

Ceaţa care părea mereu prezentă în jurul altitudinii de o sută de metri, demarcând nivelurile superioare înfloritoare de ghetourile de dedesubt, îi cuprinse pentru moment, apoi se destrămă, înlocuită de imaginea aeriană a străzilor întunecate. Deşi deasupra soarele încă nu apusese, aici jos era în cel mai fericit caz un amurg perpetuu.

Darsha privi peretele clădirii lunecând în sus şi-i arătă mentorului cârligul pistolului ascensional, care rămăsese prins de pervaz. Urmară cablul în jos, spre adâncurile fetide.

Când ajunseră la zece metri deasupra pavajului, Bondara aprinse proiectoarele de asolizare şi secţiunea de stradă de sub ei deveni perfect vizibilă. Privind pe geam, fata zări siluete întunecate, de mult timp condiţionate să prefere bezna în locul luminii, care se grăbeau să se retragă în umbre.

Nu se vedea nici urmă de fondorian. Mai mult ca sigur trupul îi fusese târât de prădători. Pe pavaj se distingea doar o pată de sânge stacojiu, iar în apropierea ei un şoim-liliac cu gâtul frânt în urma prăbuşirii. Bondara aţinti unul dintre proiectoare într-acolo, uitându-se atent. Lekku i se gârboviră uşor, simultan cu umerii. Privindu-l, Darsha înţelese că ultima ei speranţă de salvare a misiunii pierise definitiv.

— Ce vom face acum? întrebă ea încetişor.

Twi'lekul tăcu câteva momente prelungi, oftă şi răspunse:

— Ne întoarcem la templu. Trebuie să anunţăm Consiliul despre cele întâmplate.

"Deci aşa se termină", îşi spuse fata. În mod straniu, acum, când ştia că speranţa murise, nu simţea tristeţea zdrobitoare pe care o anticipase, ci un neaşteptat

sentiment de uşurare. Lucrul cel mai rău cu putinţă se întâmplase şi trebuia să găsească o cale de a continua din situaţia respectivă. Ca în majoritatea dezastrelor teribile, realitatea era aproape dezamăgitoare prin comparaţie cu presimţirile înspăimântătoare.

Până în momentul acesta, grija ei faţă de misiune îi lăsase prea puţin timp să se mai gândească la Oolth. Acum însă, privind pata de sânge de pe pavaj, se simţea copleşită de compasiune. Fondorianul fusese un laş iritant şi fără îndoială un infractor lipsit de conştiinţă, totuşi puţini indivizi meritau o moarte atât de oribilă pe cât fusese a sa.

Bondara alimentă repulsoarele şi aerocarul începu să se ridice.

***

Una dintre gorilele huttului îi aduse stăpânului său o valiză mare. Yanth o deschise şi pe Lorn îl încercă ameţeala, privind înăuntru. Valiza era ticsită cu credite republicane standard, în bancnote de câte o mie, nou-nouţe. Yanth răsuci valiza către el, etalând bogăţia, şi bărbatul simţi cum îl furnicau degetele de dorinţa de a intra în posesia lor. Nu mai văzuse atâţia bani gheaţă... mai precis, nu văzuse niciodată atâta bănet într-un singur loc.

— Un milion de credite republicane în bancnote cu serii neconsecutive, anunţă huttul cu tonul nepăsător cu care ar fi discutat despre condiţiile meteo. Tu iei valiza, iar eu păstrez holocronul. Toată lumea este mulţumită.

Lorn nu ştia şi nici nu-i păsa de restul lumii, dar era cert de un lucru – el era mulţumit. Privi, încă nevenind să-şi creadă ochilor, cum *I-cinci* înaintă pentru a lua banii ce aveau să le transforme vieţile. Aruncă o privire la

crono. Dacă plecau imediat, mai aveau timp să ajungă la astroport.

I-cinci se întindea spre valiză, când, pe neaşteptate, uşa dinapoia lor fu izbită de perete. Un bodyguard chevin se împletici în cabinetul lui Yanth şi o lance de forţă îi căzu dintre degetele lipsite de putere şi zăngăni pe podea, ajungând lângă podiumul huttului. Extraterestrul cu piele tăbăcită îşi coborî privirea spre pieptul în mijlocul căruia fumega o gaură, apoi colapsă.

Pe uşă pătrunse o creatură de coşmar.

Lorn privi şocat apariţia aceea. Ucigaşul chevinului era înalt de aproape doi metri şi înveşmântat în mantie cu glugă, cizme şi mănuşi groase, toate de culoare neagră. Purta o sabie de lumină care nu semăna cu nici una văzută vreodată de Lorn, deoarece avea nu una, ci două lame de energie, care ieşeau prin ambele capete ale mânerului. Oricât de imbatabilă şi intimidantă ar fi fost însă arma, omul se simţea cu adevărat îngrozit de chipul purtătorului ei. Ucigaşul îşi dădu gluga pe spate şi dezveli o imagine sinistră de tatuaje roşii şi negre în jurul ochilor galben-strălucitori şi dinţilor înnegriţi. Ca o coroană demonică, de pe craniul pleşuv înmugureau zece coarne scurte. Privi cu răutate la ocupanţii încăperii şi vorbi cu glas gutural:

— Nici unul dintre voi nu va supravieţui.

Lorn rămase realmente îngheţat, incapabil să opună cea mai infimă rezistenţă, când ucigaşul păşi către el. Când înălţă sabia ochii acestuia sclipeau ca doi sori gemeni.

I-cinci înhăţă valiza cu bani din mâinile lui Yanth şi o azvârli între Lorn şi atacatorul său, tocmai când acesta din urmă rotea sabia într-un arc orizontal care i-ar fi separat capul corellianului de gât. Valiza nimeri în calea lamei şi tăişul de plasmă o traversă, risipind peste tot credite arse. Forţa loviturii fusese atât de puternică încât probabil l-ar fi decapitat oricum pe Lorn, totuşi momentul

ei de inerţie fu încetinit suficient pentru a-i oferi droidului timp să plonjeze şi să-şi placheze prietenul, îndepărtându-l din calea pericolului. Lorn simţi temperatura extremă, când incandescenţa lamei îi pârli vârfurile firelor de păr.

Sithul – pentru că acum Lorn nu se mai îndoia că se afla înaintea unuia dintre legendarii Lorzi ai întunericului desprinşi din negurile trecutului – îşi reveni aproape instantaneu şi se răsuci, pentru a relua atacul. Între timp însă, ambii paznici gamorreeni scoseseră blasterele şi deschiseseră focul. Sithul roti arma cu două lame în faţa sa, reflectând salvele armelor spre ei. Doar atât reuşi Lorn să vadă, înainte ca *I-cinci* să-l smucească în picioare şi să-l tragă prin uşă.

Porniră în fugă prin coridorul îngust care pleca din cabinetul lui Yanth şi trecură pe lângă alţi paznici morţi şi două maldăre de metal topit şi contorsionat care fuseseră cândva droizi. Cartierul general al lui Yanth se găsea sub clubul de noapte Oaza Tusken al cărui proprietar era huttul; Lorn şi *I-cinci* se împleticiră pe o scară scurtă şi ieşiră în trombă într-o sală cu lumini albastre ticsită de mese de sabacc, jocuri dejarik şi femele sumar îmbrăcate, aparţinând mai multor specii, care dansau pe piedestale. Cei doi traversară în goană sala şi ieşiră din club.

— Unde mergem? răcni Lorn, în timp ce alergau pe stradă.

— Cât mai departe!

Lorn ar fi vrut să protesteze şi să spună că era oricum lipsit de sens; privise în ochii Sithului şi-şi zărise pierirea acolo, la fel de limpede ca şi spiralele tatuate ce-i înconjurau ochii – un destin implacabil care avea să-l urmărească, indiferent cât de departe şi cât de repede ar fi fugit. Nu mai avea însă suflu pentru a vorbi, de fapt, nici suflu pentru a alerga, totuşi teama de cele văzute în privirea aceea îl împingea să gonească mai departe.

***

Maul văzu cum prada îi scăpa, dar nu putu face nimic pentru a o opri, deoarece atenţia îi era acaparată de cei doi gamorreeni. Folosind o mână pentru a-şi roti sabia într-un şablon orbitor care bloca fasciculele de particule trase de blastere, gesticulă cu mâna liberă şi ciupi liniile invizibile ale Forţei, trimiţând reverberaţii ce determinară armele să zboare din mâinile bodyguarzilor surprinşi.

Înainte ca ei să fi avut timp să-şi revină din uimire, Maul sări înainte, străpungând întâi pe unul, apoi pe celălalt cu împunsături iuţi, ucigătoare. Gamorreenii morţi se prăbuşiră pe podea şi Sithul se năpusti după aceea pentru a-i veni de hac huttului.

În ciuda masivităţii sale, Yanth se putea mişca rapid, atunci când era silit. Lunecă de pe podium şi înhăţă lancea de forţă scăpată de chevin. O azvârli spre Maul, care o reteză în două printr-o baleiere a săbiei. Generatorul din mânerul lăncii scurtcircuită, emiţând o jerbă de scântei.

Yanth nu mai aşteptă pentru a vedea rezultatul atacului său. Trupul lui mătăhălos se deplasă iute, glisând printre bancnotele de credit arse şi înnegrite care acopereau podeaua, continuând să ţină strâns în mână cristalul holocron. Aproape că ajunsese la ieşire, când Sithul sări şi execută o tumbă aeriană spre înainte cu răsucire în şurub, prin care străbătu toată lungimea cabinetului şi ateriză drept în faţa lui.

Înainte ca Yanth să-şi fi revenit din surpriză, Darth Maul îi înfipse una dintre lamele săbiei adânc în piept. Duhoarea de carne şi grăsime arsă umplu odaia. Huttul muri cu un horcăit croncănit, iar masa inertă a trupului său se nărui moale pe podea.

Maul dezactivă ambele lame. Întinse mâna liberă şi holocronul sări din mâna huttului mort în palma sa. Îl îndesă într-un compartiment de la centură, se răsuci şi părăsi în goană încăperea. Ajuns în capul treptelor, se năpusti prin sala de jocuri, azvârlind în lături clienţi şi membri ai personalului prin gesturi violente, încărcate de Forţă.

Ajuns în stradă, se opri şi privi de jur împrejur, căutându-şi prada. Pavan şi droidul nu se zăreau nicăieri. Maul scrâşni din dinţi. Nu le va îngădui să scape din nou! într-un fel sau altul era decis să pună capăt acestei corvezi. Deja dura de prea multă vreme.

Căută din nou partea întunecată, cerându-i să lumineze calea pe care o luase vânatul, după care porni, croindu-şi drum prin gloata de pietoni nefericiţi.

Deşi simpla lui înfăţişare era suficientă pentru a determina pe majoritatea indivizilor duri de pe stradă să-l ocolească pe departe, continua să avanseze prea lent. Ajunge! îşi spuse Maul. Eliberă partea întunecată, folosind Forţa ca pe un berbec împotriva celor care-i stăteau în faţă.

Coti spre mijlocul străzii înguste. Motospeederul îl aştepta nu departe şi ar fi putut utiliza telecomanda pentru a-i activa circuitul de comandă secundară, astfel încât în cel mult două minute ar fi ajuns lângă el. Exista totuşi o modalitate şi mai rapidă. Apelă Forţa, mişcându-se de cel puţin cinci ori mai repede decât putea alerga un om. Acum, cei doi nu mai aveau cum să-i scape.

În câteva momente îi zări. Alte secunde şi avea să-i ajungă din urmă... iar atunci sabia de lumină avea să intre din nou în acţiune, spintecând prin metal şi carne şi încheind finalmente misiunea aceasta jalnică.

Rânji şi mări mai mult pasul său gargantuesc, sărind peste ruina înnegrită de flăcări a unui speeder de teren. Pavan şi droidul întoarseră capetele şi-l zăriră, iar Sithul

putu distinge groaza de pe chipul omului şi încercă un sentiment de deosebită satisfacţie.

Încă un salt şi amândoi aveau să fie ai lui.

Iar apoi un baros invizibil îl izbi în mijlocul saltului, trântindu-l de pământ. Ce fusese asta? Cine cutezase să intervină? Maul ridică ochii şi zări un aerocar asolizând lângă Pavan şi droid. Fasciculele repulsoare de sub trenul de aterizare al acestuia îl loviseră atunci când trecuseră direct peste el. Se afla acum la mai puţin de cinci metri depărtare, aşa încât îi putea distinge clar pe pilot şi pe pasagerul său.

Erau Jedi.

Capitolul 14.

Darsha simţise perturbarea din Forţă aproape simultan cu Bondara. Ajunseseră la nivelul plafonului de ceaţă, când percepuseră vibraţia întunecată de dedesubt; se priviseră surprinşi, apoi twi'lekul trimisese aerocarul într-un picaj brusc, revenind către stradă.

Nici unul nu scoase o vorbă; Darsha nu ştia în ce fel îl afectase pe maestrul Jedi explozia de ură şi distrugere care reverberase de jos, dar ea fusese zguduită şi îngreţoşată de intensitatea rafalei empatice. Cineva de pe stradă era extrem de versat în utilizarea Forţei şi acţiona cu puterile amplificate de aceasta. Deja muriseră câteva fiinţe şi în mod clar aveau să fie ucise şi altele. Fata nu ştia cine murise sau cine era ameninţat, dar ei doi nu puteau ignora o asemenea folosire puternică şi sălbatică a Forţei. Trebuiau să afle cine fusese responsabil pentru ea şi să-l oprească, dacă puteau.

Bondara opri la douăzeci de metri deasupra nivelului străzii, înaintând atât de rapid pe cât era prudent prin labirintul urban. Proiectoarele aerocarului iluminau artera îngustă şi, virând după un colţ, zăriră, cam la o sută de metri în faţă, pe probabilul răspunzător pentru pulsaţia pe care o percepuseră: un biped înalt, în veşminte negre, care gonea în salturi gigantice în mod neîndoios amplificate de Forţă.

Cine... sau ce putea fi? în nici un caz nu era un Jedi. Manipula Forţa cu siguranţa unui maestru, însă nici un Jedi nu emisese vreodată asemenea unde întunecate.

Exista o singură explicaţie... Însă chiar în clipa când se gândi la ea, Darsha simţi cum mintea i se împotriveşte. Nu se putea! Era imposibil.

Nu mai avea însă timp de reflecţii. Mult mai în faţă îi putea distinge pe cei doi care constituiau ţintele întunecatului – asta era evident din fuga lor dominată de teroare.

În următorul salt gargantuesc, urmăritorul avea să-şi ajungă prada. Darsha nu-şi putu imagina decât o singură cale de a-l opri, iar din direcţia în care Bondara îndreptă aerocarul era evident că şi el se gândise la aceeaşi tactică.

Vehiculul trecu chiar peste silueta înveşmântată în mantie, la o înălţime calculată astfel încât forţa jeturilor repulsoare să ameţească, dar să nu ucidă. Planul funcţionă aşa cum fusese conceput. Aerocarul se zgudui şi trecu mai departe, iar Darsha privi în urmă şi-l zări pe misteriosul atacator zăcând pe stradă, cu mantia neagră ca o pată şi mai întunecată pe fundalul cvasiîntunericului total. După aceea Bondara opri aerocarul lângă cei doi fugari. Spre surprinderea fetei, unul dintre ei era un droid.

— Sus! se adresă twi'lekul către om. Este lipsit de cunoştinţă, dar nu ştiu cât timp va mai...

— Nu prea mult, zise droidul şi arătă înapoi, către urmăritor.

Darsha întoarse capul şi, spre stupefacţia ei, văzu că întunecatul se scula deja în picioare. Nu-şi putu crede ochilor că-şi revenise atât de repede din lovitura ameţitoare a repulsoarelor.

— Suiţi! răcni Bondara. Imediat!

Omul care se holbase la Darsha şi la mentorul ei cu o expresie bizară – o combinaţie de uşurare şi repulsie – păru să decidă în mod înţelept că ei reprezentau de departe cel mai mic dintre două rele. Sări pe bancheta din spate a aerocarului, urmat de droid. Darsha aruncă altă privire îndărăt şi văzu că întunecatul se propulsa după ei. De la distanţa aceea putea să-i vadă faţa şi nu-şi reamintea să fi întâlnit alta mai înspăimântătoare. După aceea capul îi zvâcni dureros spre înapoi, când Bondara apăsă brusc pe comanda de ascensiune şi aerocarul ţâşni în sus.

Nu o făcuse totuşi îndeajuns de rapid. Vehiculul se cutremură sub o lovitură recepţionată în partea posterioară a trenului de aterizare şi se înclină pe o parte. În timp ce Bondara se lupta cu comenzile, Darsha văzu o mănuşă neagră prinzând bordul posterior al cabinei.

Se gândi că întunecatul se folosise probabil de Forţă pentru a sări, deoarece aerocarul se afla deja la peste zece metri de sol. Chiar în clipa în care gândul acela îi trecu prin minte, întinse ambele braţe cu un gest de împingere, trimiţând o lovitură invizibilă, totuşi puternică, focalizată asupra mâinii înmănuşate. Mâna scăpă priza şi aparatul zvâcni din nou, când urmăritorul se prăbuşi spre stradă.

— Repede, la nivelurile de sus! strigă ea, dar în acelaşi moment văzu expresia de pe chipul lui Bondara.

— Nu putem, rosti el.

***

Furia lui Darth Maul când văzu că Pavan şi droidul îi scăpau iarăşi din mâini fu aproape anulată când îşi dădu seama că în joc intraseră Jedi. În sfârşit un duşman care să merite atenţia lui, cineva care să-i poată testa cu adevărat capacităţile! Scuturându-se de efectele câmpului repulsor, se repezi după aerocarul care se înălţa, îşi activă sabia şi lovi spre mecanismul propulsiei care făcea parte din trenul de aterizare al vehiculului. Avarie probabil ceva... Îşi dădu seama de asta după felul în care aparatul se înclină pe o parte. Adunând Forţa în jurul său, Maul sări şi reuşi să se prindă de bord cu o mână. Înainte de a se putea sui însă în cabină, o simţi pe tânăra Jedi izbindu-l cu o putere considerabilă, îndeajuns ca să-l facă să-şi piardă priza şi să cadă înapoi în stradă.

Asoliză uşor, cu Forţa amortizându-i impactul. Chiar înainte să fi atins solul cu cizmele, activă comunicatorul de la încheietura mâinii şi rosti codul de comandă care îi activa motospeederul şi avea să-l aducă la sursa semnalului. În timp ce o făcea, văzu că aerocarul se stabiliză şi ţâşni în sus. Într-o secundă, cotise după un colţ şi dispăruse din raza lui vizuală.

"Prea puţin important", îşi spuse Sithul aşteptând sosirea motospeederului; aerocarul avea să fie destul de uşor de urmărit cu ajutorul Forţei, mai ales cu doi Jedi la bord. Pavan şi droidul lui avuseseră azi un noroc incredibil, dar acum şansele lor se sfârşiseră definitiv.

***

— A fost avariat reglajul pe verticală al reţelei repulsoare, anunţă pilotul Jedi.

— Ce înseamnă asta? întrebă femeia, care era mai tânără decât tovarăşul ei şi chiar decât Lorn.

— înseamnă că, răspunse *I-cinci*, deşi putem să coborâm şi să mişcăm în lateral, nu putem să ne ridicăm mai sus de acest nivel.

Lorn privi peste bord. În semiîntunericul permanent şi pătrunzător era dificil să estimeze altitudinea, dar probabil se aflau la douăzeci de metri deasupra străzii. Aerocarul se deplasa rapid. Traficul aerian era redus la nivelul respectiv, ceea ce reprezenta un noroc pentru ei, ţinând seama de posibilităţile limitate de manevrare cauzate de străzile înguste şi sinuoase.

Se uită spre pilotul Jedi, un twi'lek trecut de patruzeci de ani, pe care nu-şi reamintea să-l fi văzut prin Templu. Bineînţeles asta nu însemna nimic; existaseră destui Jedi cu care Lorn avusese puţine contacte sau chiar deloc.

Ironia sorţii l-ar fi făcut să râdă, dacă n-ar fi fost atât de înspăimântat. Să fie salvat de Jedi din ghearele ucigaşe ale unui Sith! Trebuia totuşi să admită că apariţia celor doi fusese oportună, întrucât se părea că el şi *I-cinci* nu aveau să părăsească planeta prea curând, probabil că Templul Jedi reprezenta în clipa de faţă locul cel mai sigur pentru ei – deşi îl irita să recunoască asta, fie şi numai în gând.

Atât de multe evenimente se petrecuseră în ultimele minute – şi practic toate dezastruoase -, încât nu izbutise deocamdată să le conştientizeze şi accepte integral. Jedi viră după alt colţ şi Lorn simţi forţa de inerţie apăsându-i trupul în câmpul de tractare de energie redusă destinat împiedicării rănirilor în caz de accidente.

— Uşurel! zise el. De acum nu mai are cum să ne ajungă, mergând pe jos.

— Nu merge pe jos, replică tânăra încordat.

***

Darth Maul sări pe motospeeder în clipa când acesta trecu pe lângă el. Puse ambele palme pe mânerele de accelerare ale ghidonului şi le răsuci la maximum. Zumzetul motorului repulsor spori şi speederul ţâşni înainte. Maul se apleca într-o parte şi alta la viraje, în vreme ce speederul fulgera după colţurile clădirilor.

Nu mai era necesar să activeze displayul de urmărire şi alertă. Cei doi Jedi şi prada sa îi străluceau în minte ca nişte faruri; îi putea realmente simţi în aerocarul din faţă. Viteza motospeederului era o dată şi jumătate mai mare decât a lor şi avea să-i ajungă în puţine minute.

Sithul rânji sălbatic. N-ar fi avut nevoie decât de o clipă pentru a-i termina pe Pavan şi droid, iar după aceea avea să vadă cât de buni erau Jedi cu adevărat. Trecuse prea mult timp de când nu-şi mai simţise sabia de lumină lovindu-se de alta asemenea ei, de când nu mai auzise ţipătul scrâşnit al lamelor de energie luptându-se şi de când nu mai simţise izul înţepător de ozon. Mult prea mult timp.

***

— De ce vă urmăreşte Sithul? strigă Bondara, pentru a se face auzit peste vuietul curentului de aer.

Deşi ajunsese la aceeaşi concluzie, Darsha fu şocată, la un nivel profund, să-l audă articulând exact gândurile ei. Desigur fata învăţase multe despre Sithi în anii de studii, însă toate lecturile şi informaţiile păruseră unanime în concluzia că străvechiul Ordin întunecat nu mai exista. Şi totuşi ce altceva putea fi această creatură a umbrelor tenebroase care-i urmărea chiar acum? Ştia să utilizeze în mod expert Forţa şi în acelaşi timp era evident că nu făcea parte dintre Jedi. În felul acesta, domeniul posibilităţilor se îngusta foarte mult.

Darsha îi văzu pe om şi pe droid privindu-se între ei şi-şi dădu seama că ajunseseră la un acord tăcut într-o anumită privinţă. După aceea droidul rosti:

— Suntem brokeri de informaţii.

Ceva din timbrul vocii lui – mai precis, absenţa unor inflexiuni – o uimi pe Darsha. Nu auzise nimic din servilismul încorporat pe care droizii, mai ales cei din seria de protocol, îl etalau ca regulă generală. Glasul şi modul de comportare ale acestui droid erau sigure pe sine, reprezentând o surpriză pentru fată, în ciuda situaţiei încordate în care se aflau.

— Eu mă numesc *I-cinci*, iar asociatul meu este Lorn Pavan, continuă droidul şi Darsha îl zări pe Bondara aruncând o privire fugară spre Pavan, după care reveni cu atenţia asupra comenzilor.

"Cunoaşte numele", îşi spuse ea.

— Recent am fost contactaţi de neimoidianul Hath Monchar, care dorea să ne vândă un holocron cu detalii despre un embargo comercial care urmează să fie impus planetei Naboo de către Federaţia Comercială.

Pentru câteva clipe, Bondara nu comentă nimic, apoi întrebă:

— Ca replică faţă de taxa pe care Senatul Republicii a impus-o recent Federaţiei Comerciale?

— Da, încuviinţă Pavan. Federaţia se teme că noua taxă îi va afecta profiturile.

— Naboo depinde foarte mult de importuri pentru a-şi continua existenţa, zise Bondara, şi asemenea sancţiuni s-ar putea dovedi teribile pentru populaţie.

Viră aerocarul după alt colţ. Cunoscând pericolul potenţial prezentat de fasciculele repulsoare ale unui vehicul care zbura atât de jos, pietonii se risipeau în toate direcţiile.

— Asta nu explică totuşi, continuă maestrul Jedi, de ce încearcă să vă ucidă Sithul.

Darsha admiră sângele rece al mentorului ei; putea la fel de bine să fi purtat discuţia aceasta într-una dintre sălile de lectură liniştite şi confortabile ale Templului, nu într-un aerocar avariat care gonea cu viteză maximă pe o rută periculoasă.

— Este lesne de înţeles de ce neimoidienii nu doresc ca informaţia să devină publică, răspunse *I-cinci*. Noi nu suntem siguri de ce sau cum sunt implicaţi Sithii, dar Hath Monchar a fost ucis de cel aflat acum pe urmele noastre.

— Ce s-a întâmplat cu holocronul? întrebă Darsha.

— Eram pe punctul de a-l vinde huttului Yanth, explică Pavan, când a apărut Sithul. Bănuiesc că huttul este mort şi că Sithul fie a distrus cristalul, fie l-a luat cu el.

— Informaţia aceasta trebuie comunicată neîntârziat Consiliului, spuse Bondara. Voi doi veţi fi ascunşi la loc sigur, până se va soluţiona ameninţarea prezentată de Sith.

Darsha se uită spre Lorn Pavan şi văzu în expresia lui frustrare amestecată cu resemnare.

— Jedi…, murmură bărbatul. De ce trebuiau să fie tocmai Jedi?

Fata privi în urmă. Traseul ocolit îi adusese într-o zonă mai puţin întunecată a oraşului şi acum putea distinge clar îndărătul lor forma unui motospeeder. Chiar şi fără confirmarea Forţei, ar fi fost sigură că era Sithul care-i vâna.

— Vine, anunţă ea, şi se apropie rapid.

Văzu că Pavan pălise la faţă, totuşi nu părea să fi intrat în panică. Asta era bine; ultimul lucru de care aveau nevoie în clipa aceea ar fi fost alt individ speriat şi nemulţumit, aşa cum fusese fondorianul.

Se uită către Bondara şi-i văzu muşchii maxilarelor încleştaţi

ferm.

— Preia comanda, se adresă el fetei.

Decizia lui o surprinse, dar tonul glasului nu lăsa loc de întrebări. Îi luă locul la comenzi, în timp ce Bondara se ridică şi se lăsă pe spate, apoi trecu picioarele peste traversa capitonată care separa bancheta anterioară de cea posterioară. Darsha examină videcranul retrovizor şi văzu că Sithul ajunsese la numai cinci metri de ei, îşi scosese de la centură sabia de lumină şi activa lamele duble stacojii.

— Du-i la Templu! îi strigă Bondara.

După aceea, înainte ca fata să-şi dea măcar seama ce intenţiona, şi cu atât mai puţin să poată protesta ori încerca să-l oprească, se ridică în picioare pe bancheta posterioară, între Pavan şi *I-cinci*. Îşi activă sabia, sui doi paşi pe capota motorului dorsal şi... sări din aerocarul ce gonea.

Capitolul 15.

Călăuzit de Forţă, saltul twi'lekului Jedi îl purtă pe acesta exact înapoia lui Maul, pe capota ce adăpostea motorul vehiculului în forma literei T. Acţiunea îl luă pe Sith prin surprindere; nu se aşteptase la asemenea gest curajos, chiar dacă prostesc.

În ciuda faptului că săritura fusese neaşteptată, Maul reuşi să blocheze lovitura twi'lekului cu propria sa lamă energetică. Activă imediat autopilotul motospeederului, se răsuci în şa şi-şi repezi arma spre pieptul atacatorului. Jedi îi pară mişcarea şi contraatacă.

Maul ştia că duelul nu putea continua în felul acela. Autopilotul nu era îndeajuns de sofisticat pentru a urma o rută sigură cu viteză mare prin meandrele teribile ale străzilor de la suprafaţă. Prinse de aceea ghidonul şi

smuci vehiculul spre platforma de andocare a unei clădiri din apropiere, aflată la treizeci de metri deasupra solului. Fulgerară pe lângă aerocar, care încetinise după ce Jedi îl părăsise, şi se înălţară spre platformă. În clipa în care aceasta intră în raza senzorilor autopilotului, motospeederul încetini, apoi asoliză pe placa de beton armat ieşită în afară ca un pervaz.

Sithul şi Jedi săriră de pe motospeeder pe platformă, pentru a-şi continua înfruntarea. Pervazul era lat de zece metri şi lung de vreo cincisprezece, ceea ce restrângea drastic posibilităţile de acţiune. Maul ştia că trebuia să-l ucidă rapid pe Jedi, înainte ca Pavan să dispară din nou în labirintul nivelurilor inferioare de pe Coruscant, şi de aceea se năpusti sălbatic, parând şi împungând, cu lamele gemene radiante ţesând o plasă de lumină în faţa lui.

Judecând după mişcările fluide prin care bloca şi contraataca, Jedi era de asemenea un maestru al artelor marţiale teräs käsi, totuşi, după primele clipe ale confruntării, Darth Maul ştiu că el era luptătorul mai bun. Îşi putea da seama că şi Jedi înţelesese lucrul acesta, dar mai ştia că amănuntul respectiv nu avea nici o importanţă. Jedi era decis să-l oprească pe Sith, sau cel puţin să-l încetinească într-atât încât să le îngăduie celorlalţi să fugă, chiar dacă asta ar fi însemnat să-şi sacrifice viaţa.

Maul îşi dezgoli dinţii. Îşi dublă eforturile, atacând mai violent şi lovind din toate poziţiile apărarea twi'lekului. Jedi se retrăgea, însă Maul tot nu-i putea străpunge garda.

Apoi auzi ceva – sunetul distinctiv al motorului avariat al aerocarului. Îşi extinse simţurile pe undele Forţei şi ceea ce percepu îi aduse pe chip un rânjet întunecat de satisfacţie.

Aerocarul – cu prada sa – se întorcea.

***

Darsha nu-şi putu crede ochilor în clipa când Bondara sări din aerocar pe motospeederul Sithului. Primul ei gest fu instinctiv – încetini aparatul, intenţionând să vină în ajutorul mentorului.

— Ce faci?! răcni Pavan. A zis să ne duci la Templu!

— N-o să-l abandonez în ghearele monstrului ăla! replică Darsha.

Văzu cum motospeederul trecu pe lângă ei, apoi se ridică şi se îndreptă spre un pervaz de andocare ce se proiecta în exteriorul unei clădiri ponosite.

— El ştie perfect ce face, rosti droidul. Vrei ca sacrificiul lui să devină inutil?

Darsha ştia că vorbele droidului erau raţionale, dar nu-i păsa. La urma urmelor, în ultimele ore comisese greşeală după greşeală – de ce s-ar fi oprit tocmai acum? Depăşise de mult punctul în care să-şi facă griji despre consecinţele acţiunilor ei; ştia doar că nu-l putea lăsa pe maestrul Bondara să se lupte singur cu Sithul. Îi venea greu să-şi imagineze o situaţie în care mentorul ei să fie înfrânt în duel, însă dacă cineva ar fi putut s-o facă, avea presentimentul că Sithul ar fi fost acela.

Încetini aerocarul şi viră, îndreptându-se către pervazul de andocare... dar îşi dădu seama că se confrunta cu o problemă. Reţeaua repulsoare avariată limita plafonul ascensional al vehiculului şi platforma se afla la peste zece metri deasupra lor. Din câte ştia, pistolul ei ascensional continua să fie agăţat în monadă, la aproape un kilometru de locul unde se găseau acum.

Nu ar fi fost nici o problemă să sară zece metri drept în sus, fiindcă în antrenamente fata folosise Forţa pentru a executa salturi şi mai înalte. Totuşi, a încerca o asemenea săritură pe o platformă îngustă şi a nimeri în plin duel violent purtat cu săbii de lumină era o opţiune

destul de delicată. Nu l-ar fi ajutat cu nimic pe maestrul Bondara, dacă ea ar fi fost ucisă de Sith.

În acelaşi timp, nu avea alternativă. Mentorul ei putea percepe prezenţa aerocarului pentru a sări în aparat, însă nu exista nici o garanţie că o putea face în toiul luptei. Darsha opri aerocarul dedesubtul platformei, puţin în lateral. Cele două siluete care se duelau erau ascunse de placa din beton armat, dar fata putea să distingă străfulgerările colorate şi să audă bâzâiturile furioase şi scrâşnetele săbiilor ce se izbeau una de cealaltă. Trebuia să acţioneze, imediat. Se ridică în picioare, scoase sabia Jedi de la centură şi se pregăti să sară.

În clipa aceea lumea se dizolvă într-o explozie de lumină orbitoare şi într-un zgomot asurzitor.

***

Darth Maul citise înţelegerea amară din ochii duşmanului său, ştiinţa faptului că twi'lekul nu-şi putea învinge adversarul. O dată ce înfrângerea era acceptată de minte, realitatea ei devenea inevitabilă. De acum nu mai rămăsese decât chestiunea timpului.

Spori şi mai mult intensitatea atacurilor, împingându-l pe Jedi spre motospeeder şi intenţionând să-l încolţească acolo. Cu mişcările astfel limitate, capul cu tentacule al twi'lekului avea să fie separat de grumaz după numai câteva secunde.

Văzu cum disperarea de pe chipul celuilalt se transformă în înţelegere, apoi în triumf. Fulgerător, înainte ca Maul să poată intui ce plănuia, Jedi se roti spre motospeeder, ridică sabia... şi o înfipse până la mâner în capota propulsiei repulsoare.

Maul îi înţelese intenţia sinucigaşă, dar prea târziu. Lama de energie supraîncălzită topi aproape instantaneu capota şi se afundă în celula cu miez activ a

motospeederului. Maul se răsuci şi sări de pe platformă, întinzându-se către partea întunecată şi învăluindu-se în ea chiar în clipa în care celula energetică explodă; temperatura şi unda de presiune îl vaporizară pe Jedi într-o microsecundă şi după aceea se dilatară, întinzându-se lacom spre Sith.

Platforma de asolizare protejă aerocarul de suflul principal al exploziei, altfel cei trei pasageri nu ar fi supravieţuit. Chiar şi aşa, unda de şoc o propulsă pe Darsha din poziţia ei, ridicată în picioare, peste partea dinapoi a aparatului şi probabil că s-ar fi prăbuşit în strada de dedesubt, dacă Lorn n-ar fi înhăţat-o de încheietura mâinii, când căzuse pe lângă el. *I-cinci* se repezi la comenzi şi se strădui să stabilizeze vehiculul, care se legăna şi balansa scăpat de sub control. Pentru o clipă ce i se păru o veşnicie, Darsha atârnă deasupra abisului, prea ameţită ca să se folosească de Forţă pentru a se ridica înapoi în siguranţă... iar după aceea Lorn reuşi s-o tragă pe bancheta din spate a aerocarului.

Pericolul nu trecuse însă, fiindcă explozia desprinsese din suporturi platforma, care acum se rupea din încastrare, înclinându-se tot mai accentuat şi îndepărtându-se de peretele clădirii. În acelaşi moment Darsha întrezări silueta întunecată a Sithului sărind de pe pervaz în bezna de dedesubt. Năruindu-se, platforma atinse în treacăt un flanc al aerocarului şi expedie vehiculul spre stradă, într-o vrie lipsită de control.

I-cinci se luptă cu comenzile şi izbuti să redreseze aerocarul, cu o clipă înainte de impact. Mulţimea atrasă de explozie la scena accidentului se risipi înspăimântată în toate direcţiile, dar aparatul reuşi să asolizeze forţat.

Pe jumătate buimăcită, Darsha fu vag conştientă de un piuit insistent, ale cărui tonalitate şi frecvenţă sporeau. În clipa în care mintea ei ameţită înţelese semnificaţia piuitului, se simţi prinsă într-o strânsoare puternică şi smulsă din epava aerocarului.

Împleticindu-se peste pavajul acoperit de sfărâmături, îşi dădu seama că droidul o târa pe ea şi pe Lorn Pavan cât mai departe de aparatul de zbor.

— Repede, murmură fata. Celula energetică este supraîncărcată...

— Un detaliu de care sunt perfect conştient, replică *I-cinci*.

Se opri înaintea unei incinte stradale pe uşa căreia scria în bazică INTRAREA INTERZISĂ. Droidul ignoră anunţul şi topi încuietoarea cu o rază laser care ţâşni din vârful degetului său stâng.

În interiorul incintei, o scară îngustă şi slab iluminată cobora în adânc. Cei trei porniră în grabă pe trepte, auzind în urmă cum piuiturile de avertizare atingeau un crescendo. După o clipă, a doua explozie, mai puternică, zgudui cartierul. Scara tremura şi se clătina, parcă scuturată de un seism. Luminile se stinseră, Darsha simţi cum cade... şi apoi nu mai ştiu nimic.

Partea II
Labirintul

Capitolul 16.

Când comunicatorul privat ţârâi, Nute Gunray se afla în apartamentul de la bordul lui Saak'ak şi încerca fără succes să se bucure de un masaj cu mucegai. Maseuza îi acoperise trupul gol cu mucegai verde lichefiat şi apăsa cu putere nodulii musculari ai părţii superioare a spinării, care erau atât de încordaţi de tensiune, încât îi putea auzi trosnind.

Gunray îşi anunţă icnind acceptul şi imaginea lui Rune Haako se materializă lângă masa de masaj. Juristul nu părea deloc fericit, dar asta nu însemna cine ştie ce în sine; ca specie, neimoidienii arătau rareori fericiţi.

— Am noutăţi, anunţă el cu glas scăzut.

— Vino la mine, replică Gunray şi holoimaginea pâlpâi şi dispăru.

Indiferent care ar fi fost veştile aduse de Haako, era preferabil să le audă direct, în intimitatea cabinetului său. Chiar dacă la bordul cargobotului n-ar fi trebuit să se găsească nimeni care să nu-i fie loial lui şi cauzei, viceregele nu-şi asuma nici un risc. Ştia prea bine cât de uşor putea fi cumpărată credinţa subordonaţilor săi.

Îi făcu semn maseuzei să plece, îmbrăcă un halat roşu, strălucitor şi porni să se plimbe agitat, aşteptând sosirea lui Haako. Complexităţile protocolului îi dictau să stea relaxat pe o canapea sau într-un scaun, astfel încât

atitudinea nonşalantă să transmită impresia că, indiferent de caracterul ştirilor lui Haako, era imposibil ca acestea să fie atât de importante încât să-l îngrijoreze. Acum însă depăşise punctul în care să-l mai preocupe formalităţile. De aproape patruzeci şi opt de ore nu mai primise nici un semn de la vânătorul de recompense pe care-l angajaseră şi nici o ştire despre locul unde se afla Hath Monchar şi care îi erau planurile. Se aştepta dintr-o clipă în alta ca holograma lui Darth Sidious să se materializeze din nou înaintea lui, cerând ca toţi patru neimoidienii să se adune pentru a continua discuţiile despre blocada planetei Naboo. Şi ce avea să se întâmple dacă Gunray tot n-ar fi putut justifica absenţa lui Monchar? Viceregele făcu o grimasă, deoarece simplul gând la conversaţia cu Sidious îi umplea sacul abdominal cu bilă acidă. Ştia că-şi dezvolta un ulcer monumental în abdomenul inferior, dar nu putea face mare lucru pentru a-l opri.

Uşa glisă, deschizându-se, şi Haako intră, urmat după o clipă de Daultay Dofine. Gunray îşi încordă tot corpul; o simplă privire aruncată spre ţinutele gârbovite şi expresiile compatrioţilor săi îl convinsese că nu avea să audă veşti bune.

— Tocmai am fost contactaţi de reprezentantul nostru consular de pe Coruscant, începu Haako. (Trecerea peste preambulurile schimburilor verbale şi atacarea directă a subiectului reprezentau dovada clară că îngrijorarea îi era la fel de mare ca a lui Gunray.) Unul dintre compatrioţii noştri a fost ucis acolo.

Gunray trebui să-şi silească glandele salivare să-i umezească cerul gurii, înainte de a reuşi să articuleze:

— Monchar?

— în clipa de faţă nu ştim cu certitudine, răspunse Dofine. A avut loc o explozie, deşi anchetatorii nu sunt siguri dacă ea a fost cauza morţii. Aşteptăm identificarea genetică.

— La locul deflagraţiei, continuă Haako reducând tonul glasului şi privind în jur ca şi cum s-ar fi aşteptat ca Darth Sidious să apară dintr-o clipă în alta, a fost găsită însă o bucată de ţesătură arsă care făcea parte din tiara viceregelui-adjunct.

Gunray închise ochii şi încercă să-şi închipuie cum ar fi fost viaţa de fermier de mucegai pe Neimoidia.

— În plus, zise Dofine, tot acolo au fost găsite şi alte cadavre. Unul dintre ele a fost identificat în mod cert ca aparţinând vânătorului de recompense Mahwi Lihnn.

Cultura de mucegai prezenta în mod cert puncte atractive, gândi Gunray. De exemplu, era cu totul improbabil ca în domeniul respectiv de activitate să ai de a face cu Sithi.

— Cred că trebuie să admitem că Hath Monchar nu mai este printre cei vii, concluzionă Rune Haako.

Începu să-şi frângă mâinile, ca şi cum ar fi strangulat o broască de mlaştină pe care intenţiona s-o înghită ca aperitiv.

— Un dezastru! scânci Dofine. Ce-i vom spune Lordului Sidious?

"Ce într-adevăr?" se întrebă viceregele Federaţiei. Bineînţeles, ar fi putut turna o sumedenie de minciuni... dar oare Sidious le-ar fi crezut câtuşi de puţin? Aceea era întrebarea cu adevărat importantă. Iar răspunsul, deşi Gunray detesta să-l admită, era aproape cu siguranţă negativ. Faţa acoperită de glugă a Lordului Sith apăru nechemată în mintea sa şi îi fu imposibil să nu se înfioreze. Ochii ascunşi în adâncul glugii mantiei puteau sfredeli prin subterfugii şi disimulări la fel de uşor cum razele-X pătrundeau prin carne şi dezvăluiau oasele de dedesubt.

Dar ce altă opţiune avea? Deşi simplul gând de a proceda aşa îl îngrozea la un nivel fundamental, Gunray ştia că ar fi putut să recunoască pur şi simplu adevărul: Monchar fugise, nu se ştia unde şi de ce... deşi orice

făptură cu creierul unui gamorrean lipsit de oxigen ar fi putut extrapola motivul destul de rapid. Adevărul însă prezenta propriile lui riscuri, dintre care cel mai important era faptul că nu fusese recunoscut atunci când Sidious observase prima dată absenţa lui Monchar.

În cazul acesta, adevărul şi ambiguitatea păreau la fel de periculoase. Era coşmarul cel mai teribil al oricărui neimoidian: o situaţie din care să-i fie imposibil să se furişeze teafăr. Gunray plecă ochii şi văzu că-şi frângea mâinile la fel de agitat ca Rune Haako şi Daultay Dofine.

Un lucru era sigur. Curând – foarte curând – trebuiau să-i spună ceva Lordului Sith.

***

Yoda intră în anticamera de conferinţe, o încăpere mică adiacentă Sălii Consiliului. Mace Windu şi Qui-Gon Jinn şedeau deja în jurul mesei din lemn de pleek. Înapoia lor, o fereastră din oţel transparent oferea imaginea panoramică a nesfârşitului talmeş— balmeş arhitectonic de pe Coruscant şi a fluxurilor permanente de trafic aerian.

Rezemându-se în toiagul din lemn de gimer, maestrul Jedi avansa încetişor spre un scaun şi Windu îşi stăpâni un surâs, privindu-l cum mergea. În vârstă de opt sute de ani, Yoda era de departe cel mai bătrân membru al Consiliului, dar nu era în nici un caz atât de decrepit pe cât pretexta uneori. Viteza şi reflexele îi mai încetiniseră puţin în anii de când îl cunoştea Windu, totuşi abilitatea lui în lupta cu sabia de lumină nu era egalată de nimeni din Consiliu.

Windu îl aşteptă să se aşeze, apoi rosti:

— Nu am considerat deocamdată necesar să convoc întrunirea generală a Consiliului pentru acest caz, totuşi este o problemă care, după părerea mea, trebuie neapărat discutată.

Yoda încuviinţă din cap.

— La Soarele Negru te referi.

— Da... mai precis la fondorianul Oolth şi la padawana Darsha Assant, care a fost trimisă să-l aducă la Templu.

— Nu s-a mai auzit nimic despre ea? întrebă Qui-Gon Jinn.

— Nu, şi au trecut aproape patruzeci şi opt de ore. Misiunea nu ar fi trebuit să dureze decât maximum patru-cinci ore.

— Anoon Bondara de asemenea lipseşte, reflectă Yoda. O coincidenţă că ar fi mă îndoiesc.

— Crezi că Bondara a plecat s-o caute pe Assant? întrebă Windu şi Yoda încuviinţă din cap.

— Este de înţeles, aprobă Jinn. Assant este padawana lui. Dacă a simţit că se află în pericol, a plecat să vadă despre ce este vorba.

— Firesc, replică Windu, dar de ce nu ne-a informat pe nici unul despre intenţiile sale? Şi de ce nu mai avem nici o veste de la nici unul dintre ei?

Tăcerea se lăsă în odaie, în timp ce maeştrii Jedi examinau posibilele răspunsuri. După aceea Yoda vorbi:

— Din partea ei o eroare ştia sau suspecta el poate. De repercusiuni s-o protejeze dorea.

— Anoon a fost dintotdeauna predispus să încalce regulile şi restricţiile, dădu din cap Jinn.

Mace Windu îl privi şi ridică o sprânceană. Jinn surâse scurt şi strânse din umeri.

— Privind aşa, mi se pare logic, comentă Windu. Pare natural. Oricât însă de nobile ar fi intenţiile lui Anoon Bondara, nu putem îngădui ca el şi Assant să acţioneze fără ştiinţa sau aprobarea Consiliului.

— În această privinţă de acord suntem, spuse Yoda. Un investigator să trimitem trebuie.

— Da, încuviinţă Windu, dar pe cine? Datorită conjuncturii actuale din Senatul Republicii, toţi Jedi cu

experienţă sunt în stare de alertă şi situaţia aceasta poate să se menţină.

— Am o propunere, făcu Qui-Gon Jinn, să-l trimitem pe padawanul meu. Dacă este implicat Soarele Negru, el va putea să-l simtă.

— Obi-Wan Kenobi? în Forţă potenţial puternic el are, reflectă Yoda. O alegere bună ar fi.

Mace Windu aprobă încetişor din cap. Yoda avea dreptate. Deşi nu era încă un cavaler Jedi pe deplin matur, Kenobi îşi demonstrase din plin calităţile, atât în lupte, cât şi în negocieri. Era cu siguranţă o persoană potrivită pentru a afla ce se întâmplase cu Bondara şi Assant.

Conducătorul Consiliului se ridică în picioare.

— Atunci am decis. Qui-Gon, explică-i situaţia lui Kenobi şi trimite-l să investigheze cât mai curând cu putinţă. Problema aceasta are ceva...

Windu rămase tăcut o clipă.

— Da, completă gânditor Yoda. Un accident acesta nu a fost.

Qui-Gon Jinn nu spuse nimic, ci doar încuviinţă şi se sculă de la masă.

— Obi-Wan va pleca imediat spre Coridorul Stacojiu, zise el lui Windu şi Yoda.

— Forţa fie cu el, murmură Yoda.

Capitolul 17.

Nu există emoţie, doar pace.
Nu există ignoranţă, doar cunoaştere.
Nu există pasiune, doar seninătate.
Nu există moarte, doar Forţa.

Codul Jedi era unul dintre primele lucruri pe care Darsha Assant le învăţase în Templul Jedi. Copil fiind, stătuse cu picioarele încrucişate pe pardoseala rece, repetând ore la rând cuvintele, din nou şi din nou, meditând asupra înţelesului lor şi lăsând înţelesul acela să-i pătrundă în adâncul făpturii.

Nu există emoţie, doar pace.

Maestrul Bondara o învăţase că aceasta nu însemna că individul trebuia să-şi reprime emoţiile. "Una dintre puţinele trăsături comune tuturor speciilor inteligente din galaxie este capacitatea de a simţi emoţii. Toţi suntem creaturi emotive şi este anormal să ne negăm emoţiile. Totuşi poţi simţi furia, de exemplu, fără a te lăsa controlat de ea. Poţi să jeleşti, fără a îngădui suferinţei să te incapaciteze. Pacea Forţei este temelia pe care sunt construite structurile emoţiilor noastre."

Nu există ignoranţă, doar cunoaştere.

"Şansa", îi spusese twi'lekul Jedi, "favorizează mintea pregătită." Din acest punct de vedere, Jedi se numărau printre cele mai pregătite minţi din galaxie. Darsha nu văzuse niciodată pe cineva la fel de erudit ca maeştrii Windu, Bondara, Yoda, Jinn şi alţi mulţi cu care studiase ori cu care intrase în contact. Se îndoise de propria ei capacitate de a se contrazice în conversaţii cu ei, sau chiar cu padawani colegi, ca Obi-Wan şi Bant, şi de aceea studiase asiduu, aproape obsesiv, profitând de incredibila bogăţie de înţelepciune şi cunoştinţe disponibilă în bibliotecile şi bazele de date ale Templului. Şi descoperise că, cu cât ştia mai multe, cu atât dorea să afle mai multe. În felul ei, cunoaşterea crea o dependenţă la fel de mare ca şi sclipstimul.

Nu există pasiune, doar seninătate.

La început, Darsha crezuse că aceasta nu era decât o reformulare a primului precept al Codului, dar maestrul Bondara îi explicase diferenţa. În contextul respectiv "pasiune" însemna obsesie, dorinţă nestăpânită, fixaţie

exagerată asupra unei fiinţe sau obiect. Iar "seninătate" nu era un simplu sinonim pentru "pace", ci starea de linişte care putea fi atinsă doar când individul era capabil să renunţe la asemenea fixaţii, când putea fi împăcat cu propriile sale emoţii şi înlocuia ignoranţa prin cunoaştere.

Maestrul Bondara o învăţase multe, o ajutase să-şi modeleze viaţa astfel încât să depăşească mult tot ceea ce crezuse Darsha că ar fi potenţialul şi destinul ei. Îi datora o sumedenie de lucruri, iar acum nu mai putea să-l răsplătească niciodată.

Nu există moarte, doar Forţa.

Darsha ştia că dacă ar fi absorbit cu adevărat primele trei maxime ale Codului Jedi, ar fi putut să simtă alinare şi din ultimul precept. Era însă evident că nu atinsese deocamdată stadiul respectiv, fiindcă nu putea găsi nici pace, nici seninătate în ştiinţa că mentorul ei murise.

Nu-i mai rămăsese altceva de făcut decât să jelească.

***

Pentru o durată necunoscută, Darsha fusese în stare de semiconştienţă, simţind doar tristeţe, înainte să fie readusă brusc la realitate de o vibraţie şi un uruit tot mai puternice, care păreau că se năpustesc spre ea. Deschisese ochii la timp pentru a zări un uriaş vehicul de transport vuind la numai un metru de locul în care zăcea. Zgomotul produs de trecerea lui fu asurzitor, dar apoi dispăru şi tunetul se stinse rapid şi lăsă loc liniştii.

Mai exact unei linişti relative, întrucât exista un permanent fundal sonor alcătuit din zumzete de maşinării şi echipamente de ventilaţie. Darsha privi în jur şi-l văzu la un metru distanţă pe Lorn Pavan, rezemat de un perete, şi pe *I-cinci* stând în picioare alături de el. Se

găseau într-un tunel larg, slab iluminat de torţe fotonice murale, dispuse la intervale mari.

Înţelese unde se aflau -într-una dintre nenumăratele conducte de serviciu care brăzdau nivelurile inferioare ale Coruscantului aidoma reţelei de vase sangvine de sub pielea unui organism viu. Prin tunelurile acelea trecea un flux nesfârşit de vehicule automate ce transportau produse şi materii prime de la astroporturi şi fabrici spre milioane de destinaţii din toată metropola-planetă.

— Cum am ajuns aici? întrebă ea şi în clipa în care întrebarea îi ieşi de pe buze îşi reaminti în mod vag că fusese târâtă din epava aerocarului şi pe scară de către droid, imediat înainte de explozia celulei energetice a vehiculului; neîndoios, el le salvase vieţile amândurora.

Pavan arătă cu degetul mare spre *I-cinci*.

— Mulţumeşte-i Droidului Minune, rosti bărbatul. Fără el, amândoi am fi fost cina şobolanilor împlătoşaţi. Uneori aproape că merită să-l ai prin preajmă.

— Te rog să nu plângi, spuse droidul. Este jenant.

Darsha se strădui să se scoale în picioare. Pentru o clipă, planeta îşi înclină teribil axa de rotaţie şi luminile păliră chiar mai mult, după care lucrurile reveniră la normal. Fata îşi pipăi centura utilitară şi fu uşurată să constate că nu-şi pierduse sabia de lumină.

— Unde-i scara? întrebă ea. Trebuie să văd dacă…

"Dacă maestrul Bondara mai trăieşte", încheie fraza în gând. Îi era imposibil s-o rostească cu voce tare, de teamă ca unul dintre ei să nu-i spună ceea ce ştia deja.

Pavan indică o nişă situată la vreo doi metri.

— Nu cred însă că te-ar putea ajuta cu ceva. Explozia aerocarului a surpat peste ea cel puţin o tonă de clădire. Va trebui să căutăm altă ieşire.

Darsha încuviinţă din cap.

— Atunci ar fi bine să-i dăm drumul. Pe ruta asta trebuie să existe şi altă scară de acces.

— De ce nu ceri pur şi simplu ajutor? făcu Pavan. Nu ai un comunicator?

— Am avut, dar a fost distrus mai devreme.

Abia acum îşi dădu seama că ar fi trebuit să-l fi înlocuit când fusese în Templu. Pavan ridică dintr-o sprânceană.

— Este prima dată când văd un Jedi care nu-i pregătit pentru orice eventualitate.

În glas i se simţea o nuanţă uşoară de sarcasm.

Darsha îşi înghiţi replica dură care-i venise pe buze. N-ar fi durat mult să-l treacă pe lista persoanelor cel mai puţin îndrăgite de ea; la urma urmelor, era indirect responsabil pentru moartea maestrului Bondara. Pe de altă parte, Pavan o salvase de la căderea din aerocar.

— Tu nu ai comunicator? îl întrebă.

Bărbatul păru stânjenit şi nu răspunse.

— Ba are, răspunse *I-cinci*, şi funcţionează perfect... atât doar că acumulatorul s-a descărcat şi nu-şi poate permite să-l înlocuiască.

Fata nu comentă nimic; tăcerea ei era o indicaţie suficientă a ceea ce simţea. Pavan se ridică în picioare.

— Atunci ar fi bine să-i dăm drumul, rosti el, înainte ca alt...

Cuvintele îi fură acoperite de trecerea altui transportor.

Oamenii se lipiră de peretele curb al tunelului, privindu-l cum fulgeră pe lângă ei. Vehiculele automate erau cilindri masivi şi lucioşi, asemănători unor gloanţe, care umpleau aproape complet tunelul şi se deplasau cu peste o sută de kilometri pe oră, propulsaţi de repulsoare.

După ce dispăru în depărtare, Darsha zise:

— Să ne grăbim! Dacă mai rămânem o oră aici, o să surzim complet.

Porniră imediat, în şir indian, pe trotuarul îngust. Deocamdată era lipsit de importanţă în ce direcţie

mergeau, dorind în primul rând să iasă cât mai repede din sistemul de transport subteran. Droidul deschidea calea, deoarece fotoreceptorii lui se puteau adapta cel mai bine la lumina slabă.

Văzură altă uşa afundată într-o nişă, tocmai când uruitul ce vestea apropierea unui al treilea transportor de mărfuri începuse să răsune îndărătul lor. Uşa era încuiată, dar blasterul din degetul lui *I-cinci* înlătură iute obstacolul şi intrară grăbiţi, pe când transportorul se apropia detunător.

Locul în care pătrunseseră nu reprezenta o îmbunătăţire, cu excepţia faptului că aici nu mai existau convoaie care să-i asurzească. Cel puţin tunelul pentru transportoare fusese rezonabil de curat şi iluminat şi, deşi nu păruse să-i readucă la suprafaţă, măcar fusese orizontal.

Acum însă nimeriseră pe altă scară, descendentă, şi nu aveau altă opţiune decât s-o urmeze. Nu existau lămpi şi unica lumină provenea de la plantele fosforescente asemănătoare lichenilor care se întindeau pe pereţi, totuşi era suficientă pentru a se putea zări unul pe celălalt şi treptele din imediata apropiere. Pereţii din beton armat erau acoperiţi de o peliculă cu aspect vâscos, iar în aer se simţea un iz vag de descompunere.

Ajunseră finalmente la treapta cea mai de jos, într-o odăiţă iluminată de o torţă fotonică pâlpâitoare. Pe peretele opus scării se vedeau trei deschideri de tuneluri. Deasupra fiecăreia, plăcuţele care ar fi trebuit să ofere indicaţii direcţionale deveniseră ilizibile sub straturi succesive de graffiti.

— Locatorul meu era în comunicator, zise Darsha. Habar n— am încotro să pornim.

— Din fericire, rosti *I-cinci*, am un poziţioner global încorporat. Pentru a ne îndrepta către Templul Jedi, cel mai bine ar fi să o luăm pe aici.

Indică tunelul din stânga.

— Ăsta-i un argument bun pentru a merge prin tunelul din dreapta, mormăi Pavan.

Fata îl fulgeră din privire şi el i-o susţinu pentru o clipă, apoi îşi feri ochii.

— Încerc să vă duc într-un loc protejat, spuse Darsha, însă nu mă deranjează dacă preferi să-ţi asumi riscurile împreună cu amicul tău. Pot povesti Consiliului la fel de bine ca şi tine despre blocada iminentă.

Pavan reveni cu ochii la ea.

— Probabil că Sithul a fost vaporizat împreună cu prietenul tău Jedi, comentă el. Adio, pentru amândoi!

Darsha simţi că încremeneşte de furie. Fără să-şi desprindă privirea de pe chipul bărbatului, vorbi:

— *I-cinci*, ce şanse crezi că există ca Sithul să fi murit?

— Ţinând seama de faptul că în scurtele şi tangenţialele noastre întâlniri a supravieţuit câtorva tentative de asasinat şi în acelaşi timp a ucis destule fiinţe, zise droidul, nu m-aş hazarda să afirm nimic despre el până nu-i văd cadavrul. Chiar şi atunci, aş prefera să fie congelat în carbonită, pentru a fi absolut convins.

— Sunt întru totul de acord. Pe de altă parte, ai dreptul la libertatea opiniilor, Pavan. Poate că ar fi mai sigur dacă am porni fiecare pe drumul său – oricum, tu pari să fii cel pe care-l doreşte Sithul.

În chiar clipa când rosti cuvintele acelea, îşi dădu seama că făcuse o greşeală. Nu fusese nevoie să vadă privirea schimbată între droid şi Pavan pentru a şti că nu-i putea asmuţi unul împotriva celuilalt. Indiferent ce legătură ar fi existat între cei doi, era îndeajuns de puternică pentru a-i uni, chiar într-o asemenea situaţie.

— Are dreptate când spune că tu eşti ţinta principală, se adresă *I-cinci* lui Pavan. Azilul oferit de Jedi s-ar putea să fie unica ta opţiune. Eşti de acord să accepţi asta?

— Evident, se strâmbă Pavan, doar nu sunt idiot. Asta nu-nseamnă însă că trebuie să fiu încântat de situaţie.

— Este adevărat, aprobă Darsha, dar cel puţin ai putea încerca să fii amabil. Dacă va trebui să rămânem împreună o vreme, ne-am putea măcar strădui să nu fie neplăcut. Se întoarse către tunelul din stânga, făcu câţiva paşi spre deschiderea lui, apoi reveni cu privirea la bărbat şi adăugă: Anoon Bondara a murit ca să-ţi salveze viaţa. Nu vreau să mai aud comentarii dispreţuitoare despre el.

Nici Pavan, nici *I-cinci* nu scoaseră nici un cuvânt, iar fata porni prin tunel. După ce străbătuse câţiva metri, o urmară.

Nu există emoţie, doar pace. Poate că aşa va fi... cândva. La urma urmelor, ea nu era încă un Jedi complet dezvoltat şi, după cum mergeau treburile, nici nu se părea că va ajunge vreodată. Existau totuşi adevăruri pentru care nu aveai nevoie de Forţă ca să le vezi. De exemplu faptul că un singur Anoon Bondara valora cât o flotă de Lorn Pavan.

Capitolul 18.

Lui Lorn nu-i plăcea padawana. Faptul n-ar fi fost surprinzător pentru nimeni care-l cunoştea măcar superficial – aşa cum îl cunoşteau aproape toţi în ultimii ani -, fiindcă nu era reticent în a-şi declara opiniile ori de câte ori apărea subiectul cavalerilor Jedi. În repetate rânduri afirmase oricui l-ar fi ascultat că îi considera pe Jedi pe picior de egalitate cu mynockii, din punctul de vedere al oportunismului parazitar, şi cu o

treaptă sau două mai jos decât liliecii spaţiali absorbitori de energie, pe scara generală a evoluţiei galactice.

— Moartea prin împuşcare ar fi prea uşoară pentru ei, îi spusese cândva lui *I-cinci*. De fapt şi aruncarea într-o groapă de sarlacc pentru a fi marinaţi timp de o mie de ani în sucuri gastrice ar fi o moarte uşoară pentru ei, totuşi ar fi de luat în consideraţie până va apărea ceva mai oribil.

Niciodată nu explicase motivele pentru care avea părerea respectivă. Din cercul său actual de cunoştinţe, numai *I-cinci* le ştia, iar droidul nu ar fi divulgat nicicând, nimănui, secretul amărăciunii lui Lorn.

Iar acum, graţie unei adevărate ironii a sorţii, era aproape încătuşat de un Jedi şi depindea de acesta pentru a-l salva de intenţiile criminale ale unui Sith – membrul unui Ordin desprins cu milenii în urmă din cavalerii Jedi. Se părea că, indiferent în ce direcţie ar fi privit, autointitulaţii păzitori galactici erau prezenţi pentru a duce la bun sfârşit ceea ce începuseră deja: distrugerea vieţii sale.

Lom simţea nemulţumirea crescându-i în inimă, în vreme ce se târa prin tunelul subteran, urmându-i pe *I-cinci* şi Darsha Assant. Bineînţeles, fata nu avusese nevoie de prea mult timp pentru a adopta atitudinea de făţarnică superioritate morală pe care el o dispreţuia atât de mult. Toţi Jedi erau la fel, cu ascetismul lor auster şi preferinţa pentru veşmintele din pânză de sac, declamând platitudini deşarte despre superioritatea binelui. Lorn prefera mai degrabă să aibă de-a face cu scursorile de pe stradă, care cel puţin erau infractori lipsiţi de ipocrizie.

Bărbatul nu-şi făcea nici un fel de iluzii în privinţa tratamentului pe care urma să-l primească după ajungerea la Templul Jedi. Putea să uite liniştit orice gând de recompensă; el şi *I-cinci* aveau să fie norocoşi dacă ar fi căpătat protecţie din partea cavalerilor Jedi, cât timp

membrii Consiliului dezbăteau felul în care ar fi putut profita cât mai bine de informaţiile ce le căzuseră în braţe din senin. Neîndoios, aveau să găsească o modalitate prin care să le slujească scopurile, aşa cum procedau cu orice ar fi venit în contact.

Cu orice şi cu oricine.

Pasajul subteran prin care călătoreau nu era mai întunecat şi mai întortocheat decât labirintul amintirilor şi urii. Lorn se întrebă pentru a zecea oară, de ce n-o lăsase pur şi simplu pe Assant să cadă, atunci când explozia motospeederului o azvârlise din aerocar. Nu putea nici măcar să pretexteze că ar fi avut nevoie de ea pentru a pilota vehiculul, deoarece *I-cinci* era perfect capabil s-o facă. Nu – acţionase instinctul acela foarte dăunător pe care Lorn crezuse că izbutise să-l înăbuşe cu mult timp în urmă: motivaţia umanitară.

Amintirea acţiunii sale îl nemulţumea teribil. În ultimii cinci ani, îşi impusese, şi se ţinuse de cuvânt, să nu-şi rişte gâtul pentru nimeni, cu excepţia lui *I-cinci*. Droidul caustic era făptura cea mai apropiată de un prieten pe care o avea. În opinia lui Lorn, statutul acela i-l conferea ceva foarte simplu: nu cerea nimic ca răsplată; iar asta era perfect pentru el, fiindcă nici bărbatul nu avea nimic de oferit. Toate caracteristicile omeneşti îi fuseseră răpite cu cinci ani în urmă şi-şi dădea seama că, într-un mod foarte real, el nu era cu nimic mai uman decât droidul care-l întovărăşea.

Îşi sili mintea să se îndepărteze de amintiri. Nu cunoştea nici un alt mod mai cert de a se cufunda într-o depresie neagră, iar aşa ceva nu-şi putea îngădui; dacă dorea să scape cu viaţă din situaţia prezentă, trebuia să rămână cu capul pe umeri. Nu se putea bizui pe cavalerii Jedi pentru ajutor, fiindcă se încredea în ei tot atât de mult pe cât de departe ar fi putut azvârli un ronto. Nu fără efort, îşi refocaliză atenţia.

Lumina slabă oferită de străvechile torţe fotonice se stinsese cu o jumătate de kilometru în urmă şi de acum singura lor sursă de iluminare erau fotoreceptorii droidului, care puteau proiecta raze gemene de intensitatea farurilor unui vehicul. Acestea dezvăluiau ceea ce se găsea drept în faţa sau în spatele lor, în funcţie de direcţia în care rotea capul *I-cinci*, dar din toate celelalte părţi bezna îi cuprindea lacomă. Lorn începuse să devină claustrofob. Vinovat nu era numai întunericul atotprezent, ci bărbatul putea simţi apăsându-l greutatea incalculabilă a clădirilor de deasupra. Coruscant era o planetă stabilă din punct de vedere tectonic, detaliul acesta şi locaţia ei fuseseră motivele principale ce făcuseră să fie desemnată capitala galaxiei, dar, în ciuda faptului că de milenii nu se consemnase nici un seism major, Lorn constată că-şi imagina în mod foarte viu probabila sa soartă dacă un cutremur ar fi avut loc în timp ce rătăcea prin subteran.

În beznă era dificil de precizat, totuşi, judecând după ecourile paşilor lor, se părea că tunelul începuse să se lărgească. Pe parcursul ultimelor două sute de metri trecuseră pe lângă mai multe pasaje laterale – simple pete negre în pereţi – şi fantezia lui Lorn nu avusese greutăţi în a popula coridoarele auxiliare cu tot felul de locuitori teribili. Şobolanii împlătoşaţi de dimensiunea aerocarelor erau una dintre imaginile pe care ar fi fost fericit să le poată uita cât mai repede. Viaţa era cu adevărat o bucurie şi o plăcere la nivelurile superioare ale Coruscantului, întrucât problemele de tipul poluării mediului fuseseră eradicate aproape total cu secole în urmă. Întotdeauna însă beneficiile tehnologiei însemnau şi plătirea unui preţ, iar dacă nivelurile superioare nu aveau grija respectivă, preţul trebuia plătit de nivelurile inferioare. Aici jos, sub peisajul metropolitan al planetei, se întindea o malignitate gigantică şi pulsatoare de reziduuri industriale şi substanţe chimice carcinogene.

Programele de ştiri senzaţionale difuzate de HoloNet abundau în istorii despre mutaţii periculoase ce fuseseră descoperite în sistemele de canalizare şi drenaj – istorii cărora Lorn nu avea absolut nici o greutate în a le da crezare în clipa aceasta. Era convins că putea să audă din toate părţile sunete ameninţătoare de şerpuiri, târşâitul lent al unei fiare bipede care-i urmărea, răsuflarea furişă a unei creaturi imense şi flămânde gata să atace. "Termină!" îşi spuse cu severitate. "Nu-i nimic altceva decât închipuirea ta".

— Aţi auzit? întrebă Assant.

Cei trei se opriră. *I-cinci* cercetă întunericul de jur împrejur cu razele ochilor săi, dar nu dezvălui decât pereţi vechi acoperiţi de muşchi.

— Audioreceptorii îmi sunt reglaţi la sensibilitate maximă, spuse el. Nu aud nimic care ar putea indica pericol. În plus, radarul meu nu detectează nici o mişcare în vecinătate.

— Poate că tu ai radar, pufni Assant, dar eu am Forţa şi în clipa asta ea mă anunţă că nu suntem singuri.

— Imposibil! exclamă Lorn.

Jedi apelau mereu la Forţă ca la un atu final, folosind-o drept pretext pentru a-şi justifica acţiunile şi opiniile. Bineînţeles, asta nu însemna că Lorn n-ar fi crezut în existenţa şi posibilitatea de manipulare a Forţei, deoarece văzuse suficiente exemple în această privinţă. Avea totuşi sentimentul că utilizarea ei de către Jedi era în general o altă cale de a motiva acţiuni discutabile.

— Crezi că un locuitor al tunelurilor astea, continuă el, ar avea acces la un bruior de radar?

Era gata să enumere câteva motive sarcastice pentru care ideea respectivă era de-a dreptul absurdă, când ceva şuieră din beznă şi îl lovi în cap, făcându-l să-şi piardă temporar interesul pentru conversaţie.

***

Darsha smulse sabia Jedi de la centură şi o activă. Habar nu avea cu ce ameninţare se confruntau, dar, indiferent despre ce ar fi fost vorba, aceasta se afla peste tot în jurul lor. Ea şi droidul se rezemară spate în spate, cu forma inconştientă a lui Pavan zăcând între ei. *I-cinci* ridicase ambele mâini cu degetele arătătoare întinse, ca un copil care se preface că ţinteşte cu două blastere. Îşi roti capul lent, descriind un cerc de 360 de grade, şi ilumină împrejurimile. În stânga lor se ramifica un coridor, iar în dreapta alte două. Nimic nu se clintea. Nu exista nici o indicaţie referitoare la direcţia din care fusese lansată arma ce-l doborâse pe Pavan, un bumerang care acum se găsea la picioarele lor.

— Suntem prea expuşi aici, murmură fata. Ridică-ţi prietenul şi să încercăm să ajungem la un perete pentru a ne proteja cel puţin spatele.

Droidul nu răspunse. Menţinând extins blasterul degetului stâng, se apleca şi, cu celălalt braţ, îl apucă pe Pavan pe după mijloc, ridicându-l pe bărbatul inconştient cu uşurinţa cu care Darsha ar fi săltat un prunc. Începură să se deplaseze cu prudenţă spre peretele cel mai apropiat.

Atacul sosi din direcţia la care nu se aşteptaseră: de deasupra.

Fără nici un avertisment, o plasă cu ochiuri fine căzu peste ei. Darsha o simţi sosind de sus şi încercă s-o spintece cu sabia, dar lama acesteia scrâşni şi emise o jerbă de scântei. Cu întârziere, fata îşi dădu seama că năvodul era încărcat cu un câmp energetic. Simţi o descărcare lovind-o şi apoi, pentru a doua dată în tot atâtea ore, bezna o cuprinse.

Capitolul 19.

Disciplina.
Disciplina înseamnă totul. Ea înfrânge durerea. Ea înfrânge teama.

Cel mai important dintre toate, ea înfrânge eşecul.

Disciplina îi îngădui lui Darth Maul să supravieţuiască unei căderi de treizeci de metri peste un morman de sfărâmături şi ruine: disciplina artelor marţiale terăs kăsi, care-i ofereau controlul complet al corpului, permiţându-i să utilizeze acrobaţii aeriene pentru a-şi direcţiona căderea şi a evita astfel să se lovească de proeminenţe ornamentale, pervazuri şi alte obstacole potenţial letale; disciplina părţii întunecate, care-i permitea să manipuleze gravitaţia în sine, încetinindu-şi căderea în suficientă măsură pentru a nu se transforma într-un sac fără viaţă de oase rupte şi organe explodate. Deşi pe jumătate ameţit de neaşteptata explozie a motospeederului, Sithul fu capabil să-şi direcţioneze căderea prin văzduh astfel încât să supravieţuiască.

Nici chiar o făptură cu o condiţie fizică superbă, aşa cum era Maul, nu putea să scape însă complet teafără din explozie şi cădere. După impact, Maul rămase semiconştient printre sfărâmături, percepând vag a doua detunătură, undeva în depărtare, provocată de explozia aerocarului.

Zăcu şi-şi reaminti.

***

Unde există tărie nu există durere.

Lui Darth Maul i se părea că maestrul lui făcuse dintotdeauna parte din viaţa sa – intolerant, insistent, inexorabil. Încă dinainte ca Maul să fi învăţat să umble în două picioare, disciplina fusese farul lui călăuzitor. Darth

Sidious îl modelase dintr-un prunc slab şi plângăcios într-un simbol al războinicului, sculptându-i trupul şi mintea ca pe o armă unică, perfect realizată. Maul ar fi fost gata să moară pentru el, fără să pună întrebări şi fără şovăială. Ţelurile Lordului Sidious erau propriile sale ţeluri şi aveau să fie atinse, indiferent de costuri.

Întreaga existenţă a lui Maul constase din antrenamente, exerciţii şi instruire. Glasul nu începuse încă să i se îngroaşe, dar el deprinsese posturile şi tehnicile complexe ale stilului de luptă terăs kăsi, succesiunile de mişcări bazate pe caracteristicile de vânătoare ale unor fiare din galaxie: Wampa Năvălind, Creşterea Ranchiunei, Dansul şarpelui-dragon şi multe altele. Practicase gimnastica în medii care variaseră de la imponderabilitate la câmpuri gravitaţionale de două ori mai mari decât cel de pe Coruscant. Stăpânise folosirea complicată şi periculoasă a săbiei de lumină cu două lame. Iar toate acestea avuseseră un singur ţel: de a fi cel mai bun instrument al voinţei maestrului său.

Nu învăţase însă doar cum să se lupte. Lecţiile maestrului fuseseră mult mai cuprinzătoare. Darth Maul se iniţiase de asemenea în artele furişării, subterfugiului şi intrigii.

Tot ce se săvârşeşte în secret are mare putere.

Una dintre amintirile sale cele mai timpurii era vizita la Templul Jedi. Atât el cât şi Sidious se deghizaseră în turişti, iar puterea maestrului său asupra părţii întunecate fusese suficientă pentru a-i feri să fie detectaţi de duşmanii lor, atâta timp cât nu pătrundeau în clădire. Oricum aşa ceva ar fi fost puţin probabil, deoarece Templul Jedi nu era deschis vizitatorilor. Îşi petrecuseră în preajma lui aproape o zi întreagă şi Darth Sidious îi numise pe inamicii care intrau şi ieşeau. Maul fusese incitat să-şi dea seama că putea să stea în prezenţa cavalerilor Jedi şi să-l asculte pe maestrul său

şoptindu-i despre inevitabila lor distrugere, fără ca Jedi să aibă cel mai mic indiciu despre soarta lor finală.

Aceea era excelenţa şi puterea tăinuită a Sithilor – faptul că erau numai doi, maestru şi ucenic. Operaţiile lor clandestine se puteau desfăşura practic sub nasurile cavalerilor Jedi fără ca prostănacii să suspecteze nimic, decât abia când avea să fie prea târziu. Ziua pieririi lor urma să vină în curând... foarte curând.

El însă nu mai avea răbdare s-o aştepte.

Furia este o fiinţă vie. Hrăneşte-o şi va creşte.

Twi'lekul cu care se luptase nu fusese primul Jedi cu care încrucişase sabia, însă nu se găsea nici departe de onoarea respectivă. Fusese însufleţitor să ştie că el, Darth Maul, era mai bun în luptă decât detestaţii săi duşmani. Tânjea să se înfrunte cu unul dintre marii spadasini Jedi – Plo Koon sau, poate, Mace Windu. Acela ar fi fost un adevărat test al talentului său. Şi Maul nu se îndoia că o asemenea oportunitate i se va ivi. Ura lui faţă de Jedi era destul de puternică pentru a determina în sine o astfel de confruntare. În curând...

***

Cunoştinţa îi reveni treptat şi-şi dădu seama că zăcea într-un morman de gunoaie, nu departe de locul unde twi'lekul Jedi îşi pusese la cale propria pieire şi fusese cât pe aici să-l ucidă şi pe Maul. O scârnăvie devaroniană se pregătea să-i fure sabia de lumină, care se afla în apropiere. Maul îl fulgeră cu privirea pe hoţ şi acesta nu pierdu timpul pentru a se face dispărut.

Sithul îşi apucă sabia şi se sculă în picioare. Muşchii, oasele şi tendoanele îi urlară de durere, însă durerea nu însemna nimic. Unica întrebare importantă era dacă misiunea sa luase sfârşit.

La o sută de metri mai departe pe stradă se aflau rămăşiţele aerocarului distrus. Maul le cercetă. Vehiculul

fusese strivit de blocuri mari de beton armat şi duroţel, a căror mutare ar fi durat prea mult, chiar şi cu ajutorul Forţei. Îşi deschise percepţiile, străduindu-se să determine dacă trupurile duşmanilor săi se aflau sub sfărâmături. Cele aflate de la Forţă îl făcură să-şi încleşteze un pumn, furios.

Aerocarul era gol.

Exista posibilitatea ca explozia să-i fi azvârlit pe pasageri dinăuntrul aparatului înainte ca acesta să fie zdrobit sub fragmentele de clădire şi în cazul acesta cadavrele puteau să fi fost târâte de otrepele care bântuiau străzile, totuşi Sithul nu era sigur că aşa se petrecuseră lucrurile. Ţinând seama de norocul de care se bucurase până atunci corellianul, Maul ştia că trebuia să-i vadă cadavrul – preferabil după ce capul îi fusese despărţit de gât de sabia sa – înainte de a-i putea raporta liniştit Lordului Sidious că problema fusese definitiv încheiată.

Maul începuse chiar să simtă un fel de respect ranchiunos pentru Lorn Pavan. Deşi o parte din permanenta evitare a destinului de către acesta putea fi pusă pe seama norocului, trebuia să recunoască faptul că altă parte se datora instinctelor de supravieţuire ale omului. Pavan n-ar fi rezistat atâta timp în nivelurile inferioare, dacă n-ar fi deţinut o capacitate de percepere şi evitare a pericolului similară celei dovedite de gândaci. Maul se simţi uşor impresionat, dar, desigur, asta nu conta defel. Abilitatea prăzii lui de a rămâne în viaţă avea să facă cu atât mai satisfăcător triumful său inevitabil.

Începu să cerceteze zona, interogând în lungul filamentelor părţii întunecate, căutând ruta pe care porniseră fugarii, şi zări aproape imediat incinta stradală. Chiar şi fără să fi fost călăuzit de Forţă într-acolo, ştia că acela putea să fie unicul traseu logic pentru evadare. Din

păcate, explozia aerocarului acoperise cu sfărâmături intrarea în subteran.

Maul începuse să-şi piardă răbdarea. La cinci metri mai departe pe stradă, văzu un grătar de ventilaţie ce părea să se deschidă spre acelaşi tunel subpământean ca şi incinta. Activă una dintre lamele săbiei de lumină şi o înfipse în grătar. Tăişul reteză cu uşurinţă barele de metal şi, după o clipă, grătarul căzu înăuntru. Sithul sări după el.

Ateriză silenţios într-un tunel care vibra parcă de urletul unei fiare gigantice. Maul ridică ochii şi văzu un transportor automat de marfă năpustindu-se spre el cu peste o sută de kilometri pe oră.

Orice altă fiinţă, chiar şi un sportiv excelent antrenat şi crescut într-un câmp gravitaţional mai mare, ar fi fost strivită şi transformată în pastă, dar Maul înhăţă Forţa şi o lăsă să-l smulgă, purtându-l în sus şi în lateral ca şi cum ar fi fost legat de o imensă bandă elastică. Monstrul metalic îl rată cu câţiva milimetri.

Sithul ajunsese pe buza îngustă a unei pasarele care urma peretele tunelului. Privi înjur, scotocind cu ochii şi cu mintea. Da... pe aici fugiseră, prin subteran. Încă le mai putea simţi urma.

Puteau fugi, dar nu se puteau ascunde. Darth Maul îşi reluă vânătoarea.

***

Primul gând al lui Lorn după ce cunoştinţa îi reveni parţial fu să se întrebe de ce oare cineva îşi bătuse capul să-l răpească de pe Coruscant şi să-l arunce pe una dintre planetele gazoase gigantice din galaxie – poate pe Yavin. În mod evident asta se întâmplase, fiindcă gravitaţia şi presiunea atmosferică îl turteau lent, transformându-l într-o pastă fără oase. Îi striveau mai ales capul. Şi indiferent ce anume ar fi respirat, nu se

apropia nici măcar pe departe de combinaţia confortabilă de oxigen şi azot.

Sau poate că fusese lăsat pe o orbită prea apropiată de orizontul de evenimente al unei găuri negre şi forţele mareice ale acesteia îl rupeau în bucăţi. Asta ar fi explicat motivul pentru care capul îl durea în asemenea hal şi nu-şi mai putea simţi mâinile şi picioarele.

Bărbatul clipi, apoi distinse o lumină slabă de culoarea coclelii, îşi dădu seama că zăcea pe o pardoseală din piatră rece, cu mâinile şi picioarele legate. Lumina, slabă şi nesănătoasă aşa cum părea, era totuşi prea puternică pentru a fi suportată de migrena sa. "Probabil că de data asta chiar c-am întrecut măsura", se gândi. "Poate că *I-cinci* are dreptate în legătură cu celulele ficatului, deşi n-aş recunoaşte-o niciodată faţă de el."

Ceva însă din tabloul general era în neregulă. Lorn ştia că, ocazional, putea fi un pilangiu destul de turbulent, totuşi nu atinsese niciodată punctul de insuportabilitate din cauza căreia să fie pocnit în cap. Hm-m-m... Poate că ar fi fost mai bine să redeschidă un ochi – cu grijă, desigur – şi să privească încă o dată în jur.

La mai puţin de un lat de palmă de el se holba un chip pe care nu şi l-ar fi imaginat nici în cele mai groaznice coşmaruri.

Lorn icni şi instinctiv tresări spre înapoi, străduindu-se să scape de apariţia monstruoasă. Mişcarea bruscă declanşă un detonator termal pe care cineva i-l implantase cu răutate în ţeastă şi durerea fu atât de uluitor de intensă, încât pentru o clipă uită până şi de creatura care-l cerceta. Dar numai pentru o clipă.

Fiinţa se apropie şi mai mult, zgâindu-se la el – nu, se corectă Lorn, nu zgâindu-se, deoarece pentru aşa ceva ar fi trebuit să aibă ochi. Aproape toate componentele feţei erau extrem de respingătoare, însă fără îndoială ochii erau cei mai oribili. Mai înfiorători

decât pielea alb-albăstruie ca de mort şi decât părul lăţos, asemănător lichenilor, mai înfiorători decât despicătura largă şi fără buze a gurii ce semăna cu intrarea unei peşteri ticsite de stalactite şi stalagmite îngălbenite, mai înfiorători chiar decât ciotul de schelet al nasului, cu două fante verticale în loc de nări.

În mod clar, ochii erau mai înspăimântători decât toate astea.

Întrucât nu existau! începând de la crestele masive de la baza frunţii abrupte şi până la pomeţii obrajilor scofâlciţi nu exista decât piele albinoasă. Îndărătul ei, acolo unde ar fi trebuit să se afle găvanele orbitelor, Lorn putea să vadă două organe ovoidale care se mişcau necontenit, pivotând independent unul de celălalt. Ocazional erau acoperite de umbre mai întunecate, ca şi cum peste ele ar fi lunecat nişte membrane existente sub epidermă.

În ultimii ani, Lorn avusese de a face cu multe tipuri de specii extraterestre şi finalmente se obişnuise să vadă tot soiul de creaturi pe străzile şi pasarelele Coruscantului. Însă ceva anume era teribil şi scabros de anormal în aspectul acestui monstru... al lui şi al celorlalţi din specia sa, fiindcă acum ochii bărbatului se adaptaseră îndeajuns la lumina slabă pentru a vedea că erau cel puţin o duzină, poate mai mulţi, ghemuiţi pe vine în semicerc în jurul său.

Se trase şi mai mult îndărăt, târându-se pe călcâie şi coate, deloc uşor, ţinând seama de faptul că deocamdată îşi simţea capul într-atât de mare încât putea să aibă propria sa atracţie gravitaţională şi sateliţi. Creaturile se apropiară şi mai mult, târşâindu-se grotesc pe picioarele îndoite din genunchi şi pe încheieturile degetelor de la mâini. Lorn privi în jur cu disperare, căutându-l pe *I-cinci*, şi simţi că din fundul gâtlejului începe să-i bolborosească un urlet. O zări pe Darsha Assant, zăcând la doi metri de el pe pardoseala din piatră murdară, şi pe *I-cinci* cam la

aceeaşi distanţă, dar în partea opusă. Padawana părea inconştientă, însă, din câte îşi dădea seama, respira normal. Fără mare surprindere, Lorn observă că sabia nu-i mai atârna la centură. *I-cinci* era întins cu faţa spre el şi avea fotoreceptorii întunecaţi. Comutatorul general de comandă îi fusese răsucit.

Se găseau într-o peşteră mare cu plafonul în cruce susţinut de coloane. Puţina lumină emana dinspre lichenii fosforescenţi ce acopereau pereţii. Locul semăna cu un depozit de fiare vechi – peste tot se vedeau bucăţi de echipamente şi maşinării şi mirosea ca într-un osuar.

Privind cu mai multă atenţie, Lorn văzu că printre piese şi resturi de utilaje se aflau şi oseminte roase aparţinând mai multor specii.

Trăgându-şi picioarele sub el, îşi schimbă cu grijă poziţia. Capul continua să-i urle ca păsările-iele corelliene, dar se strădui să ignore durerea. Dacă ar fi putut ajunge la *I-cinci* şi să-i apese comutatorul general de comandă de pe ceafă, probabil că droidul n-ar fi avut probleme în a-l scăpa de aceste orori subterane. Urechile lor păreau anormal de largi şi fără îndoială se bizuiau în principal pe auz pentru a le călăuzi prin beznă. Un ţipăt ascuţit din vocabulatorul lui *I-cinci* ar fi trebuit să le trimită tropăind de zor în tenebrele cărora le aparţineau.

Lom bănuia că ştia ce erau, deşi cunoaşterea acestui lucru nu-l liniştea prea mult, ba chiar dimpotrivă. În diverse ocazii, după ce căderea sa în dizgraţie îl azvârlise pe străzile abjecte ale Coruscantului, auzise zvonuri despre creaturi umanoide degenerate numite cthoni, care bântuiau prin labirinturile subterane ale oraşului planetar. Se spunea că, trăind în beznă de mii de generaţii, cthonii îşi pierduseră simţul văzului. De asemenea, se mai spunea că păstraseră unele cunoştinţe tehnologice rudimentare, care ar fi putut explica plasa cu electroşocuri folosită pentru a-i captura pe ei. În plus, umbla vorba că ar fi canibali.

Până atunci Lorn nu crezuse câtuşi de puţin în istoriile acelea, ci le considerase simple poveşti menite să-i sperie şi să-i facă ascultători pe copiii neastâmpăraţi – altele dintre numeroasele zvonuri ce se înmulţeau precum ciupercile pe străzile nivelurilor inferioare. Acum însă, realitatea extrem de neplăcută a zvonului era cât se poate de evidentă.

Cthonii avansară din nou. Un mascul sau o femelă – cu excepţia zdrenţelor din jurul şoldurilor, toţi erau goi, dar pieile le atârnau atât de moi şi flacide, încât era greu să determine sexul vreunuia – se poziţionă între Lorn şi droid.

"Aşa se termină", gândi Lorn simţindu-se surprinzător de puţin înfricoşat. "Ce traiectorie inedită a carierei – de la omul de afaceri prosper în slujba cavalerilor Jedi, la fugarul pe cale de a fi devorat de canibalii mutanţi din adâncurile Coruscantului... Nu m-aş fi aşteptat la aşa ceva."

Cthonii se apropiară mai mult şi unul întinse către el un braţ albicios hirsut. Lom se încordă. Se va lupta, desigur. N-ar fi dorit să fie dus ca un nerf la tăiere. Măcar atât putea să facă.

"Iartă-mă, Jax", gândi el când cthonii se strânseră.

Capitolul 20.

Obi-Wan Kenobi activă reţeaua descendentă de repulsoare şi părăsi fluxul traficului aerian. Pe când aerocarul său cobora într-o spirală strânsă către pătura de ceaţă ce marca stratul de inversiune termală, padawanul văzu cum se aprindeau luminile monadelor şi zgârie-norilor din jurul său. Era cu puţin

înaintea apusului şi lumina cireşie păli rapid, pe măsură ce cobora.

Îşi examină panoul de instrumente şi se reasigură că se îndrepta spre coordonatele locuinţei conspirative din Coridorul Stacojiu. O dată cu deplasarea în jos, observase o deteriorare a aspectului clădirilor – vopsea cojită pe alocuri şi câteva ferestre sparte -, dar abia după ce se afundă în ceaţă sesiză toate schimbările. Ferestrele distruse şi întunecate se căscau aidoma unor răni pe toate laturile structurilor şi puţinele pasarele dintre turnuri erau pustii, cu balustradele încovoiate sau rupte.

"Este cu totul altă lume", gândi el. Coborârea prin stratul de pâclă semăna cu un salt hiperspaţial pe o planetă decrepită şi periferică. Bineînţeles, Obi-Wan ştiuse că asemenea ghetouri existau ici şi colo pe suprafaţa Coruscantului, dar nu-şi dăduse seama că unul se afla la mai puţin de zece kilometri depărtare de Templul Jedi.

După ce străbătu ceaţa, proiectoarele şi luminile de asolizare ale aerocarului se activară, astfel încât tânărul putu să vadă destul de limpede locul. Opri vehiculul la numai câţiva centimetri de suprafaţa crăpată a pavajului. Zona era relativ pustie, cu excepţia unei duzini de cerşetori din diverse specii, care o rupseră la fugă la apariţia aerocarului. "Bizar", gândi Obi-Wan, care se aşteptase ca aceştia să se înghesuie în jurul său, milogindu-se. Poate că motivul îl constituia faptul că după căderea întunericului aici era teritoriul Raptorilor.

Privi înjur şi zări aerocangurul Darshei staţionând nu departe, în umbra unei clădiri. Dezactivă câmpul de siguranţă şi sări peste marginea aparatului său.

Când maestrul Qui-Gon îi spusese că Darsha Assant lipsea, Obi-Wan se oferise să pornească în căutarea fetei chiar înainte ca mentorul lui să i-o ceară. El şi Darsha nu erau prieteni apropiaţi, dar fuseseră colegi la unele cursuri şi tânărul rămăsese impresionat de felul în care

ea excela în studii. Se duelaseră de două ori la antrenamente – el învinsese o dată, iar fata o dată – şi cândva fuseseră parteneri într-o misiune. Darsha era inteligentă şi isteaţă, şi perfect conştientă de atributele acestea, dar nu se comporta cu îngâmfare şi Obi-Wan considera că avea toate aptitudinile unui Jedi excelent. De asemenea, n-ar fi fost necesară prea multă convingere pentru a-l determina să admită că era atrăgătoare şi din punct de vedere fizic.

Padawanul ar fi acceptat fără proteste misiunea căutării şi dacă n-ar fi plăcut-o pe Darsha; la urma urmelor, era datoria lui. Simţea totuşi că fata era specială, chiar printre ceilalţi Jedi, şi spera că nu păţise nimic rău. Acum însă, privindu-i aerocangurul, constată că speranţa aceea se destrăma iute.

Aparatul fusese practic vandalizat. Cu excepţia carcasei exterioare nu mai rămăsese mare lucru; fuseseră furate turbinele propulsiei, generatoarele energetice, motoarele repulsoare şi cam tot ce nu era atât de greu încât să nu poată fi cărat. În panoul de instrumente se vedea o gaură mare, ca şi cum ar fi fost străpuns de un cuţit cu lamă vibratorie, deşi în jur nu se zărea nici o armă.

Obi-Wan cercetă cu luare aminte interiorul aerocangurului, folosindu-se de o lampă cu incandescenţă mică, însă puternică. La interior nu zări urme de violenţă, dar pe solul din preajmă se vedeau două picături de sânge despre care nu putea şti dacă era sau nu de om.

Ceva fulgeră la marginea câmpului său vizual.

Padawanul încremeni, apoi se întoarse lent şi privi. Nu distinse nimic ameninţător în umbrele serii, totuşi fusese o mişcare evident furişată. Primise informaţii detaliate despre pericolele reprezentate de bandele de stradă şi de tâlharii umani şi non-umani din Coridorul Stacojiu, şi nu era necesar un exces de imaginaţie pentru

a presupune că una dintre ameninţările respective pândea în apropiere, gata să atace. Dacă era o bandă de ticăloşi, care-i estimau capacităţile de la adăpostul beznei, ar fi avut dificultăţi în a se apăra, chiar şi cu sabia Jedi.

Din fericire sabia nu era singura defensivă de care dispunea.

Obi-Wan apelă Forţa; ca întotdeauna, ea exista acolo, aşteptându-l. Lăsă percepţiile să i se întindă spre exterior în lungul striurilor ei invizibile, ca un radar psihic ce scotocea şi examina bezna. Dacă exista vreun pericol, Forţa avea să-l descopere.

Mintea lui atinse o voinţă pe care o simţi slabă şi sinuoasă, mai obişnuită să lovească de la adăpostul umbrelor decât într-o confruntare directă. Mintea unui om.

Înainte ca iscoada să-şi dea seama pe deplin că era examinată, Obi-Wan îi prinse voinţa. În repetate rânduri maestrul Qui-Gon îi spusese că Forţa poate să aibă o influenţă puternică asupra minţilor slabe. Deşi Obi-Wan nu era nici pe departe un practicant atât de desăvârşit ca mentorul său, pentru influenţarea unei minţi atât de debile nu erau necesare aptitudini mai presus de cele ale unui ucenic.

— Vino aici, rosti el cu glas scăzut, dar autoritar.

Din umbre se desprinse un tânăr care avea în jur de şaisprezece— şaptesprezece ani standard. Era înveşmântat într-un costum de piele zdrenţuit, iar deasupra capului se ridica o claie de păr verde înaltă de zece centimetri, menţinută în poziţia aceea de un câmp electrostatic. Padawanul îi putea simţi sentimentele de vinovăţie posacă şi teamă – teama că individul din faţa lui ştia cumva că el şi banda lui îl atacaseră pe celălalt Jedi.

— Unde este fata? întrebă Obi-Wan.

— Nu... nu ştiu la cine te...

— Ba da, ştii. Padawana Jedi care pilota aerocangurul. Spune-mi imediat sau...

Lăsă mâna să-i coboare şi o opri sugestiv pe mânerul săbiei de la centură. N-ar fi ajuns s-o utilizeze, însă şi o ameninţare voalată putea realiza minuni.

Simţea frica şi ura lui Ciuf Verde ca pe un acid în creierul său, împiedicându-l să-şi păstreze liniştea interioară.

— Da'... ne-am băgat niţel peste ea, da' ne-am prins s-o lăsăm în pace când i-a tăiat mâna lu' Nig, ştii? Dacă-şi iubea aşa mult aparatu' putea să-l ţină sănătoasă, nu?

— Unde a plecat?

Ciuf Verde clătină din cap şi strânse din umeri. Obi-Wan ascultă Forţa şi ştiu că-i spusese adevărul.

— O însoţea un mascul fondorian?

— Ăla? rânji strâmb Ciuf Verde. P-ăla l-a ras şoimii-liliecii. Ce-a mai rămas din el a târât drojdierii.

Obi-Wan simţi disperarea asaltându-l, întunecată ca bezna din nivelurile inferioare ce-i înconjura. Se părea că misiunea Darshei fusese un eşec total, care putuse foarte bine culmina prin moartea fetei. Bineînţeles că avea să scotocească zona, să întrebe şi alţi localnici şi să încerce s-o simtă pe padawană prin intermediul Forţei, dar, ţinând seama de timpul care trecuse şi de mediul neospitalier pe care-l investiga...

— A mai fost şi-alţi Jedi, vorbi brusc Ciuf Verde. N-am văzut, da' am auzit.

— Ce anume ai auzit?

—Nişte fraţi de-ai mei a văzut pe cineva p-un motospeeder care-i urmărea p-alţii dintr-un aerocar. I-a prins din urmă şi s-a luat la bătaie. Motospeederu' a explodat şi aerocaru' a căzut pe bulevardu' Barsoom. A făcut ditamai explozia. Ast-am auzit.

Obi-Wan se încruntă derutat. Cavalerii Jedi la care se referea Ciuf Verde puteau fi doar Darsha şi mentorul ei, Anoon Bondara.

Îl interogă pe Ciuf Verde mai amănunţit, asigurându-se că va putea găsi locul prăbuşirii, apoi îl eliberă din supunere. Băiatul nu pierdu deloc timpul pentru a dispărea în beznă. Obi-Wan reveni în aerocarul său şi porni spre locaţia aflată, mai nedumerit ca oricând. Chiar supus unor întrebări atent formulate şi sondărilor mentale, Ciuf Verde îşi repetase varianta: Două siluete în mantii cu glugi fuseseră văzute mai întâi într-o urmărire desfăşurată cu mare viteză şi după aceea pe o platformă de andocare, luptându-se între ele cu ferocitatea unei perechi de sfârtecători tyrusiani. Duelul culminase prin două explozii de proporţii – atât a aerocarului, cât şi a motospeederului.

Obi-Wan clătină din cap şi pilotă aerocarul prin străzile întunecate şi strâmte. Deocamdată orice speculaţii erau inutile. Cu puţin noroc, totul avea să fie clar când ajungea la locul exploziilor.

***

Foarte puţine lucruri dispăruseră de la locul lor după prăbuşirea aerocarului. În partea aceasta a oraşului s-ar fi putut să treacă luni de zile înainte de a fi trimisă o echipă de droizi de curăţenie pentru a îndepărta sfărâmăturile, totuşi prea puţine dintre întrebările lui Obi-Wan îşi găsiră răspuns în urma investigării aerocarului contorsionat şi strivit sau a movilei de rămăşiţe din apropiere, care fusese cândva o platformă de asolizare. Peste vehiculul lui Anoon Bondara se adunaseră atâtea bucăţi năruite din clădire, încât Obi-Wan nici măcar nu putea spune dacă trupurile se mai aflau sau nu înăuntru. Forţa nu părea să indice că un Jedi ar fi murit aici, totuşi trecuseră câteva ore de la

eveniment şi perturbaţiile rămase în câmpul de energie erau evazive şi greu de perceput. Poate că maestrul Qui-Gon Jinn le-ar fi putut descifra, însă Obi-Wan nu era deocamdată atât de iscusit.

Simţea totuşi ceva tulburător, un sentiment de rău acut şi descompunere morală, care-l făcu să privească neliniştit în jur. Strada era în general pustie şi tăcută, dar nu era o tăcere senină, ci, dimpotrivă, purta o senzaţie de trepidaţie, de primejdie aflată la pândă. Aproape că-l copleşea tentaţia de a scoate sabia de la centură şi de a o activa. Combinaţia dintre cele câteva lămpi stradale, clădirile uriaşe şi omniprezentul plafon de nori îl aducea în imposibilitatea de a vedea mai departe de unu-doi metri în orice direcţie. Era posibil să fie înconjurat de o armată întreagă, invizibilă în întuneric, pregătită să atace.

Obi-Wan scutură din cap, încercând să alunge valul neaşteptat de tulburare. Nu există emoţie, doar pace. Dacă ar fi cedat înaintea paranoiei, nu ar fi câştigat nimic. Trebuia să opereze plecând de la ipoteza că fie Darsha, fie Bondara, sau poate amândoi erau încă în viaţă. Pornind de la această presupunere, trebuia să găsească un martor la evenimente care să-i poată oferi o relatare mai bună despre cele întâmplate. Avea nevoie de fapte, nu de speculaţii şi de zvonuri la mâna a doua. Nu există ignoranţă, doar cunoaştere.

Ştia asta, totuşi îi venea greu să domolească neliniştea pe care o simţea când porni spre o tavernă din apropiere, pentru a pune întrebări printre localnici.

***

După două ore, Obi-Wan era mai derutat ca oricând.

Găsise puţine persoane care acceptaseră să discute cu el fără să fi fost îmboldite de Forţă, iar puţinele informaţii aflate erau confuze şi contradictorii. Un lucru

era cert: în ultima vreme în cartier se petrecuseră multe evenimente, chiar după criteriile dure şi violente ale Coridorului Stacojiu.

Padawanul nu găsise pe nimeni care să admită că fusese martor ocular la bătălie, însă câţiva indivizi văzuseră urmărirea dintre aerocar şi motospeeder. Unii afirmau că fuseseră implicaţi mai mulţi cavaleri Jedi, alţii că fusese un singur Jedi sau nici unul. Unii jurau că aerocarul fusese pilotat de un droid. Unii erau siguri că pe motospeeder fusese un Jedi, dar alţii nu credeau asta. Obi-Wan mai aflase că o fiinţă înveşmântată în negru – potrivit afirmaţiilor unui martor, cea de pe motospeeder – fusese cumva implicată în altă explozie, care se petrecuse însă într-un bloc de cubicule mai îndepărtat. În explozia respectivă muriseră câteva persoane, printre care şi un vânător de recompense. Evenimente violente se petrecuseră şi într-un club de noapte deţinut de un vigo local al Soarelui Negru, huttul Yanth, în care fusese implicat un personaj cu mantie şi glugă.

Nici una dintre datele acelea nu părea să aibă vreo logică, dacă încerca să le pună cap la cap.

Obi-Wan stătuse de vorbă cu un martor care păruse convins că cei doi Jedi din aerocar fuseseră un mascul twi'lek şi o femelă umană, iar asta ar fi însemnat să fi fost vorba despre Anoon Bondara şi Darsha. Padawanul nu avea însă nici un indiciu despre posibila lor supravieţuire în urma exploziei. Informatorul spusese că în aerocar se mai aflau un mascul uman şi un droid.

După ce reflectă la cele aflate, Obi-Wan decise că pista cea mai bună ar fi fost investigarea clubului de noapte. Dacă Yanth era membru al Soarelui Negru, s-ar fi putut să ştie despre cele petrecute mai multe decât gloata străzii.

— Am o presimţire neplăcută în legătură cu povestea asta, murmură tânărul îndreptându-se către clubul de noapte.

Capitolul 21.

Ca de la mare distanţă, Darsha auzi zgomotele unei lupte ce păreau că se înalţă şi scad în intensitate, revărsându-se peste ea ca valurile unui ocean, în timp ce mintea i se străduia să-şi regăsească drumul spre conştienţă. Îşi dori, vag şi fără putere, ca hărmălaia să înceteze, pentru a putea luneca din nou în adâncurile puţului negru din care se ridica fără chef. În ultima vreme avusese parte de multă durere şi spaimă şi simţea că merită un răgaz de odihnă.

Totuşi, altercaţia nu se sfârşea, ci dimpotrivă, devenea mai zgomotoasă. Acum recunoştea unul dintre glasuri – îi aparţinea lui Lorn Pavan. Celelalte voci păreau non-umane, în majoritate mârâituri şi mugete guturale.

În mod evident bărbatul avea probleme, iar în starea ei de semiconştienţă Darsha nu vedea nici un motiv real pentru a-i sări în ajutor. Nu-l plăcea şi Pavan subliniase clar că nu se dădea în vânt după ea. Aparent nu era implicată o animozitate personală, ci pur şi simplu îi dispreţuia pe Jedi în general, iar asta era şi mai insultător. Darsha ar fi preferat ca o persoană să-şi bazeze antipatia pe personalitatea ei, nu pe conceptul abstract pe care-l reprezenta. Se putea descurca mai uşor cu ostilitatea decât cu bigotismul.

Devenea totuşi dureros de evident că lupta pe care o auzea nu avea să înceteze prea curând. Pentru ca apoi, brusc, într-un val de revenire completă la cunoştinţă, Darsha să-şi amintească tot ce se întâmplase: atacul agresorilor nevăzuţi din tunel şi plasa cu electroşocuri care-i imobilizase. Ea fusese trimisă în lumea viselor de

câmpul de energie al plasei. Indiferent unde s-ar fi găsit acum, nu putea fi un loc sigur.

Deschise ochii şi reuşi să ridice capul într-atât cât să vadă ce se întâmpla, chiar dacă gestul îi trimise prin ţeastă un junghi de durere ca o salvă de blaster. Iar cele zărite îi activară la maximum glandele suprarenale producătoare de adrenalină. Pavan se lupta cu câteva creaturi... În lumina slabă era greu de precizat cărei specii îi aparţineau, atât doar că erau bipede şi în mod clar sub-umane. Aparent reuşise să doboare una dintre ele; forma inertă zăcea pe podeaua din piatră acoperită cu muşchi, lângă droidul care părea scos din funcţiune.

Darsha se strădui să se scoale în genunchi şi mişcarea ei atrase atenţia câtorva dintre făpturile ce-l înconjurau pe Pavan, căutându-i o breşă în defensivă. Acestea se răsuciră şi porniră târşâit spre ea, căscând larg gurile ce mârâiau. Fata văzu pielea unduitoare care le acoperea găvanele ochilor şi oroarea aceea îi opri pentru o clipă bătăile inimii.

Adună Forţa spre ea. Fără să se ridice din genunchi, întinse brusc înainte ambele braţe, cu degetele larg răşchirate, expediind către atacatori valuri gemene de putere invizibilă. Undele neaşteptate îi loviră, făcându-i să se împleticească spre înapoi şi să urle de teamă şi mânie, un vaier straniu care reverberă prin peşteră.

Fata profită de momentul de respiro şi se sculă, clătinându-se. În mod instinctiv duse mâna spre sabia Jedi şi constată, nu foarte surprinsă, că n-o mai avea la centură. Nu avea timp s-o caute, fiindcă acum şi mai mulţi sub-umani se clătinau către ea. Deşi înaintau lent, era greu să-i evite, fiindcă erau foarte mulţi într-un spaţiu relativ mic.

Cu câte două creaturi agăţate de fiecare braţ, Pavan văzu că padawana îşi revenise.

— Cthoni! îi răcni el. Sunt canibali!

Cuvintele lui trimiseră un fior de teamă şi repulsie pe spinarea Darshei. Ca mulţi locuitori ai Coruscantului, auzise legendele despre sub-umanii nevăzători, dar niciodată nu crezuse că ar fi fost bazate pe realitate. Teama îi conferi puteri şi focalizare sporită şi-i respinse din nou pe cthoni, propulsând spre ei valuri de Forţă. Erau însă mai puternici decât arătau şi foarte tenace; deşi fuseseră răsturnaţi de puterea ei, se ridicau pentru a ataca iarăşi, mormăind şi răgând.

Pavan se descurca mult mai prost decât ea, deoarece nu dispunea decât de pumni şi de picioare pentru a se lupta. Cthonii începuseră să-l târască spre una dintre nişele întunecate ale peşterii.

— *I-cinci* a fost dezactivat! îi strigă fetei. El ne poate ajuta!

"Bineînţeles!" îşi dădu seama Darsha. Simţise în mod direct puterea droidului, atunci când acesta îi purtase pe ea şi pe Pavan într-un loc sigur după prăbuşirea aerocarului. Trase cu coada ochiului spre *I-cinci* şi în lumina slabă îi văzu comutatorul general de comandă trecut pe poziţia "închis".

Îl putea reactiva? Nu era sigură. Fizic nu putea să ajungă la droid şi în circumstanţele acelea nu avea defel încredere în controlul asupra Forţei. O putea folosi ca pe o măciucă împotriva unui duşman, dar cu totul altceva era să apese pe un comutator micuţ aflat la câţiva metri depărtare.

Îşi alungă toate îndoielile. Trebuia s-o facă, altfel ea şi Pavan aveau să figureze în scurt timp pe lista de bucate a cthonilor.

Îşi focaliză mintea asupra droidului şi percepu conexiunea firavă, aproape imaterială, dintre gândurile ei şi metalul rece al comutatorului de comandă. Apăsă pe el cu mintea, simţindu-i rezistenţa.

Un cthon o prinse din spate. Darsha îşi înăbuşi strigătul de şoc şi surpriză. Simţi cum era pe punctul de

a-şi pierde priza mintală slabă de pe minusculul buton din duroţel şi, cu toată puterea voinţei, împinse tentaculul Forţei pe acesta. După aceea cthonul o smuci spre îndărăt şi fata îi simţi degetele reci şi umede, ca ale unui cadavru, închizându-se în jurul gâtului ei.

Un ţipăt ascuţit, care nu semăna cu absolut nimic din ceea ce auzise ea vreodată, umplu brusc grota. Era mai mult decât neplăcut, era de-a dreptul dureros. Sfredelea prin ambele urechi şi se dilata în capul fetei, ca o fiinţă vie şi nesăţioasă. Cthonul o eliberă şi Darsha se împletici spre înainte, astupându-şi urechile cu palmele. Gestul o ajută cumva, dar fu cu totul insuficient.

În acelaşi timp, era evident că stridenţa sunetului le cauza cthonilor o suferinţă incomparabil mai acută decât ceea ce simţea ea. Era de altfel logic; de-a lungul generaţiilor petrecute aici, în bezna veşnică, creaturile ajunseseră să depindă într-o măsură mult mai mare de auzul lor decât de ochii vestigiali. Răgetele şi gemetele lor de agonie de abia se auzeau peste necontenitul ţipăt ascuţit despre care Darsha îşi putea da seama acum că provenea de la *I-cinci*.

Droidul reactivat se ridica în picioare. Se mişcă iute, croindu-şi drum prin grupul de sub-umani ameţiţi, şi se îndreptă către Lorn Pavan, în vreme ce vocabulatorul lui continua să emită sunetul perforator de timpane. Cthonii care-l târau pe Pavan se zvârcoleau de durere, ca şi ceilalţi, şi-l eliberară pe bărbat.

Darsha porni imediat după droid. *I-cinci* îl prinse pe Pavan şi îl trase către deschiderea întunecată a unui tunel din peretele opus al peşterii. Indiferent încotro ar fi dus, trebuia să fie oricum un loc mai bun decât acesta.

Şansele de a ajunge acolo nu păreau totuşi promiţătoare. Deşi afectaţi în mod evident de suferinţă, cthonii începuseră să se regrupeze, motivaţi fără îndoială de posibilitatea ca prânzul lor să evadeze. Darsha repezi alte lovituri invizibile într-o parte şi în alta, degajând o

potecă. Un grup mare se strângea însă în faţă pentru a le bloca refugierea.

Padawana privi cu disperare în jur, căutând ceva ce putea fi utilizat ca armă... şi-şi zări sabia la cinci metri distanţă, pe un morman de deşeuri amestecate cu rămăşiţe de echipamente. Cu un icnet de surpriză şi recunoştinţă, întinse mâna şi mintea către ea, iar sabia zbură prin aer spre fată. Un cthon o simţi totuşi cumva deplasându-se prin spaţiu şi sări stângaci, fiind cât pe aici s-o intercepteze. Căzu însă pe sol la picioarele fetei şi Darsha simţi imediat după aceea mânerul săbiei lovindu-i palma. Apăsă butonul de activare şi auzi bâzâitul plăcut, când lama galbenă ţâşni, extinzându-se complet.

Ţinu arma cu ambele mâini şi începu să descrie un şablon defensiv în forma cifrei 8. Îi venea greu să se concentreze, fiindcă *I-cinci* continua să emită urletul asurzitor de sirenă şi Darsha îşi simţea ţeasta ca şi cum ar fi fost gata să se despice dintr-o clipă în alta. Spera ca măcar unii cthoni să fie loviţi de schijele craniului ei.

Împotriva ameninţărilor combinate ale săbiei Jedi şi urletului droidului, sub-umanii nu aveau alternativă decât să păstreze distanţa. Cei trei pătrunseră în fugă în tunel, cu *I-cinci* în faţă şi Darsha asigurând ariergarda. Îi urmară răgetele foştilor lor capturatori... dar numai atât.

Lichenii fosforescenţi ce acopereau pereţii peşterii continuau pe o distanţă mică în tunelul subpământean, după care dispăreau, cu excepţia unor petice sporadice ce contribuiau prea puţin sau deloc la alungarea beznei. *I-cinci* îşi activă fotoreceptorii şi dezvălui un tunel căptuşit cu cărămidă, insuficient de înalt pentru ca Lorn să poată sta în poziţie complet verticală. Traseul nu era rectiliniu, ci cotea lin, mai întâi la stânga, apoi la dreapta.

După ce pierdură din vedere grota cthonilor, *I-cinci* îşi opri ţipătul asurzitor şi încetiniră alergarea la ritmul unui mers grăbit. La răstimpuri, Darsha trebuia totuşi să

fugă pentru a face faţă paşilor lungi ai celorlalţi doi şi de fiecare dată când tălpile cizmelor ei loveau lespezile dure ale pardoselii simţea încă o suliţă de durere sfredelindu-i capul. Îşi dori cu disperare ca unul dintre atributele Forţei să fi fost capacitatea de a trata migrenele.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, droidul începu să emită alt sunet, de data aceasta un tril înfundat care nu semăna deloc cu ţiuitul discordant de mai devreme. Acesta părea că pătrunde cumva prin oasele şi muşchii fetei – ba chiar în celule – , vibrându-le în mod subtil şi îndepărtând toxinele şi durerile. După două minute sunetul încetă şi Darsha se simţi incomparabil mai bine, chiar dacă nu în formă maximă.

După alte câteva minute, *I-cinci* se opri. Pavan şi Darsha se opriră şi ei, iar fata îşi dezactivă sabia.

— Senzorii mei arată că nu ne urmăreşte nimeni, raportă droidul.

— Oricum să-i dăm drumul mai departe, zise Pavan. Nu uita că mai devreme te-ai înşelat.

— Nu-l mai certa atât, făcu Darsha. La urma urmelor, ne-a salvat vieţile din nou.

— Oricât de mult aş tânji după aprecieri, interveni *I-cinci*, sunt nevoit să atrag atenţia că de data aceasta tu ne-ai salvat. Nu aş fi putut face nimic, dacă nu m-ai fi reactivat.

Deşi îi vorbea Darshei, droidul privea spre Pavan. Acesta şovăi o clipă, făcu o grimasă, se uită la padawană şi rosti:

— Are dreptate. Mulţumesc!

În mod evident, fusese necesară puterea unei turme de bantha sălbatice pentru a pronunţa cuvintele acelea. Fata se întrebă de ce oare îi ura în asemenea măsură pe Jedi, apoi răspunse:

— Pentru puţin. Şi tu mi-ai salvat viaţa în aerocar, aşa că suntem chit.

Pavan îi aruncă o privire ce părea alcătuită din părţi egale de recunoştinţă şi ranchiună, după care i se adresă lui *I-cinci*:

— Haide acum să găsim traseul prin care se ajunge cel mai repede la suprafaţă. Până şi Raptorii par prietenoşi prin comparaţie cu blestemăţiile care trăiesc pe-aici.

Droidul încuviinţă din cap şi porni iarăşi la drum, iar cei doi oameni îl urmară. Nici unul dintre tovarăşii Darshei nu mai scoase nici o vorbă, ceea ce ei îi convenea de minune. Fata mergea după Pavan şi se întreba din nou ce anume determina antipatia lui intensă faţă de ea şi faţă de Ordin.

Desigur, ar fi putut pur şi simplu să-l întrebe care era cauza. Unicul motiv pentru care n-o făcuse deocamdată fusese lipsa timpului necesar; din clipa în care se întâlniseră, alergaseră întruna. Pe de altă parte, instinctul o avertiza că nu ar fi fost un moment tocmai potrivit pentru a deschide discuţia, aşa încât rămase tăcută. Poate că după ce vor ieşi din catacombele labirintice – dacă o vor face vreodată va aborda subiectul. Pentru moment însă, ar fi fost mai bine să-l evite.

— Mă surprinde că cthonii au abandonat aşa uşor, vorbi Pavan spre droid. Nici măcar nu ne-au urmărit prin tunel.

— Şi eu m-am întrebat în această privinţă, răspunse *I-cinci*. M-am gândit că există două posibilităţi, dar nici una dintre ele nu este atrăgătoare. Prima ar fi că ei pot plănui altă capcană necunoscută.

— La asta m-am gândit şi eu, încuviinţă Pavan. Care-i al doilea scenariu?

— Că undeva în faţă ne poate aştepta ceva de care se tem până şi cthonii.

Bărbatul nu-i răspunse. Îşi târâră picioarele prin măruntaiele oraşului planetar, iar Darsha reflectă la

vorbele droidului. În nici un caz nu zugrăveau un tablou vesel al viitorului imediat. Ceva mai periculos decât cthonii?

Capitolul 22.

Darth Maul îşi urmă instinctul, care îl conduse pe o distanţă scurtă prin tunelul de tranzit. Coborî după aceea o scară şi de acolo pătrunse în alt tunel, neiluminat. Avansa iute, dar precaut. Ştia că la asemenea adâncime în subteranele planetei trăiau creaturi care i-ar fi dat bătăi de cap până şi unui Lord Sith, totuşi ele nu aveau să-l împiedice din a-şi ajunge prada şi a-şi încheia misiunea.

Avea să-l ucidă mai întâi pe Pavan, din două motive: fiindcă era ţinta principală, desigur, dar şi pentru că Maul dorea să beneficieze de timpul necesar pentru a o ucide pe Jedi. Nu anticipa că fata îi va putea rezista multă vreme. Impresia lui fusese că nu era decât o simplă ucenică a twi'lekului pe care îl omorâse şi astfel un oponent de potenţial redus. Rămânea totuşi o Jedi şi Maul avea să se joace niţel cu ea înainte de a-i aplica lovitura decisivă. Simţea că merită puţină distracţie, ca recompensă pentru toate greutăţile la care-l supuseseră.

Ruta subterană pe care o urma era la fel de neagră ca o nebuloasă. Până şi Sithul, ai cărui ochi erau mult mai sensibili la lumină decât ai oamenilor, de abia putea distinge suficient drumul pentru a înainta. Nu se bizuia însă atât de mult pe văz, cât pe perturbaţiile Forţei pentru a-l călăuzi. Acum le percepea drept în faţă şi nu avea cum să se rătăcească.

În acelaşi timp se simţea cuprins de nerăbdare. Voia să o ia la fugă, să se apropie cât mai repede de pradă şi

să termine o dată cazul acesta. Numai nerozii se reped însă în teritorii necunoscute şi ostile, iar Darth Maul nu era un nerod.

Îşi lăsase gluga pe spate, pentru a putea auzi mai bine orice sunet care l-ar fi avertizat despre o ameninţare, şi se opri brusc, ascultând nişte vibraţii slabe.

Ştia că nu era singur.

Aerul umed şi puturos era nemişcat şi perturbarea pe care o percepea în Forţă avea o natură extrem de evazivă, dar Sithul nu se îndoia că era urmărit. Lumina aproape inexistentă îl anunţa că se afla într-o secţiune largă a tunelului, din care se ramificau pasaje laterale. Bănuia că de acolo avea să se declanşeze asaltul.

Mişcându-se foarte lent, coborî mâna înmănuşată spre sabia de la centură.

Nu se aşteptase să fie atacat de sus, dar nici nu fu luat prin surprindere. Simţi plasa cu electroşocuri căzând de deasupra şi ştiu că dacă ar fi încercat s-o spintece cu sabia, supratensiunea i-ar fi reverberat prin braţ, străbătându-i apoi întregul corp, cu efect devastator. De aceea se azvârli înainte şi execută o rostogolire fluidă pe umăr, care-l purtă dincolo de raza de acţiune a năvodului. Sări în picioare şi se răsuci, activând în acelaşi timp ambele lame ale armei.

Atunci îl asaltară.

Darth Maul se abandonă din nou părţii întunecate, îngăduindu-i să-i călăuzească mişcările şi să-i amplifice loviturile. Stătea în centrul unui vârtej de siluete mătăhăloase, vizibile doar în scurte străfulgerări stroboscopice, şi le dobora cu lamele de energie rotitoare. Le recunoscuse din studiul întreprins asupra băştinaşilor de pe Coruscant – erau cthoni, umanoizi subterani degeneraţi, despre care mulţi exegeţi afirmau că erau doar o legendă. Maestrul său avea să fie extrem

de interesat să afle că ei existau realmente. Bineînţeles, în ipoteza că Maul nu-i ucidea pe toţi.

Când îşi opriră asaltul şi se retraseră, răgând, în tunelurile laterale, erau mai puţini decât cu câteva clipe în urmă. Din câte îşi putuse da seama Sithul în beznă, ucisese nouă dintre creaturile dezgustătoare.

Maul porni mai departe, urmând pista şi întrebându-se dacă Pavan şi Jedi se întâlniseră de asemenea cu cthonii. În caz afirmativ, exista o posibilitate însemnată ca ei să nu fi supravieţuit. Poate că misiunea îi fusese dusă la bun sfârşit de non-umani. Ar fi fost dezamăgitor, fiindcă l-ar fi lipsit astfel de plăcerea de a-i lichida pe cei doi oameni, dar cel puţin sarcina lui s-ar fi încheiat.

Bineînţeles, nu putea presupune că aşa stăteau lucrurile... cel puţin până nu găsea dovezi clare. Cu siguranţă, Pavan se dovedise mai greu de omorât decât anticipase.

Sithul continua să meargă prin noaptea eternă, mereu alert la posibilitatea altor atacuri.

***

Urmându-l pe *I-cinci* prin tunelul întunecat, Lorn analiză posibilele soluţii ale situaţiei în care se găsea şi constată că nu erau prea multe. Nu mai întâlnise un caz atât de dificil în perioada în care fusese pe rând om de afaceri, broker de informaţii, şi lucrase chiar şi pentru Jedi. Să fie urmărit de Sithi – despre care se presupunea că nici măcar n-ar fi existat-prin subteranele cele mai adânci ale oraşului, unde să fie pândit de canibali... neîndoios situaţia era teribil de spinoasă.

Presupunând că ar fi ieşit la suprafaţă şi ar fi putut reveni la nivelurile civilizate ale societăţii, care ar fi trebuit să fie următorul lui pas?

Ştia că padawana intenţiona să-l ducă la Templul Jedi, pentru a fi descusut de Mace Windu şi ceilalţi membri ai Consiliului, dar acţiunea respectivă nu figura nici pe departe pe lista priorităţilor lui Lorn. Evident, Jedi ar fi fost cei mai potriviţi pentru a-l apăra de Sith – în ipoteza în care urmăritorul lor nu fusese ucis în explozie – , dar din punctul său de vedere soluţia era aproape la fel de rea ca problema în sine. Să ajungă o resursă, păstrată şi utilizată de Jedi? Ideea îl îngreţoşa şi-i deştepta prea multe amintiri pe care se străduise din greu să le înmormânteze. Aşa încât, în loc să cedeze înaintea sentimentelor ce ameninţau să-l copleşească, analiză cealaltă opţiune evidentă: Fuga.

Întrebarea cheie era cum să ajungă la bordul unei nave care-i putea duce pe el şi pe *I-cinci* suficient de departe pentru a nu mai fi urmăriţi de Sithi şi de Jedi. De acum, transportorul de mirodenii la bordul căruia *I-cinci* rezervase locuri plecase, totuşi astroporturile nu duceau lipsă de nave. După ce părăseau Coruscantul, avea să fie mai simplu; la urma urmelor, galaxia era imensă. Nu puteau să existe chiar aşa mulţi Sithi, altfel zvonurile despre ei ar fi fost cercetate până acum de Jedi. Iar dacă erau puţini, îşi urmă Lorn raţionamentul, n-ar fi fost în interesul lor să piardă atâta timp urmărind un amărât de broker de informaţii.

Ca atare, planul lui era să se îmbarce într-o navă rapidă, poate chiar una de contrabandă, şi să lase Coruscantul în urmă. Nu ştia deocamdată cum avea să-şi plătească biletul, dar era imposibil să nu-i vină vreo idee. Se puteau îndrepta spre o planetă nebăgată în seamă, aşa cum era Tatooine, să se pitească pentru o vreme prin Marea Dunelor sau în Pustiurile Jundland, pierzându-se în decor. După câţiva ani, ar fi putut deschide o tavernă într-o aşezare ca Mos Eisley. Nu era o existenţă la care să te gândeşti cu aţâţare, însă cel puţin ar fi rămas în viaţă.

Desigur, *I-cinci* s-ar fi putut să nu fie încântat din cauza nisipului de acolo. În climate aşa cum era cel de pe Tatooine, droizii necesitau în general multe băi cu ulei. Lorn privi gânditor spre partenerul său care deschidea drumul şi din a cărui carcasă metalică se reflectau sclipirile fotoreceptorilor. Trebuia neapărat să discute planul acesta cu el, să vadă dacă avea vreo idee despre partea financiară a afacerii. De cele mai multe ori, *I-cinci* venea cu observaţiile cele mai potrivite pentru a le completa pe ale lui Lorn. Pentru aşa ceva însă trebuia să scape câteva clipe de Jedi.

Darsha... Numele ei era Darsha.

Tresărind surprins, Lorn îşi dădu seama că se simţea uşor vinovat la gândul de a o trage pe sfoară pe fată. De atâta timp îi detesta cu furie pe toţi Jedi, încât nu-i mai putea diferenţia ca indivizi. La urma urmelor, ea îi salvase viaţa. Îi venea greu să treacă peste faptul că era Jedi, dar, în adâncul sufletului, ştia că nu era numai atât

— Rămânea totuşi o fiinţă umană. Ba chiar una plăcută, oricât de greu ar fi fost de crezut. Şi în acelaşi timp admirabilă din multe puncte de vedere. Ţinând seama de faptul că mentorul ei fusese ucis în explozie, îşi înfrânase durerea destul de bine. De asemenea, îi salvase de cthoni, în privinţa asta nu putea fi nici o îndoială.

"Nu însă fiindcă i-ar fi plăcut de tine, ci numai pentru a nu pierde informaţiile."

Lorn încuviinţă încet din cap. Nu trebuia să uite că Jedi nu făceau nimic care să nu le slujească interesele. Nimic! Nu avea să-şi facă nici un fel de favoare dacă intra în ghearele lor.

Nu, ideea cea mai bună era să fugă. Din punct de vedere financiar însă în momentul acela nu se putea gândi la cumpărarea unui bilet nici măcar într-o gabară pentru deşeuri.

În clipa aceea îşi reaminti de Tuden Sal! Cu două luni în urmă îi oferise acestuia, un sakiyan care deţinea un lanţ de restaurante de succes, anumite informaţii care-l ajutaseră să-şi păstreze autorizaţia pentru comercializarea băuturilor alcoolice. La momentul respectiv Lorn fusese uşor pilit şi solicitase drept răsplată doar un rând de băutură – în cele din urmă fuseseră mai multe rânduri – , dar Sal îi promisese că-i va întoarce serviciul, dacă într-o bună zi va fi la ananghie.

Din partea lui Lorn, ziua aceea sosise. Tuden Sal avea legături puternice cu numeroase organizaţii care se ocupau de contrabandă, inclusiv cu Soarele Negru, şi avea să ştie cum să-i scoată de pe Coruscant. Lorn se simţi revitalizat de posibilitatea respectivă. Era un plan bun... dacă putea rămâne în viaţă destul timp pentru a-l pune în aplicare.

În faţa lui droidul încetini pasul. Lorn putea simţi o schimbare în aer. Ecourile paşilor lor păreau mai dogite, mai îndepărtate.

I-cinci îi confirmă impresia.

— Pentru cei interesaţi, grota în care am intrat este largă de aproximativ şapte sute de metri standard, lungă de două sute de metri şi plină cu stalactite care încep la patruzec*I-cinci*zeci de metri deasupra noastră. Platforma pe care ne aflăm se termină din păcate după şapte metri, printr-o coborâre de... – droidul făcu o pauză – ... imposibil de măsurat cu modestele mele capacităţi senzoriale.

"Grozav", îşi spuse Lorn.

***

Darsha îl auzi pe Pavan suspinând prelung şi îndurerat.

— Lasă-mă să ghicesc, zise bărbatul, va trebui să sărim pe malul opus.

— Asta doar dacă ai dobândit, pe neaşteptate, puteri de levitaţie superioare amicului Sith, replică droidul.

Darsha extinse Forţa şi nu percepu nicăieri decât semnele obişnuite specifice formelor de viaţă inferioare.

— Este pustiu, anunţă ea.

— Îţi mulţumesc, Doamnă a Forţei, făcu sarcastic Pavan, dar iartă-mă fiindcă nu pot să nu-mi fac griji. Se pare că recentele tale succese cu această aptitudine au fost oarecum nebuloase.

Fata îl fulgeră cu privirea.

— Întâmplător, până şi maeştrii Jedi – din rândul cărora eu nu fac parte – pot fi luaţi prin surprindere de fiinţe insensibile la Forţă. Creaturile care produc unde foarte mici în fluxul psihic sunt uneori practic invizibile.

Îşi aminti de saltul lui Bondara spre Sith şi amuţi. După o clipă *I-cinci* zise:

— Vestea cea bună este că pare să existe o punte.

Darsha avansă lângă droid şi, pentru a-şi păstra echilibrul, puse mâna fără să vrea pe umărul lui Pavan. Îl simţi încordându-se şi o retrase.

Se întrebă ce era cu bărbatul. Ce anume simţea el că-i făcuseră Jedi pentru a-l determina s-o urască atât pe ea, cât şi pe toţi cei din Ordin? Darsha îşi reaminti expresia de pe chipul maestrului Bondara când Pavan îşi rostise numele. Mentorul ei îl recunoscuse. Ce însemna asta? Fata nu era de felul ei iscoditoare, însă de îndată ce ajungea la Templu, avea să facă tot ce-i stătea în putinţă pentru a afla.

"Cum să nu!" îşi spuse. Ca şi cum după evenimentele acestea s-ar mai fi găsit un loc în Templu pentru ea. Ratase misiunea de consacrare ca Jedi, pricinuise moartea maestrului Bondara şi sfârşise aproape devorată de o ceată de monştri orbi. Ce fel de Jedi era acesta?

Trebuia să admită că în nici un caz unul prea grozav.

Clătină uşor din cap, străduindu-se să alunge deznădejdea pe care o simţea apropiindu-se. Nu există emoţie, doar pace. De acord, făcuse greşeli şi probabil că pierduse orice şansă de a deveni vreodată Jedi, totuşi avea să continue să-şi facă datoria aşa cum considera mai bine, până ce maestrul Windu sau alt membru al Consiliului îi anula în mod oficial misiunea. Avea să-l ducă pe Lorn Pavan la Templu, deoarece informaţiile deţinute de bărbat erau valoroase pentru Consiliu şi puteau ajuta la menţinerea ordinii în faţa utilizării corupte a puterii. Asta trebuia să facă un Jedi şi de aceea ea avea să procedeze în consecinţă.

Din fericire, Pavan nu semăna deloc cu fondorianul Oolth, care nu se remarcase decât prin laşitate şi fanfaronadă. Deşi gândurile şi sentimentele îi erau greu de descifrat, acţiunile lui de până acum fuseseră ale unui individ curajos şi loial. Singura trăsătură de caracter ce-l făcea dificil de acceptat era ura faţă de Jedi.

I-cinci îşi spori nivelul de strălucire a fotoreceptorilor şi-i aţinti spre punte.

Două frânghii groase, sure şi colbuite de vreme, se întindeau din capătul tunelului şi se pierdeau dincolo de lumina pusă la dispoziţie de droid. Peste ele fuseseră aşezate numeroase scânduri, bucăţi de tablă şi multe alte obiecte, a căror unică trăsătură comună era faptul că erau mai mult sau mai puţin plane şi dispuse în direcţia în care dorea să meargă grupul.

Pavan înaintă şi sări pe una dintre frânghii, testându-i rezistenţa. Darsha observă că avea un simţ excelent al echilibrului şi părea să deţină o graţie înnăscută. Bărbatul văzu că-l privea şi accentuă în mod deosebit ultimul salt, executând o tumbă în aer.

— Funiile mi se par destul de solide, anunţă el aterizând perfect cu ambele tălpi.

Aşteptă o clipă, apoi răspunse la întrebarea ei nerostită:

— M-am ocupat de sporturile în imponderabilitate, pe timpul când... ă-ă-ă... duceam o viaţă mai bună.

— Dacă aţi terminat ritualurile primitive de împerechere, interveni droidul, am putea începe să traversăm puntea. Dacă mai ţineţi minte, este posibil să fim urmăriţi de un Sith.

— Scuză-mă, făcu Lorn, ce ai spus? "Ritualuri de împerechere"?

Darsha se simţea şi ea indignată.

— Droidul tău are dreptate. Nu trebuie să pierdem timpul.

"Ritualuri de împerechere, ce să-ţi zic!" gândi ea păşind pe punte. "Departe de aşa ceva!"

Capitolul 23.

Lorn îşi dorea să fi avut o armă.

În faţa sa, *I-cinci* era înarmat cu degetele blastere, dar şi cu alte jucărele mortale, şi înapoia lui Darsha avea sabia Jedi.

Bărbatul nu simţea că s-ar fi găsit în vreun pericol specific în clipa aceea, totuşi o armă – oricare – i-ar fi oferit sentimentul plăcut de control al propriei sale siguranţe. Deşi absenţa armelor îi conferea o stare de alertă deosebită, nu putea rivaliza cu un droid echipat cu senzori şi cu o Jedi sensibilă la perturbaţiile Forţei. Prin comparaţie cu ei, Lorn se simţea de-a dreptul orb.

Avansau lent, fiindcă puntea nu avea balustrade şi se părea că nici scândurile, capacele şi celelalte obiecte pe care călcau nu fuseseră ataşate foarte ferm de suporturile din frânghii. Ba chiar bărbatul avea impresia că ele fuseseră adăugate după construirea estacadei. S-o

fi făcut oare cthonii? Era imposibil de spus. Lorn observase că puntea prezenta o structură destul de stranie. Pe lângă funiile groase de susţinere ce se întindeau de ambele părţi ale podiştii, la fiecare câţiva metri existau alte funii, verticale; unele coborau dinspre plafonul grotei, aşa cum ar fi fost firesc pentru ancorare de sus, dar altele coborau spre întunericul de dedesubt.

Ce scop puteau avea?

Rosti întrebarea cu glas tare.

— Bazându-mă pe adâncimea grotei, răspunse *I-cinci*, postulez că ar putea fi utilizată ca punct de acces spre oceanul subteran.

Era într-adevăr posibil, gândi Lorn. Cu excepţia câtorva rezervaţii marine, Coruscantul era construit în majoritate pe uscat, totuşi apa trebuia să existe undeva.

— Şi de ce o punte ca asta? Vreau să spun că mi se pare o construcţie rudimentară... Nu exista o modalitate mai bună de traversare a hăului?

Droidul se opri şi privi peste umăr, sclipind din fotoreceptori.

— Poate că a fost construită de cthoni. De ce nu poţi să fii pur şi simplu recunoscător pentru faptul că există aici, în locul şi la momentul când avem nevoie de ea?

Îşi reluă mersul spre înainte, iar Lorn ridică o sprânceană.

— Cine te-a şifonat? murmură el.

Auzi un chicotit din spate. Grozav! Fusese pus la punct de propriul droid, iar un Jedi se amuza pe seama lui.

— Trebuie neapărat să vă întreb, rosti Darsha, cum aţi ajuns voi doi să lucraţi împreună?

— Sunt impresionat, comentă *I-cinci*. Ai izbutit să vii cu un subiect chiar mai puţin interesant decât al lui.

— Poate că tu n-ai nevoie de o distragere, replică fata, dar eu sunt sigură că aş aprecia-o după evenimentele din ultimele ore.

Avea dreptate. Spre propria lui surprindere, Lorn fu cel care îi răspunse:

— L-am cumpărat pe *I-cinci* acum câţiva ani, când de abia începusem să vând informaţii. Era un droid de protocol şi aparţinuse unei familii bogate, care-l destinase îngrijirii odraslelor. Copiii erau răzgâiaţi şi-i porunceau să facă fel de fel de lucruri – de pildă, să sară de pe acoperiş, ca să vadă cât de sus va ricoşa.

Amintirea îl surprinse prin intensitatea ei. Îşi reamintea mirosurile din prăvălia de produse uzate – o combinaţie între iz de fluid hidraulic şi ozon din circuitele arse. Fusese o zi grea şi el se simţea obosit. Cu câteva zile în urmă fusese concediat din Templul Jedi... desigur, Jedi nu folosiseră termenul respectiv.

Nu există emoţie, doar pace.

Citise cuvintele de o mie de ori, când îşi studiase inamicii, când se luptase cu ei pentru viaţa sa şi a lui Jax. Atunci i se păruseră lipsite de sens şi nu-şi câştigaseră înţeles nici acum.

— Mă gândisem că s-ar putea să aibă ascunse prin memorie ceva secrete interesante pe care le-aş fi putut folosi, aşa încât l-am cumpărat şi l-am reparat.

Îşi aminti primele cuvinte rostite de droid, care îl izbiseră prin totala lipsă de speranţă şi neajutorare, evocând propria lui situaţie.

— Sunt I-5YQ, programat pentru protocol.

Urmase o pauză, în răstimpul căreia fusese activată secvenţa principală iniţială, apoi droidul întrebase:

— O să mă răneşti?

Furia explodase în Lorn când auzise cuvintele acelea. Şi el fusese rănit recent, cu brutalitate, de cei despre care i se spusese mereu că îl vor proteja.

Cavalerii Jedi!

***

Darsha îl privi pe Lorn care amuţise. O amintire părea să-l fi tulburat pe bărbat, un detaliu asupra căruia ea şovăia să insiste. De aceea preferă să-l întrebe pe droid:

— Aşadar te-a reparat şi tu l-ai convins să-i devii partener?

După o pauză, *I-cinci* răspunse:

— Cu puţin timp în urmă, Lorn fusese tratat foarte rău de... stăpânii lui şi în clipa aceea a simţit că eram un suflet asemănător cu al lui, cel puţin ca potenţial. A rugat un amic priceput la reprogramarea droizilor să-mi instaleze un modul cognitiv IA de ultimul tip şi mi-a dezactivat atenuatorul de creativitate. Drept urmare, sunt pe cât de aproape de conştiinţa deplină poate fi un droid.

— Cine îi erau stăpânii? întrebă Darsha, intrigată deja.

Droidul se uită către Lorn, apoi răspunse:

— Cavalerii Jedi.

Fata bănuise asta. Se explica astfel şi faptul că maestrul Bondara îi recunoscuse numele. Dar de ce şi cum îl tratase Ordinul atât de teribil pe Lorn? După ştiinţa ei, Jedi se purtau întotdeauna corect cu angajaţii care nu aparţineau Ordinului. Pur şi simplu părea lipsit de sens...

— De cât timp ai fost instruită în Templu, padawană Assant?

Cel puţin *I-cinci* era un droid mult mai priceput decât cel desemnat să-l păzească pe fondorian în locuinţa conspirativă, care nu-şi dăduse seama că fata era padawană.

— Am trăit în Templu practic toată viaţa. Instruirea mea oficială a început când aveam patru ani, răspunse Darsha şi adăugă în gând "Şi probabil că s-a terminat azi".

— Eu sunt partener cu Lorn Pavan de cinci ani standard.

Tăcu apoi şi fata înţelese că-i oferise un indiciu referitor la misterul din trecutul lui Lorn.

Se gândi la perioada din urmă cu cinci ani. Pe atunci, în Templu fusese primit un elev nou, în vârstă de doi ani, pe care Darsha şi-l reamintea din cauza valorii mari a numărului de midicloriane. Desigur, nu aflase toate detaliile, însă Templul era un lăcuşor mic pe suprafaţa căruia călătoreau iute undele oricărei disonanţe. Elevul fusese băiatul unui angajat al Templului, care fusese concediat după ce acceptase ca fiul său să fie instruit de Jedi... dar ea nu ştia motivul.

Îl măsură din privire pe Lorn. Dacă fusese tatăl acelui elev, şi dacă fiul îi fusese luat pentru a fi crescut de Ordin fără consimţământul său... atunci cu siguranţă nu era de mirare că îi ura pe Jedi.

Încercă să-şi imagineze cum s-ar fi simţit în locul lui, însă nu izbuti.

Se uită din nou la bărbat şi ştiu că bănuiala ei era corectă, în tot cazul, explica atitudinea lui Lorn faţă de ea şi faţă de maestrul Bondara. Simţi pentru el un val de milă atât de mare, încât fu nevoită să-şi ferească ochii pentru ca Pavan să nu-i poată citi expresia chipului.

Reveni spre împrejurimi, focalizându-se atentă. Continua s-o nemulţumească faptul că nu-i percepuse pe cthoni înainte de a-i fi atacat şi-şi jurase să nu mai îngăduie să se întâmple aşa ceva. Căutarea formelor de viaţă cu ajutorul Forţei era o sarcină cu grade variate de dificultate. Bineînţeles, făpturile inteligente şi sensibile la Forţă erau de obicei uşor de depistat, pe când cele inferioare – de exemplu, insectele şi animalele – nu apăreau nici măcar ca punctuleţe vagi pe radarul ei mintal. Desigur, abilitatea Darshei în utilizarea Forţei era departe de a fi perfectă, dar asta nu constituia o scuză pentru a nu face tot ce putea mai bine. Cândva maestrul

ei îi explicase că sensibilitatea şi acordul fin în Forţă veneau o dată cu timpul şi cu experienţa. "Ca padawan", îi spusese, "puteam să împing bolovanii cu uşurinţă, dar seminţele nici măcar nu puteam să le clintesc."

Gândul îi reaminti Darshei că era momentul să verifice din nou existenţa posibilului urmăritor. Din clipa în care pătrunseseră în tunelurile subterane, ea scanase periodic îndărătul lor, căutând semne ale Sithului. Nu-i percepuse apropierea înainte de ambuscada cthonilor şi continua să spere că fusese ucis împreună cu maestrul Bondara, totuşi nu-şi putea asuma riscul automulţumirii. Închise ochii, păstrând o cunoaştere superficială a mediului imediat înconjurător prin intermediul Forţei, şi-şi proiectă conştiinţa înapoi, pe drumul pe care-l parcurseseră pe puntea veche... peste platformă... prin tunel...

Un stâlp rece de beznă se formă în mintea ei când conştiinţa îi atinse tunelul. Puterea şi energia păreau să radieze dintr-acolo ca electricitatea dintr-un nor de furtună.

Sithul se afla în spatele lor!

— Lorn, *I-cinci*... Sithul este înapoia noastră... aproape c-a ajuns la punte!

Nici unul dintre tovarăşii ei nu-i răspunse. Darsha deschise ochii, şi pentru moment, uită de ameninţarea iminentă a Sithului.

Descoperiseră motivul pentru care cthonii nu-i urmăriseră.

Capitolul 24.

Darth Maul avansa pe cât de repede îndrăznea prin tunelul întunecat. Percepţia fetei Jedi şi a tovarăşilor ei sporea întruna. Evenimentele se întinseseră pe o durată mai lungă decât ar fi trebuit; trecuse cu mult de momentul în care ar fi trebuit să pună capăt misiunii primite.

În acelaşi timp îşi dădea seama că-i îngăduia nerăbdării să-i copleşească prudenţa. În mod deliberat, încetini pasul, silindu-se să fie răbdător. N-ar fi fost deloc bine să cadă într-o ambuscadă în subteranele Coruscantului, astfel încât jumătate din numărul Sithilor din galaxie să dispară în urma unei neglijenţe.

Testă bezna cu prudenţă reînnoită şi nu percepu nimic periculos în faţă. Urma lăsată de Jedi era acum foarte proaspătă... Îi putea simţi prezenţa. Nu mai avea mult.

Iar apoi o simţi pe fată descoperindu-l. O sondare stângace, slabă şi ezitantă, a cărei calitate îl dezamăgi. N-ar fi fost o provocare adevărată să se înfrunte cu cineva atât de puţin evoluat în căile Forţei, în mod clar, ea nu aparţinea aceleiaşi clase cu maestrul ei, twi'lekul care-i distrusese motospeederul. Acela fusese un adversar valoros. Nu la fel de bun ca Maul, desigur, dar asta fusese de aşteptat.

Coti după un colţ al tunelului şi zări înainte o lumină slabă. Ecourile paşilor săi răsunau acum diferit şi-şi dădu seama că pătrunsese într-un spaţiu deschis de mari dimensiuni. Trimise spre exterior tentacule mintale interogative şi descoperi limitele platformei pe care ajunsese, ca şi puntea ce se întindea în faţă. O simţi pe Jedi pe punte, cam la jumătatea acesteia, împreună cu Lorn Pavan şi droidul său imediat înaintea ei, iar mai departe...

Maul se încruntă. Mai departe în beznă se afla ceva bizar, o pată albă în topografia mentală a sondării sale. Lumina slabă, despre care acum îşi dădea seama că

provenea de la fotoreceptorii droidului, îi oferi imaginea evazivă a ceva imens şi straniu imaterial, aidoma unei coloane de fum tremurător în faţa celor trei care se opriseră în mijlocul punţii. Indiferent ce anume ar fi fost, fenomenul respectiv nu producea vibraţii corespondente în Forţă.

Iar asta era cu totul neaşteptat.

Mirat, Sithul încercă din nou şi nici de data aceasta sondarea lui nu găsi nimic. De fapt, nu tocmai nimic, ci mai degrabă avea senzaţia că întâlnea o suprafaţă atât de lunecoasă, încât nu putea găsi un punct de sprijin pe ea. Era ca şi cum ar fi încercat să vadă ceva care radia numai lumină ultravioletă. Un fenomen straniu, însă căruia nu-i acordă prea mare atenţie, fiindcă observă că Jedi şi Pavan se întorseseră pe punte şi veneau către el.

Fu surprins... Încântat, dar surprins. Cu siguranţă, padawana ştia că nu-l putea înfrânge, atunci ce intenţii avea? Dacă Lorn Pavan ar fi continuat să înainteze spre capătul opus, ar fi fost convins că era o manevră de întârziere, aşa cum încercase mai devreme twi'lekul. Dar nu... omul o însoţea pe Jedi, împreună cu droidul său.

O dată în plus, Darth Maul recunoscu că era impresionat de prada sa. Erau îndeajuns de curajoşi ca să se întoarcă şi să-l înfrunte şi în acelaşi timp suficient de inteligenţi pentru a-şi da seama, finalmente, că era inutil să încerce să scape prin fugă. Bineînţeles, ei aveau să moară, însă poate că avea să le acorde o picătură de milă, să-i ucidă ceva mai iute decât plănuise iniţial.

Fata îşi activase sabia. De parcă asta ar fi contat câtuşi de puţin, gândi Sithul.

***

Darsha nu văzuse niciodată ceva asemănător creaturii care-i confrunta pe punte. Era imensă, cu un trup gigantic, cel puţin de lăţimea unui glisobuz. Pe când

o privea, segmente succesive ale corpului se târâră peste marginea punţii, care se cutremură pe măsură ce mişcările aduceau fiinţa din adâncuri şi o suiau pe structura pe care se aflau şi ei. Pielea îi era alcătuită din plăci segmentate ce se suprapuneau, presărate pe alocuri cu noduli mici cu diametrul de doi centimetri. Capul i se termina prin doi ochi mari şi negri şi o pereche de mandibule curbate, fiecare având cel puţin lungimea piciorului fetei. Dedesubtul lor se zărea o sumedenie de braţe mici înarmate cu gheare, iar sub acestea multe picioare scurte şi groase.

Cel mai uimitor era însă faptul că exoscheletul chitinos şi organele interne păreau complet transparente. Aparent nu exista o structură scheletică internă, deşi Darsha nu putea să înţeleagă cum ar fi putut supravieţui o creatură de asemenea dimensiuni într-un câmp gravitaţional normal fără susţinerea osaturii. Zări apoi un fulger de lumină reflectat din secţiunea ei mediană, la câteva segmente depărtare de cap, şi se holbă nevenindu-i să creadă. Iluminat în treacăt de fotoreceptorii lui *I-cinci*, văzuse un morman de oseminte – omeneşti! – care se legănară în interiorul creaturii când aceasta îşi ridică pe punte încă o bucată din corpul tremurător. Tot în traiectul digestiv al monstrului se afla ceva de dată mai recentă – un cthon parţial digerat. Din fericire, luminile proiectate de droid nu dezvăluiau toate detaliile sordide.

— De ce n-a apărut pe senzorii tăi? şuieră Lorn spre *I-cinci*, când cei doi se retraseră grăbit cu spatele din faţa fiarei uriaşe.

— Poate că ai uitat că mi-ai instalat unitatea cea mai ieftină. Nu pe cea cu bandă suplimentară de înaltă sensibilitate – din câte îmi amintesc, spuneai ceva despre economii...

Probabil că ei doi aveau să se certe până în ultima clipă a vieţii, gândi Darsha retrăgându-se cu precauţie şi

încercând să-şi păstreze echilibrul pe puntea care se legăna. O obseda întrebarea de ce Forţa n-o avertizase asupra prezenţei creaturii. Într-adevăr, fiinţele înzestrate cu raţiune erau în general mai uşor de perceput decât cele lipsite de inteligenţă, totuşi o făptură de asemenea dimensiuni şi aflată atât de aproape ar fi trebuit să creeze o perturbare evidentă în câmpul de energie, chiar dacă ar fi avut un creier doar de mărimea unei seminţe jakka.

Păşind încetişor înapoi, Darsha trimise către creatură un fascicul mintal de sondare... şi-l simţi dispărând. Nu exista absolut nici un fel de reverberaţie psihică.

Cum era posibil aşa ceva?

Din cauza surprinderii, fu cât pe aici să se prăvălească în abis. Ochii îi spuneau că monstrul se afla în faţa ei, trupul simţea puntea legănându-se şi vibrând pe măsură ce creatura îşi ridica din adâncuri tot mai mult din corpul mătăhălos, dar fata nu percepea nimic prin intermediul Forţei.

Era imposibil! Poate că nu era o expertă care să poată sta alături de maeştrii Yoda sau Jinn, totuşi ar fi trebuit să aibă zero midicloriane în fluxul sanguin pentru a nu putea percepe realmente nimic dintr-o fiinţă atât de uriaşă!

Creatura îşi ridică în aer partea superioară a trupului şi picioarele ei tremurară în lumina fotoreceptorilor lui *I-cinci*. Se auzi un sunet ca un râcâit aspru, care părea emis prin zornăirea plăcilor chitinoase segmentate. Monstrul se înălţă uriaş deasupra lor şi deschise fălcile.

Darsha îşi activă sabia Jedi, dar, cu o clipă mai devreme, droidul trase din ambele degete blastere, lovind două perechi de picioare şi brăzdând trunchiul creaturii. Aceasta urlă şi-şi trânti cu putere partea superioară a trupului de punte, aproape propulsându-i în gol. Se lăsară în genunchi şi se ţinură cu mâinile de pod,

pentru a nu cădea... iar asta fu spre norocul lor, deoarece jetul de fluid care se arcui din hăul întunecat al botului fiarei necunoscute trecu peste capetele lor în loc să-i împroaşte. Ţinându-se de placa metalică groasă de sub picioare, Darsha îşi dădu seama că fluidul expectorat de monstru era aceeaşi substanţă care alcătuia materialul sur şi mătăsos al punţii.

Creatura aceea construise podul!

Ceva anume i se părea familiar la ea, totuşi nu-şi putea reaminti de ce sau cum. Un fuior rătăcit de substanţă mătăsoasă pluti spre padawană şi, în mod instinctiv, Darsha ridică sabia pentru a-l opri. Mătasea arse când lovi fasciculul galben de energie şi se transformă într-un norişor de vapori puturoşi.

Cei trei se ridicară în picioare şi porniră iute pe punte, revenind către tunel. Îndărătul lor, monstrul se propulsă înainte, prinzându-se cu nenumăratele sale picioare de podul din mătase.

"Aşadar, blasterele lui *I-cinci* n-au avut succes", gândi Darsha.

"Să vedem dacă face faţă unei săbii Jedi."

***

În clipa aceea, Lorn îşi dorea cu disperare să fi avut o armă. În nici un caz un blaster manual... depăşise momentul în care şi-ar fi dorit ceva de calibru atât de mic. Poate un V-90 montat pe trepied sau câteva grenade cu plasmă. Şi dacă tot era la capitolul vise, de ce nu un turbolaser din turela unei nave... cu el adăpostit în siguranţă înapoia blindajului?

De unde apăruse creatura aceasta? Mergeau liniştiţi pe punte şi se ivise deodată, ca din senin...

Retragerea era opţiunea evidentă, totuşi în clipa dinainte ca monstrul să-şi fi înălţat capul hidos i se

păruse că o auzise pe Darsha spunând ceva despre prezenţa Sithului înapoia lor.

Parcă ar fi fost prinşi între Gaura Neagră din Nakat şi Maelstromul Magataran. În momentul acela îşi dădu seama ce era creatura.

Când lucrase pentru Jedi, Lorn avusese acces la numeroase resurse bibliografice despre Ordin şi multe subiecte asociate acestuia, iar după ce aflase că-l pierduse pentru totdeauna pe Jax, petrecuse săptămâni bune studiind tot ce putuse despre Jedi – istoria lor, puterile, punctele tari şi slabe. Nu descoperise nimic care l-ar fi putut ajuta, însă citise o sumedenie de informaţii interesante şi esoterice, printre care, într-un text vechi, relatări despre o specie presupus dispărută de nevertebrate gigantice care puteau, într-un fel necunoscut, să se ascundă înaintea Forţei. Cum se numea?

Taozin , asta era!

Şi se părea că specia nu dispăruse.

În clipa aceea Darsha fandă pe lângă el şi pe lângă *I-cinci*, spre monstru, cu sabia Jedi fulgerând.

— Darsha, opreşte-te! Este un taozin!

***

Darsha se ridică din rostogolirea înainte chiar lângă creatură, cu sabia întinsă, şi împunse, menţinând lama sub un unghi ascendent, astfel încât să sfârtece o halcă mare din pântecele monstrului. "Să vedem cât de flămând o să mai fii după ce te muşcă vânatul", gândi ea.

Execută lovitura pe cât de perfect o făcuse vreodată la antrenamente; maestrul Bondara însuşi ar fi fost mândru de ea. Unica problemă fu că atacul nu avu nici un efect.

Fata privi neîncrezător şi şocat felul în care lucirea galbenă a săbiei difuză atunci când o înfipse în creatură, pierzându-şi coerenţa şi radiind în toate direcţiile. Se retrase iute, evitând în ultima clipă revărsarea de energie care se întorsese şi împotriva ei, şi lama reveni la aspectul firesc în clipa în care o scoase din abdomenul creaturii. Fiara se cutremură şi mugi furios, iar pielea translucidă reacţionă unduindu-se; în mod evident, fusese rănită, deşi nici pe departe în măsura la care se aşteptase Darsha.

Fu atât de uluită de rezultatul asaltului, încât aproape că îngădui bestiei să o prindă cu mandibulele ascuţite şi s-o tragă în botul care se căsca deasupra. Se împletici spre înapoi în ultima clipă, fluturând sabia în faţă pentru a evapora jetul de vapori de mătase care fusese debordat spre ea. Cel puţin pentru aşa ceva, lama de energie era bună. Darsha observă că expectoraţia mătăsoasă devenea opacă doar după ce părăsea botul creaturii.

Cu întârziere, îşi dădu seama că Lorn îi strigase ceva cu o clipă în urmă. La început nu fusese atentă, dar acum înţelesul i se relevă.

Un taozin?

Din primul ei curs de istorie îşi aminti câteva referinţe despre specia respectivă. Considerată dispărută, fusese una dintre puţinele specii întâlnite vreodată ce nu puteau fi percepute cu ajutorul Forţei. Se părea că cineva adusese o creatură pe Coruscant cu mult timp în urmă.

Maestrului Bondara îi plăcea să repete un vechi adagiu Jedi: "Orice duşman poate fi înfrânt... În momentul favorabil".

Acesta, îşi dădu seama fata, nu era un moment favorabil.

Se retrase către Lorn şi *I-cinci*, care mai străbătuseră câţiva metri. Taozinul împroşcă din nou

spre ei substanţa creatoare de plasă şi Darsha folosi Forţa pentru a devia jetul de fluid lipicios sau îl vaporiză cu sabia Jedi. Nu aveau alternativă decât să continue retragerea... spre ghearele Sithului.

Capitolul 25.

Lorn, *I-cinci* şi Darsha se îndepărtară de taozin cât puteau de repede fără să disloce plăcile şi scândurile ce alcătuiau puntea. Acestea erau menţinute pe poziţie numai prin adezivitatea frânghiilor de susţinere, astfel încât cei trei nu puteau să alerge.

Din fericire, în ciuda numeroaselor sale picioare, creatura nu era rapidă. Se clătina după ei, lansând la răstimpuri şuvoaie de plasă lipicioasă, pe care Darsha izbutea în general să le abată. În timp ce se retrăgeau, *I-cinci* îi vorbi lui Lorn cu glas scăzut, arătând suprafaţa neregulată pe care mergeau:

— Ajută-mă să scot plăci.

Lorn clipi nedumerit. *I-cinci* credea că taozinul ar fi putut să cadă prin interstiţiile punţii? Fu cât pe aici să-l întrebe pe droid ce intenţiona, apoi strânse din umeri. Se părea că partenerul lui avea un plan, pe când Lorn nu se putea lăuda deocamdată cu nimic de felul acesta. Dacă tot nu avea nimic mai bun de făcut, de ce să nu-şi petreacă ultimele clipe ale vieţii demontând un pod?

Darsha le văzu acţiunea şi încetini puţin, oferindu-le mai mult răgaz pentru lucru. Demontarea mergea surprinzător de repede, ţinând seama de faptul că Lorn nu avea nici un fel de scule. *I-cinci* îşi folosea degetele blastere pentru a reteza punctele principale de conectare principale dintre elemente şi plasa de suport, după care aruncau plăcile peste margine, în abis.

Lorn estimă că parcurseseră cam trei sferturi din distanţa până la platforma din capătul punţii şi pentru o clipă speră nebuneşte că Darsha se înşelase şi că Sithul nu se afla de fapt înapoia lor. În felul acesta ar fi beneficiat de mai mult spaţiu pentru a se retrage, deşi în cele din urmă s-ar fi confruntat din nou cu cthonii. Speranţa îi dispăru însă iute când se uită peste umăr şi zări lamele stacojii gemene ale Sithului strălucind înapoia lor. Putea abandona liniştit gândul respectiv. Instrumentul destinului îi aştepta.

Reveni către *I-cinci*.

— Dacă intenţionezi să faci ceva, îi spuse, ar cam fi momentul.

Droidul se uită şi el la Sith, apoi clătină din cap.

— Nu încă. Trebuie să fim mai aproape de margine.

Lorn se împotrivi ispitei de a-i atrage atenţia că se afla deja mai aproape de margine decât i-ar fi plăcut. Se mulţumi să apuce colţul următorului element, care părea capota unui evaporator, şi să-l smulgă din structura podului. Poate că avea să sară de pe punte înainte de a-l lăsa pe Sith să pună mâna pe el. Azvârli capota peste margine şi o privi căzând dincolo de raza de iluminare a fotoreceptorilor lui *I-cinci*, dar nu auzi nici un sunet care să denote că ar fi izbit fundul. Dispunea prin urmare de căi multiple de a muri şi nici una dintre ele nu era plăcută: înghiţit de un monstru, decapitat de o sabie de lumină sau strivit de îndepărtatul fund stâncos al hăului.

Strânse din dinţi şi smulse încă un element al punţii.

***

Chiar şi ajutată de Forţă, Darsha abia izbutea să se mişte suficient de rapid pentru a evita bombardamentul de jeturi lipicioase al taozinului. Renunţase la tentativa de a-l influenţa cu ajutorul Forţei; în mod vădit, strania lui invulnerabilitate faţă de acel tip de atac era cvasitotală.

În ciuda situaţiei disperate în care se găsea, fata nu se simţise niciodată atât de profund pătrunsă în Forţă. Atât de senină şi... calmă. Partea logică, raţională, a minţii îi reamintea întruna că se afla într-o menghină ale cărei fălci se strângeau constant, totuşi asta pur şi simplu n-o nelinişte a. Important era doar să reacţioneze la atacul monstrului, lăsând Forţa să-i călăuzească mişcările şi îngăduindu-i să umple recipientul în care se transformase Darsha cu un flux constant de provocare şi reacţie, de atac şi apărare. Chiar dacă părea o nebunie, ţinând seama de circumstanţe, ea se simţea bine. De fapt, mai mult decât bine – se simţea grozav!

Maestrul Bondara îi spusese că aşa va fi. "Când te contopeşti cu Forţa", îi zisese cândva, "percepţiile îţi sunt cu totul diferite. Eşti unicul punct de calm din toiul furtunii, punctul de reazem al pârghiei... În jurul tău poate fi haos, totuşi rămâi neclintit. Vei trăi starea aceasta într-o bună zi şi-mi vei înţelege cuvintele."

Un colţişor îndepărtat al minţii fetei era trist că nu i-o putea spune chiar acum maestrului, că nu-i putea împărtăşi bucuria descoperirii... dar alt colţişor avea cumva certitudinea că el o ştia deja.

Nu se opri o clipă din manevrarea săbiei şi-l ţinu pe taozin la respect. Deşi lama nu era nici pe departe eficientă împotriva creaturii, aceasta se ferea totuşi de muşcătura ei incandescentă. Darsha lovi din nou, atingându-i exoscheletul şi retezând două nodule mici de pe epidermă, care căzură pe pod şi se lipiră de reţeaua corzilor.

Indiferent ce plan ar fi avut droidul, ar fi fost bine să-l pună cât mai iute în aplicare. De acum Darsha simţea prezenţa Sithului fără s-o mai caute în mod specific.

***

Darth Maul fu surprins că padawana şi Pavan se apropiau. Nici unul nu privea spre el, ci se retrăgeau cu spatele dinaintea unei creaturi uriaşe şi incredibile.

O dată ce aceasta ajunse suficient de aproape de el pentru a o vedea mai limpede, o recunoscu. Darth Sidious insistase ca Maul să citească şi să recitească orice informaţii disponibile despre Jedi, plus toate datele asociate acestora, indiferent cât de obscure ar fi fost. Cunoaşterea duşmanului însemna putere, îi spusese maestrul său, iar Sithii sunt apogeul puterii. Un articol neînsemnat publicat pe HoloNet despre animalele care deveniseră invizibile pentru Forţă în urma capriciilor mutaţiilor şi selecţiei naturale, îl informase despre taozin.

Se presupunea că specia dispăruse... dar acelaşi lucru se afirma şi despre Sithi. Ucenicul lui Sidious expedie spre creatură un tentacul de putere modelat din partea întunecată şi simţi cum sonda mentală trece prin taozin, la fel cum lumina traversa oţelul transparent.

Fascinant!

Darth Maul se retrase un pas. Prezenţa sa atrăsese atenţia creaturii, care lansă spre el un jet subţire de plasă şi Sithul îngădui conexiunii sale cu Forţa să-l călăuzească şi-l vaporiză cu uşurinţă, lovindu-l cu sabia.

Creatura se oprise şi scuipa filamente de plasă către Sithul aflat acum la numai câţiva metri îndărătul lor. *I-cinci* smulse o ultimă placă din podeaua punţii şi se adresă oamenilor:

— A sosit momentul. Ţineţi-vă bine de mine!

Droidul aşteptă pentru a se asigura că cei doi se conformaseră, apoi sări peste marginea punţii, agăţându-se cu un braţ de frânghia de susţinere cea mai apropiată.

— Taie-o, îi spuse Darshei.

Fata îi înţelese planul şi trebuia să-i recunoască îndrăzneala. El şi Pavan îndepărtaseră destule dintre elementele ce acopereau puntea pentru ca suporturile

acesteia să devină instabile. Când sabia ei reteză funia groasă de susţinere, secţiunea structurii de care se agăţaseră colapsă. În timp ce cădeau, *I-cinci* trăgea în sus cu blasterele din degetele arătătoare, lovind îmbinările dintre restul plăcilor şi frânghia de susţinere de care se prinseseră. Momentul mecanic le spori şi parcă pe neaşteptate trecură de coada taozinului, descriind un arc foarte lung spre malul opus al prăpastiei.

Îl auziră în depărtare pe Sith răgând, aparent de mânie. După una sau două secunde, *I-cinci* nu mai trebui să tragă pentru a separa frânghia de susţinere de restul punţii, deoarece greutatea şi forţa lor de inerţie o smulgeau din legăturile cu plăcile, pe măsură ce pendulau.

— Dacă ne-ai putea încetini acceleraţia, vorbi el către Darsha, poate că am reuşi să supravieţuim din prăbuşirea aceasta.

Fata închise ochii, încreţi fruntea, concentrându-se, şi se extinse iarăşi către Forţă. După câteva clipe simţi cum viteza li se reduce.

— Am calculat că vom ajunge de cealaltă parte a grotei, zise 1— 5, în aproximativ...

În aceeaşi clipă izbiră peretele opus al cavernei şi impactul fu considerabil, deşi Darsha folosise Forţa pentru a-i încetini. Ea icni, cu plămânii goliţi brusc de aer, şi abia izbuti să-şi păstreze priza.

— Mă rog... cam acum, îşi sfârşi *I-cinci* fraza.

— Mulţumim pentru precizia ta tradiţională, reuşi Lorn să articuleze.

— Cu plăcere.

Traversaseră hăul şi acum nu mai trebuia decât să escaladeze frânghia.

***

Risipind cu o mână înmănuşată plasa vaporizată din faţă, Darth Maul văzu cum prada lui sare peste marginea punţii şi retează frânghia de susţinere, transformând-o într-un mijloc de evadare. Pentru o clipă Sithul rămase absolut nemişcat, înţelegând cum fusese păcălit, apoi lăsă ca furia să răbufnească din el într-un urlet de frustrare. Energia atenuatoare de Forţă a taozinului îl împiedicase să le simtă tentativa, până când fusese deja prea târziu. Uluitor cât de norocoasă putea să fie prada aceea!

Avea să se bucure realmente din plin de terminarea misiunii.

Momentan însă trebuia să rezolve probleme mai presante. Greutatea taozinului cuplată cu demontarea podiştii de către urmăriţi făcea ca puntea să se dezintegreze. Sithul sări cu uşurinţă pe ultima funie de susţinere rămasă şi porni spre peretele opus al grotei. Putea traversa cu uşurinţă distanţa aceea, înainte ca prada să fi escaladat din adâncul hăului. Aptitudinile lui sportive şi conexiunea cu Forţa făceau ca frânghia relativ subţire să pară la fel de lată ca o pasarelă.

Taozinul avea însă alte gânduri şi se încolăci pe funia de susţinere, blocându-i calea. Capul său – aflat acum sub nivelul funiei – emise alt jet de plasă către Maul.

Sithul vaporiză din nou reţeaua care se arcuia prin aer către el. Creatura atacă iarăşi, dar în alt mod, folosindu-şi picioarele pentru a scutura frânghia.

Darth Maul începu să cadă, însă nu intră în panică. Întinse braţul şi prinse funia de susţinere cu mâna liberă, având grijă să nu apropie de ea sabia de lumină. Acum se afla chiar în faţa creaturii, la numai doi metri de mandibulele ei ascuţite.

Ştia că nu-i va putea ajunge din urmă pe Pavan şi ceilalţi în următoarele minute. Roti sabia într-o execuţie perfectă a figurii Wampa Năvălind şi reteză ultima

susţinere a punţii de care se ţinea. El şi taozinul căzură în direcţii opuse – Sithul se izbi de peretele opus celui spre care porniseră fugarii, iar taozinul dispăru în abis.

Din nefericire, îndepărtarea creaturii dusese şi la distrugerea unicei treceri peste hău. Darth Maul sui pe frânghia de susţinere până la platforma de pe care pornise.

Scrâşni din dinţi. Nici ajutat de Forţă nu putea să sară peste o prăpastie atât de lată. Trebuia să se întoarcă pe drumul pe care venise, până la suprafaţă, ceea ce era teribil de frustrant. Ştia însă că avea să-i regăsească pe cei trei. În toată galaxia nu exista un loc unde nu i-ar fi putut urmări şi avea s-o facă, indiferent cât ar fi durat vânătoarea, îl exaspera doar faptul că fusese atât de aproape şi ratase din nou.

Pentru asta fugarii aveau să plătească cu vârf şi îndesat.

Capitolul 26.

Obi -Wan Kenobi trecu dincolo de uşile de la Oaza Tusken şi pentru câteva secunde avu impresia că revenise la nivelurile superioare. Clubul de noapte era luxos decorat şi excelent întreţinut. Reprezentări animaliere din diverse mitologii galactice se întrepătrundeau pe o frescă murală lubrică ce se întindea în jurul sălii mari, iar lămpi cu cristale fotonice sclipeau multicolor, contrabalansând bezna de ansamblu. În clipa aceea culoarea predominantă era albastru, dar chiar în timp ce padawanul privea, îşi schimbă nuanţa, urcând prin spectru spre violet. Într-un colţ cânta animat un cvartet de muzicieni bith, cu capetele mari şi bulbucate

legănându-se în ritmul melodiei emise de caseta omnidirecţională a şefului lor.

Padawanul îşi reaminti că se afla tot la nivelurile inferioare din Coridorul Stacojiu abia după ce privi mai atent clienţii din interior. Bodyguarzi gamorreeni înarmaţi cu blastere se amestecau printre jucători, iar mulţi dintre clienţii care nu beneficiau de paznici de corp aveau propriile lor arme. Puterea de foc din sală era suficientă pentru pornirea unui mic război.

Lăsându-şi simţurile să pornească pe curenţii Forţei şi să se extindă prin club pentru a-i lua pulsul, Obi-Wan percepu ceva în neregulă, o secvenţă nearmonică. Nu cu mult timp în urmă aici se întâmplase ceva, era absolut sigur. Zări lekku de twi'lek zvârcolindu-se deasupra capetelor unor consumatori în apropierea formaţiei de muzicanţi şi pentru o clipă crezu că-l găsise pe Anoon Bondara, dar o examinare mai atentă îi dovedi că nu era maestrul Jedi.

Apropiindu-se de barul mare de pe peretele opus al sălii, observă că era urmărit. Câţiva rodiani de la o extremitate a tejghelei barului îl cercetau cu ochii lor negri şi inexpresivi, vibrând din râturi. Toţi purtau versiuni diminuate ale armurilor Pândar şi puteau la fel de bine să fi avut ştanţate pe frunte eticheta Asasin Soarele Negru. Pe când se apropia de bar, un kubaz aplecat deasupra unor insecte încă mişcătoare dintr-un bol de pe tejghea zări silueta înveşmântată în mantie a padawanului şi sări prompt de pe taburet, îndreptându-se către una dintre ieşiri.

Barmanul aparţinea unei specii pe care Obi-Wan n-o recunoscu. Capul lui albastru-închis nu avea gât, ci se revărsa fluid în umerii laţi din care drapau şase braţe musculoase ce aduceau cu nişte şerpi. Fiecare braţ se termina prin două degete. În clipa aceea două braţe agitau un shaker mare, iar alt braţ introducea informaţii

pe un datapad. Când Obi-Wan păşi lângă bar, celelalte trei braţe coborâră sub nivelul tejghelei.

Nu erau necesare aptitudinile unui maestru de talia lui Yoda pentru a bănui că acolo se afla pregătită o armă. Se părea că informaţiile despre localul huttului fuseseră corecte. Obi-Wan îl privi pe barman şi ridică braţele fără grabă, dându-şi pe spate gluga ce-i acoperea chipul. Barmanul îl privi cu o expresie care, pe o faţă umană, ar fi fost considerată o strâmbătură.

— Ce vrei? croncăni într-o bazică stâlcită.

— Nişte informaţii.

— N-am, hurui barmanul şi al patrulea braţ lunecă pe furiş sub tejghea, lângă celelalte.

Obi-Wan putea simţi tensiunea crescând.

Trăieşte clipa, simte numai prezentul.

Auzise mustrarea maestrului Qui-Gon de atâtea ori, încât acum avea senzaţia că mentorul Jedi îi stătea alături. Padawanul ştia că tendinţa lui de a privi uneori spre viitor îl orbea în privinţa prezentului, în situaţia curentă simţea că ar fi fost mai prudent să urmeze sfatul lui Qui-Gon.

Îşi extinse mintea şi percepu ceea ce nu putea fi văzut. Barmanul era pe punctul de a activa pe sub tejghea un blaster care era aţintit drept spre abdomenul său. Cei doi rodiani se despărţiseră şi acum îl flancau, păstrându-se în afara razei de acţiune a săbiei Jedi. Simţea de asemenea că şi ei îşi pregătiseră armele.

Totuşi ce aşteptau?

Observă apoi că cei patru ochi ai barmanului priveau la două cristale minuscule incrustate în suprafaţa tejghelei barului în apropiere de datapad, care păreau că fac parte din design. Unul era aprins şi strălucea roşu. Cel de alături era verde şi stins. Pe când se uita la ele, cristalul roşu se stinse şi cel verde se aprinse.

Evenimentele încetiniră şi percepţiile se extinseră când Obi— Wan apelă simultan Forţa şi sabia Jedi. Se

azvârli pe podea în clipa în care barmanul trase cu blasterul, împroşcând bucăţi din lemnul superb al barului ce-l ciuruiră pe padawan cu aşchii. Îşi activă sabia şi o roti într-un arc la joasă înălţime, trecând fără rezistenţă lama supraîncălzită prin bar şi prin blasterul pe care-l camufla, fără să atingă membrele prehensile ale barmanului. Se ridică în picioare iute, aproape levitând cu ajutorul Forţei, şi-şi continuă rotaţia, răsucindu-se cu faţa la rodianii care ridicaseră armele. Făcu un gest şi un blaster sări din mâna unui asasin surprins, propulsându-se în sală. Partenerul rodianului trase şi lama energetică de nuanţa cobaltului devie fasciculul de particule undeva spre plafon. Obi-Wan mai făcu un gest şi al doilea blaster zbură prin aer şi i se opri la picioare.

De jur împrejurul său, jucătorii încetaseră activităţile de la mese pentru a privi; mulţi adoptaseră instinctiv posturi defensive, cu armele pregătite, ori se ascunseseră înapoia bodyguarzilor. Simţind însă că pericolul imediat dispăruse, reveniră la jocurile de sabacc, dejarik şi celelalte.

Obi-Wan se întoarse la barman şi dezactivă sabia Jedi.

— După cum ziceam, doresc nişte informaţii. Fără scandal.

Deşi nu putea descifra chipul barmanului, Obi-Wan observă că mare parte din culoarea acestuia se modificase într-o nuanţă mai deschisă de albastru şi că părea să aibă probleme de natură respiratorie. Percepu o mişcare înapoia lui: rodianii se apropiau din nou. Se răsuci către ei.

— Ajunge, băieţi! rosti un glas. Oaspetele nostru Jedi nu se află aici pentru a cauza probleme. Aşa este, prietene...?

— Mă numesc Obi-Wan Kenobi. Aşa cum am spus şi barmanului tău, nu caut altceva decât informaţii.

Padawanul îl privi pe noul venit, un om scund şi musculos, cu părul împletit într-o coadă lungă care-i cobora pe spate. Degaja o aură de putere, nu asociată Forţei, ci simplu dinamism animal.

— Şi eu caut informaţii, Jedi Kenobi, rosti bărbatul. Poate că ne vom putea ajuta reciproc. Numele meu este Dai Perhi.

***

Coborâră câteva trepte apoi pătrunseră pe un coridor.

— Regret manifestarea de violenţă, se scuză Perhi, dar trebuia să ne convingem că eşti cu adevărat un Jedi. Faptul că nici măcar n-a trebuit să ne răneşti băieţii a fost concludent. La urma urmelor, se ştie că Jedi protejează viaţa.

Tonul său avea un sarcasm evident şi Obi-Wan surâse pieziş.

— Ceea ce nu se poate spune despre Soarele Negru. Dacă n-aş fi fost Jedi, aş fi fost deja mort.

Perhi încuviinţă din cap.

— După cum spuneam, a fost o simplă precauţie şi într-un minut vei vedea şi care este motivul ei. Face pur şi simplu parte din modul de derulare a afacerilor noastre, Jedi Kenobi.

— Mă duci să-l văd pe huttul Yanth?

Gangsterul privi spre padawan.

— Ai ghicit.

Ajunseră la capătul coridorului şi trecură prin două uşi duble mari ce păreau topite în partea centrală. Când intrară în încăpere, Obi-Wan observă imediat paznicii gamorreeni de pe podea. Nu era specialist în medicină legală, dar indivizii arătau ca şi cum fuseseră împuşcaţi cu blastere. Păşi peste o lance de forţă ruptă şi-l urmă pe Perhi spre o formă masivă care zăcea ceva mai departe.

Îngenunche şi examină rana care-i fusese fatală huttului. Părea provocată de o sabie Jedi, însă aşa ceva era imposibil. Trebuia să fi fost vorba despre o arsură de blaster.

Se întoarse către reprezentantul Soarelui Negru. Era oare posibil ca în organizaţia lui să se fi petrecut unul dintre episoadele periodice de lupte intestine? Să fi fost înăbuşirea unei tentative de "lovitură de palat"?

— Sperasem, Jedi Kenobi, că ai putea să aduci puţină lumină în cazul de faţă. Nu există nici o... – Perhi schiţă un gest vag din mână – ... modalitate mistică de a ne spune cine a făcut asta?

Obi-Wan se gândi că miturile legate de diversele organizaţii erau destul de interesante. Printre Jedi puteau exista destui care să exagereze cu privire la extinderea, conexiunile şi periculozitatea misteriosului Soare Negru. În cazul de faţă, reciproca era cu siguranţă valabilă. În mod clar, Perhi credea că exista un mod cabalistic prin care padawanul putea să afle ce se petrecuse în camera aceea.

— Lasă-mă singur un minut, rosti el.

Celălalt aprobă din cap şi se retrase discret.

Obi-Wan îngenunche pe podea, îngădui simţurilor sale să se extindă şi medită asupra informaţiilor aparente. Senzaţia de rău pe care o percepuse mai devreme pe stradă reveni cu putere, la fel ca perturbaţiile cauzate de alte fiinţe, însă totul era obscur. Trecuse prea mult timp... prea multe fiinţe intraseră şi ieşiseră din camera aceasta. Poate că un maestru ca Mace Windu ar fi putut ordona totul în mod logic, dar Obi — Wan nu era un maestru. Deocamdată nu era nici măcar cavaler Jedi.

— Îmi pare rău, negă în cele din urmă. Poate că dacă aş fi fost aici ceva mai devreme...

Perhi dădu din cap şi Obi-Wan îi simţi dezaprobarea, deşi gangsterul şi-o ascundea cu pricepere.

— Nu este vina ta. Mulţumesc oricum.

Padawanul fu surprins să constate că se simţea oarecum uşurat. La urma urmelor, dacă ar fi descoperit că Darsha sau Bondara fuseseră autorii măcelului... Mai mult ca sigur însă aşa ceva ar fi fost imposibil.

Totuşi cine ar fi putut săvârşi crimele?

— Nu există nici un martor ocular? îl întrebă pe Perhi.

— Nu. Ai fi crezut că trebuie să fi existat cel puţin unul, însă toţi afirmă că nu l-au putut zări bine pe ucigaş, în ciuda faptului că a ieşit prin sala de jocuri.

Obi-Wan aprobă în tăcere. Era reticenţa naturală de a se implica, întâlnită de obicei la indivizii aflaţi de cealaltă parte a legii, ori la cei care se temeau de posibilitatea răzbunării.

Porni spre ieşire, urmat de Perhi.

— Jedi Kenobi...

— Da?

— Până azi n-am avut niciodată plăcerea de a vedea un Jedi în acţiune. Ceea ce ai făcut sus, în bar... toţi Jedi sunt atât de iscusiţi?

Obi-Wan se opri şi se întoarse către gangster.

— Nu, nu sunt.

Perhi păru că se destinde imperceptibil, dar expresia lui se schimbă când padawanul continuă:

— Eu nu sunt decât un ucenic şi încă n-am fost supus probelor de validare Jedi. Maestrul meu este mult mai iscusit decât mine. Ca elev, mă tem că sunt oarecum dezamăgitor pentru el. În privinţa capacităţilor de luptător, probabil că mă număr printre cei mai slabi cavaleri Jedi.

Avu satisfacţia de a vedea cum gangsterul păleşte uşor, apoi se răsuci pe călcâie şi părăsi cabinetul subteran al lui Yanth şi Oaza Tusken. Cu niţel noroc, îi dăduse lui Dai Perhi un motiv de meditaţie.

***

Revenind pe stradă, Obi-Wan revăzu în minte toate informaţiile aflate până atunci. Din păcate nu erau prea multe. Se întrebă dacă n-ar fi trebuit să raporteze Consiliului, dar decise să mai aştepte până va avea de oferit mai mult decât zvonuri neconfirmate şi supoziţii. Deocamdată ştia cu certitudine doar că Darsha Assant îl pierduse pe informatorul pe care ar fi trebuit să-l protejeze. Aerocangurul îi fusese vandalizat de o bandă de cartier şi aerocarul maestrului ei fusese distrus în urma unui presupus duel cu un individ înveşmântat în mantie cu glugă. El văzuse ambele vehicule, dar nu găsise nici un trup – al informatorului, al Darshei sau al lui Bondara.

La acestea se adăuga uciderea unui vigo al Soarelui Negru, huttul Yanth, de către un individ înveşmântat în mantie cu glugă. Locul era impregnat cu o senzaţie de rău similară cu cea percepută acolo unde se prăbuşise aerocarul lui Bondara.

Obi-Wan avea două ipoteze, care, din nefericire, se contraziceau reciproc. Prima ipoteză: Darsha îşi pierduse informatorul în faţa unor atacatori din Soarele Negru şi-i urmărise pe aceştia până la Oaza Tusken. Acolo se confruntase cu huttul Yanth şi bodyguarzii lui, solicitase ajutor şi apăruse maestrul ei. Cei doi fugiseră... şi dispăruseră.

Scenariul respectiv prezenta nişte găuri prin care ar fi putut trece cu uşurinţă un cuirasat. Darsha era iscusită în luptă, însă dacă ar fi fost chiar atât de iscusită nu l-ar fi pierdut în nici un caz pe informator. De asemenea nu explica senzaţia de rău care dăinuia la locul accidentului şi în clubul de noapte al huttului.

A doua ipoteză pleca de la existenţa altei entităţi – cel mai probabil cumva asociată Soarelui Negru care îi ucisese pe Yanth şi pe bodyguarzii săi. Obi-Wan prefera

acest scenariu din mai multe motive, printre care nu pe ultimul loc se afla faptul că nu dorea să creadă că un Jedi ar fi fost capabil de crimele pe care le investiga. Totuşi nici una dintre ipoteze nu explica unde dispăruseră Darsha şi maestrul ei sau de ce nu mai dăduseră nici un semn de viaţă de atâta timp.

Padawanul suspină. Încă nu epuizase toate pistele. Mai rămăsese de investigat blocul de cubicule. Verifică adresa primită şi porni într-acolo. Cu puţin noroc putea să afle ceva care să proiecteze lumină asupra cazului.

***

Nu avu parte de norocul acela.

La locul exploziei cubiculului, Obi-Wan află unele lucruri foarte interesante... Însă care tulburau şi mai mult apele. Unul dintre poliţiştii care investiga incidentul îi spuse că ocupantul cubiculului distrus fusese Hath Monchar, un neimoidian, vicerege-adjunct al Federaţiei Comerciale, care murise în deflagraţie.

Părea evident că Soarele Negru era cumva amestecat în toată afacerea. Nu exista nici o dovadă care să sugereze că organizaţia criminală ar fi fost parteneră cu Federaţia Comercială, totuşi posibilitatea respectivă era evidentă.

Prea multe întrebări, gândi Obi-Wan. Prea multe întrebări şi insuficiente răspunsuri.

Capitolul 27.

La capătul tunelului se zărea lumină.

Lorn, *I-cinci* şi Darsha se grăbiră într-acolo. Ajunseră la o uşă – intrarea parţial blocată spre altă incintă stradală

similară celei prin care coborâseră în subteran – şi ieşiră în umbrele tenebroase ale Coridorului Stacojiu.

Prin comparaţie cu labirintul în care fuseseră captivi atâta timp, parcă ar fi ieşit sub lumina orbitoare a soarelui.

Lorn suspină uşurat. Găsirea unei rute către suprafaţă durase mai mult decât se aşteptaseră – de câteva ori drumul se înfundase şi fuseseră siliţi să se întoarcă pe propriile lor urme -, dar cel puţin nu avuseseră parte de alte atacuri ale unor locuitori ai adâncurilor. Se părea că singurii cthoni aflaţi de partea aceasta a punţii fuseseră cei din pântecul taozinului.

Ceea ce fusese un noroc pentru ei, fiindcă după efortul căţărării pe funia lungă de mătase pentru a ieşi din prăpastia subpământeană, cei doi oameni erau sleiţi. Nu-şi puteau totuşi îngădui să se odihnească, nici măcar să încetinească pasul. Era de presupus că Sithul se afla înapoia lor şi continua să-i urmărească.

Desigur, asta era cea mai rea dintre problemele lor, dar în nici un caz singura. Lorn bănuia că după toate probabilităţile securitatea băncii pornise pe urmele sale şi ale lui *I-cinci*. Tranzacţia frauduloasă pe care o comiseseră atrăsese probabil şi atenţia poliţiei planetare, ba chiar, foarte posibil, a unor agenţi ai Trezoreriei Republicii.

Lorn îşi dădea seama că şi Soarele Negru putea să aibă unele întrebări pentru el, în funcţie de dovezile pe care Yanth le lăsase despre afacerile sale şi de ceea ce puseseră cap la cap martorii oculari din Oaza Tusken. Pe scurt, n-ar fi fost o surpriză prea mare ca aproape toate organizaţiile de pe Coruscant să fi pornit în căutarea lui şi a droidului.

Unica urmărire despre care ştia însă cu certitudine era a Sithului şi probabil că *I-cinci* le-ar fi caracterizat pe celelalte drept paranoia. "Şi ce dacă?" îşi spuse bărbatul.

În nivelurile inferioare, paranoia nu era o boală, ci un mod de viaţă.

— De acum, rosti Darsha, tovarăşii mei trebuie să fi trimis negreşit investigatori. Dacă am putea ajunge la o staţie de comunicaţii, ar fi suficient să-i alertăm şi vor veni să ne ia.

Aşa era – Jedi... Uitase de ei. În felul acesta, numărul celor interesaţi de persoana lui Lorn creştea.

— Ne aflăm într-o zonă cu foarte puţine staţii de comunicaţii operaţionale, explică *I-cinci*. Cu câteva niveluri mai sus vom găsi probabil mai multe care să fie funcţionale.

Inteligent, gândi Lorn. Dacă ştiai unde să cauţi, puteai găsi şi pe aici staţii, însă deocamdată el nu dorea să-i ofere Darshei posibilitatea de a-i târî în Templu. În tuneluri, pe când căutau o ieşire, izbutise să-i şoptească nişte instrucţiuni droidului fără a fi auzit de fată. *I-cinci* ştia că Lorn voia să ajungă cât mai rapid la Tuden Sal... fără padawană.

— În felul acesta revenim la întrebarea zilei, făcu Darsha. Cum ajungem la nivelurile de sus? Escaladările sunt periculoase, aşa cum v-o pot confirma din întâlnirea cu şoimii-lilieci. Am izbutit să urc printr-o monadă, dar pe aici nu zăresc aşa ceva.

Avea dreptate: în absenţa unui mijloc de transport, problema ajungerii la nivelurile superioare, pornind din cartierul acela, era destul de complicată. Bineînţeles dacă l-ar fi putut contacta pe Tuden Sal, acesta ar fi trimis pe cineva cu un vehicul... Însă cercul vicios nu dispărea. În primul rând trebuia să ajungă la o staţie de comunicaţii.

Situaţia era extrem de frustrantă. Nici măcar o clipă nu se aflaseră mai departe de o jumătate de kilometru faţă de una dintre cele mai cosmopolite zone ale galaxiei, dar unica problemă o reprezenta faptul că distanţa respectivă era pe verticală, în sus. Libertatea se

găsea la numai douăzeci de niveluri deasupra capetelor lor, însă pentru ei era la fel de tangibilă ca o staţie spaţială de pe orbita Coruscantului. Ţinând seama de toate circumstanţele, gândi Lorn, cu greu se putea imagina o situaţie mai rea.

— Suntem urmăriţi, îi anunţă droidul.

***

Chiar în clipa în care auzise cuvintele lui *I-cinci*, Darsha îi putuse simţi – mai mulţi indivizi, din specii diferite, şi cu intenţii neîndoios duşmănoase.

— De ce nu mă surprinde? exclamă Lorn. Există vreo posibilitate de a preciza cine ne urmăreşte?

Darsha îşi extinse percepţiile şi simţi amprente familiare. Era sigură că le mai întâlnise recent.

— Nu este Sithul, spuse ea şi-l zări pe bărbat destinzându-se. (Apoi recunoscu vibraţia din Forţă.) Sunt...

— Ce face don'şorica... tot p-aici?

Era Ciuf Verde, şeful bandei de Raptori care o atacase când asolizase prima dată în Coridor, însoţit de trei prieteni, trandoshanul, un saurin şi un devaronian. Darsha aproape că zâmbi uşurată. Prin comparaţie cu creaturile pe care le înfruntase în subteran, golanii aceştia erau floare la ureche.

Lorn părea să aibă aceeaşi părere, deoarece rosti:

— Roiu', băieţi – nu merită să ne obosim cu d-alde voi.

Din expresia de pe chipul lui Ciuf Verde, Darsha îşi dădu seama că nu acesta era scenariul intenţionat de Raptor. Presupusele lui victime nu dovedeau nici urmă de teamă. Trebuia totuşi să-i recunoască îndrăzneala – încercă iarăşi, vorbind de parcă nu l-ar fi auzit pe Lorn.

— Sunteţi pe teritoriu' nostru şi trebuie să plătiţi taxa.

Darsha fu cât pe aici să izbucnească în râs. Parcă trecuseră ani buni de când o neliniştise confruntarea cu derbedeii aceia. În ultimele treizeci şi şase de ore perspectiva ei se modificase radical. Probabil că ceea ce simţea se transmise şefului Raptorilor, care păru îngrijorat pentru o clipă.

— Am zis..., începu el, dar Lorn îl întrerupse.

— Ce ai zis şi ce-o să capeţi sunt două lucruri complet diferite. Ascultaţi aici, uite cum o să facem. Voi ne daţi banii voştri, toţi. Iar tu – îl indică pe şef – o să ne conduci pe unde avem treabă.

Ciuf Verde n-ar fi fost mai şocat nici dacă Lorn i-ar fi împuns pieptul cu un baston paralizant. Rămase locului ca o statuie pentru câteva secunde, cu coafura electrostatică unduind uşor în briza slabă. Şi camarazii lui păreau nesiguri; o asemenea încredere în sine nu întâlneau frecvent pe propriul lor teren. Priviră spre Ciuf Verde şi Darsha nu avu nevoie de Forţă pentru a le descifra căutăturile. Îl aşteptau să ia o decizie.

Era la fel de evident că Ciuf Verde ştia ce se aştepta din partea sa. Întoarse capul spre gaşca lui apoi se uită la Darsha, Lorn şi *I-cinci*.

— Pe ei! răcni şi sări către Lorn.

Acesta păşi în lateral şi-i puse piedică, iar *I-cinci* izbi capul verde cu un pumn de metal şi băiatul se prăbuşi. Trandoshanul se năpusti, întinzând un cuţit cu lamă vibratorie. Droidul îşi folosi degetul blaster pentru a încălzi lama la incandescenţă. Cu un urlet, trandoshanul azvârli metalul care-i arsese pielea şi dispăru în umbre, strângându-şi mâna rănită în cealaltă palmă.

Darsha era afundată în Forţă şi ştia ce aveau să facă atacatorii chiar înainte ca ei să fi trecut la acţiune. Era mult mai uşor decât înfruntarea cu taozinul. Înainte chiar de a-şi da seama că dusese mâna la centură, sabia Jedi era în palma ei şi lama strălucea în penumbră, deviind salvele de blaster ce sfârâiau dinspre devaronian. Darsha

întinse brusc braţul liber şi blasterul saurinului sări din mâna acestuia spre Lorn, care-l prinse din zbor. Bărbatul reglă fasciculul pe paralizie temporară şi trase de două ori. Ultimii membri ai bandei se prăbuşiră pe betonul armat fisurat al străzii, alături de şeful lor buimăcit.

Lupta nu durase mai mult de două secunde. Lorn şi *I-cinci* începură să scotocească prin buzunarele celor trei trupuri inconştiente.

— Ce faceţi? întrebă padawana.

— Tu ce crezi? replică Lorn. Luăm de la cei care au şi dăm celor care n-au – adică, noi. Ca să ajungem la nivelurile superioare, ne trebuie credite.

Darsha fu gata să spună ceva, însă se răzgândi. Nu-i plăcea acţiunea aceea, totuşi îi înţelegea necesitatea.

Ciuf Verde se foi şi gemu, iar Lorn îl înghionti cu blasterul.

— Sus! făcu el.

Raptorul se ridică, cu o expresie nefericită pe chip.

— Sunt sigur că voi băieţi trebuie să aveţi o cale de a ajunge la nivelurile superioare, îi zise Lorn. Ia haide s-o găsim!

Padawana simţea împotrivirea derbedeului. Se pregăti să facă un gest din mână pentru a concentra Forţa asupra lui şi a-i îmbunătăţi lui Lorn şansele de a-l convinge, dar brokerul de informaţii ridică palma spre ea.

— Fără şmecherii mentale, Darsha – vreau să fie cât mai alert.

Fata începu să spună ceva, apoi strânse din umeri. Spre deosebire de ea, Lorn părea să aibă un plan.

***

Lorn îl împunse pe Raptor cu nou dobânditul său blaster, simţindu-se mult mai bine acum când avea o armă. Nu era cine ştie ce – un simplu BlasTech DH-l7 fără reţele de ţintire optică şi cu încărcătorul energetic

aproape gol, dar care emisese un sfârâit satisfăcător atunci când trăsese în scurta lor încăierare. De asemenea, se alesese şi cu un cuţit cu lamă vibratorie. Era posibil ca armele respective să nu-i fie de mare folos dacă Sithul îi ajungea din urmă, totuşi era mai bine decât să-l înfrunte cu mâinile goale.

Mai exista şi alt motiv de satisfacţie. Deoarece el şi *I-cinci* fuseseră singurii care percheziţionaseră trupurile inconştiente ale Raptorilor, Darsha nu ştiuse de descoperirea lui *I-cinci*. În vreme ce fata îl supraveghea pe Ciuf Verde, droidul îi arătase iute lui Lorn un minicomunicator. Era neîndoios personalizat pentru Raptorul care-l deţinuse, însă atât Lorn, cât şi *I-cinci* spărseseră destule coduri de comunicatoare pentru a şti că n-avea să le fie greu să-i depăşească măsurile elementare de securitate.

Porniseră toţi trei după călăuza lor lipsită de tragere de inimă, alerţi la orice posibil truc din partea sa. Ciuf Verde îi conduse spre o străduţă aflată la două sute de metri de locul din care apăruse.

Dacă *I-cinci* ar fi putut beneficia de două minute de intimitate, sau dacă ar fi avut posibilitatea să cupleze comunicatorul la mufa sa de date, l-ar fi putut apela pe Tuden Sal, pentru a stabili o întâlnire. Lucrurile păreau să se îmbunătăţească tot mai mult. Lorn şi partenerul lui ar fi putut totuşi să părăsească în siguranţă planeta.

Desigur, asta ar fi însemnat s-o abandoneze pe Darsha – o idee de care, trebuia să recunoască, nu era chiar atât de încântat pe cât crezuse la început. La urma urmelor, fata îl ajutase să supravieţuiască prin tot acest coşmar. Încercă să-şi repete că ea făcea totul doar pentru a duce la Jedi informaţiile despre blocadă, dar în clipa aceasta ştia practic la fel de multe ca şi Lorn. Chiar dacă bărbatul ar fi putut oferi mai multe detalii, Darsha era perfect capabilă să reproducă esenţa datelor.

Deşi nu-i plăcea s-o admită, începuse s-o îndrăgească într-o oarecare măsură. Evident, era considerabil mai tânără decât el, totuşi avea o anume atractivitate.

"Nu uita", îşi reaminti cu severitate, "că este o Jedi!"

Sau o padawană, pentru a fi mai precis. O padawană în prima ei misiune independentă – cel puţin asta dedusese din conversaţiile pe care fata le purtase cu *I-cinci*. Lorn se gândi că fusese destul de ghinionistă să-şi piardă maestrul şi să-şi rateze misiunea chiar la prima ieşire solitară. De ce oare mai continua? Ce anume o făcea să dorească să-i aducă pe ei în Templu? Nu-şi dădea seama cât de manipulatori erau Jedi?

Lorn voia să afle răspunsurile la întrebările acelea, aşa încât, în timp ce mergeau, încetini puţin pasul, ajungând lângă fată şi lăsându-l pe *I-cinci* să-l supravegheze pe Ciuf Verde.

— Padawană Assant, începu el oarecum rigid, nu te supăra că te-ntreb, dar... ce anume te-a făcut să alegi calea Jedi? Ei nu sunt... vreau să zic...

Se opri, neştiind cum să continue. Trase cu coada ochiului spre Darsha şi văzu că-l privea. În ciuda luminii slabe, ochii fetei erau incredibil de albaştri.

— Nu contează, încheie el morocănos.

Iuţi pasul, pentru a reveni lângă droid, dar Darsha îşi puse mâna pe braţul lui. Lorn se uită la mână, apoi la fată.

— Am fost aleasă, răspunse ea. Aleasă de Forţă. (Îi povesti după aceea că nu avusese niciodată familie.) Când Jedi mi-au spus că puteam face parte din familia lor, totul a părut perfect firesc.

"Sigur că a părut", gândi el. "N-ai fost smulsă de la un tată iubitor, de către un Ordin care l-a concediat deoarece considera că era preferabil ca fiul lui să-şi reteze toate legăturile sentimentale."

Se simţi furios pe răspunsul ei. Ar fi dorit să distrugă cumva seninătatea aceea, să-i sfarme calmul înnebunitor, virtutea făţarnică pe care o împărtăşea cu toţi cei din Ordinul fetei.

— Dar acum, spuse bărbatul, s-ar putea să nu mai fii în stare să devii Jedi. Asta nu te deranjează? Nu te cuprinde furia că indivizii ăştia, Ordinul pe care-l consideri familia ta, te-ar putea alunga dintre ei?

— Cunoşti Codul Jedi?

— Da, încuviinţă Lorn, l-am auzit de multe ori.

— "Nu există emoţie, doar pace", cită Darsha. Asta înseamnă că voi fi desigur afectată dacă nu voi putea rămâne alături de Templu, dar că nu emoţiile îmi conduc viaţa. Pe toată durata vieţii mele, sunt totuna cu Forţa. În subteran, când ne-am înfruntat cu taozinul, am avut ocazia de a înţelege realmente ce înseamnă asta. Acum nu mai contează dacă voi deveni sau nu Jedi. Am simţit echilibrul Forţei la un nivel profund şi ştiu că am făcut – şi voi continua să fac – tot ce pot ca să ajut la menţinerea acelui echilibru. O voi face alături de Jedi, sau pe cont propriu, dar o voi face! Sunt împăcată, chiar dacă s-ar putea să sufăr din cauza dezamăgirii.

Probabil că deruta bărbatului i se citi limpede pe chip, deoarece Darsha surâse. Fusese o vreme când un asemenea zâmbet pe faţa unui Jedi l-ar fi scos din minţi pe Lorn, ba chiar l-ar fi împins să-şi dorească să-l şteargă cu pumnii.

Acum însă nu mai simţea aşa ceva.

— Pot să-ţi prezint situaţia şi altfel, continuă fata. Chiar dacă nu-mi voi încheia misiunea, eu mi-am atins obiectivul.

Lorn aprobă din cap, dar nu răspunse. I se păruse exact una dintre ambiguităţile pe care toţi Jedi erau atât de încântaţi să le declame... totuşi, la fel ca surâsul de mai devreme, nu-l înfuriase s-o audă din partea Darshei. Nu era foarte sigur ce putea să însemne asta.

Nu era sigur nici dacă dorea să afle răspunsul.

Capitolul 28.

Darth Maul străbătea pasajul subteran, refăcând drumul pe care venise, cu furia clocotindu-i în beznă ca aburul supraîncălzit. Puterea lui în Forţă era amplificată în felul acela; spre deosebire de mărginiţii cavaleri Jedi, Sithii îşi exploatau intensitatea emoţiilor, refuzând să pretindă că aşa ceva n-ar fi existat. Orice fiinţă îndeajuns de nesăbuită pentru a-i împiedica goana lui Maul spre suprafaţă avea să-şi regrete amarnic greşeala.

Trecu prin grota cthonilor şi nu simţi nici un semn dinspre creaturile subpământene. Fără îndoială, trecerea sa anterioară prin domeniul lor le oferise suficiente motive pentru a rămâne ascunşi, ceea ce era perfect; deşi Sithul ar fi salutat ocazia de a-i secera pe unii dintre ei, graba era acum absolut esenţială.

Intensitatea legăturii cu Forţa îi readuse amintirea altei zile de focalizare intensă a puterii sale. Ziua în care îşi construise sabia de lumină. Maul nu era deprins să-şi reexamineze trecutul, decât dacă asta i-ar fi slujit în vreun fel maestrului său, totuşi îi reveneau acum în minte satisfacţia creării, perfecţiunea focalizării şi conexiunea puternică cu Forţa ce făuriseră arma.

Furnalul special pe care-l construise după planurile luate din holocronul maestrului său radia o căldură intensă, modelând cristalele sintetice necesare săbiei de lumină, totuşi Maul nu plecase din încăperea cuptorului, lăsând cristalele să se formeze singure, ci se concentrase asupra pietrelor care se metamorfozau, utilizând Forţa pentru a purifica şi rafina configuraţia matricelor

moleculare. naturale, îndeosebi cele adegane. În general, aproape toate componentele unei săbii de lumină – bateriile, stimulatoarele de câmp, inelele stabilizatoare sau diafragmele de flux – se puteau procura cu uşurinţă, mai puţin cristalele în sine, care erau extrase din sistemul Adega, aflat în adâncul Teritoriilor Inelului Exterior. Dificultatea folosirii de materiale naturale provenea din faptul că procesul de aliniere putea să dureze mult şi calibrarea trebuia să fie perfectă, deoarece dezacordul cristalelor putea distruge nu numai sabia, ci şi pe făuritorul ei. Găsirea şi alinierea cristalelor erau unul dintre testele Jedi, dar Sithii nu procedau aşa. Maeştrii întunecaţi ai Forţei preferau să-şi creeze propriile cristale sintetice, să potrivească armonicele în căldura pârjolitoare a unui creuzet şi astfel să ducă la un nivel mai profund crearea armei.

Maul stătuse lângă cuptor, focalizându-şi ura asupra cavalerilor Jedi, până atinsese un vârf arzător, şi extinzând controlul Forţei, pe care o folosea pentru a manipula structurile moleculare ale celor patru cristale necesare armei bilamelare. Decizia de a face două lame în loc de una singură fusese imediată. Doar un expert s-ar fi putut măcar gândi să încerce să mânuiască o armă cu două lame, iar el nu avea să fie mai prejos de un expert. O cereau gloria ordinului Sith şi maestrul său.

Nici chiar pereţii din beton armat comprimat ai incintei presurizate nu puteau opri complet temperatura intensă necesară formării cristalelor. Oră după oră, căldura devastatoare se revărsase peste ucenic, dar controlul său nu tremurase şi disconfortul nu-i abătuse focalizarea. Nenumărate straturi de cristale se depuseseră succesiv, se aliniaseră şi fuseseră perfecţionate. Procesul durase zile întregi, în care Maul nu mâncase, nu băuse şi nu dormise, pentru ca în cele din urmă să simtă cristalele că erau gata. Atunci

dezactivase cuptorul şi-l deschisese. Acolo, în creuzetele de formare, se aflau cele patru cristale perfecte.

Sithul rânji în beznă. Da, era o amintire plăcută, o realizare care-i reamintea de puterile sale şi-l reasigura de triumful final şi inevitabil. Până acum, planurile îi fuseseră dejucate de un lanţ straniu de evenimente, dar situaţia avea să se schimbe în scurt timp.

Ajunsese deja în tunelul vehiculelor de transport şi zărea în faţă lumina ce cobora din locul unde decupase grătarul de ventilaţie. Maul adună Forţa spre sine şi sări drept în sus câteva lungimi de corp, înălţându-se prin deschidere. Un boschetar cuprins de spasmele unei amăgiri narcotice zăcea în apropiere, pe stradă. Îl zări pe Sith ridicându-se din adâncuri, icni neauzit şi leşină când cizmele lui Maul atinseră pavajul.

Nu departe, epava aerocarului twi'lekului Jedi şi sfărâmăturile platformei ce o însoţiseră în prăbuşire continuau să blocheze parţial strada. Sithul se gândi cum şi-ar fi putut localiza cel mai simplu prada. După ce regăsea urmele celor trei, i-ar fi putut descoperi cu uşurinţă, dar punctul slab al acelei strategii consta în faptul că ar fi trebuit să continue să meargă după ei, iar el se săturase de aşa ceva. Ar fi fost preferabil să le-o ia înainte şi să-i aştepte într-o ambuscadă.

Maul îşi reaminti metoda prin care-l localizase anterior pe neimoidian. Poate că holocamerele reţelei planetare ar fi fost din nou utile; dacă ar fi găsit cea mai recentă locaţie unde fuseseră reperaţi fugarii, ar fi economisit timpul necesar regăsirii pistei, mergând direct în locul respectiv.

Pentru a-şi începe căutarea avea însă nevoie de un terminal de date şi în jungla urbană nu putea găsi aşa ceva. Îşi aminti ce-i spusese cândva Lord Sidious: "Orice soluţie naşte două probleme".

Reflectă o clipă, apoi activă comunicatorul de la încheietură şi monitorul cu holoecran. Apelă Infiltratorul,

intră în calculatorul principal al sistemului şi-l folosi pentru a accesa portul de transmitere a datelor, şuntând ecranele uzuale de solicitare a navigării, până localiză un meniu care oferea acces la alte reţele. Parola maestrului său deschise din nou uşi încuiate şi, în câteva secunde, apelase mai multe surse de date.

Prima dintre ele fu holoharta secţiunii din Coridorul Stacojiu în care se afla. Maul îşi defini poziţia curentă şi introduse ultimii vectori cunoscuţi ai oamenilor şi droidului.

Baza de date planetară îi oferi informaţia dorită. După cum bănuise, se îndreptau în direcţia Templului Jedi, utilizând poziţionatorul global al droidului pentru a-i călăuzi. Din fericire mai aveau mult de mers, nu numai spre Templu în sine, ci şi spre nivelurile superioare. Sithul comută la nivelul străzii şi identifică mai multe ieşiri din pasajul subteran pe care le-ar fi putut folosi.

Intră după aceea în reţeaua de securitate a Coruscantului şi apelă lista holocamerelor de supraveghere din vecinătatea ieşirilor respective. Scană sute de imagini din ultimele minute, fără să găsească nimic care l-ar fi putut ajuta. Lăsă legătura deschisă şi comută pentru a verifica delictele recente din zonă. Deloc surprinzător, în ultimele ore în Coridorul Stacojiu avuseseră loc sute de incidente: încăierări pe stradă, furturi mărunte şi alte infracţiuni uzuale. În treacăt, Sithul observă şi ceva mai bizar: un droid era căutat pentru o escrocherie bancară. Nu găsi însă nimic recent care să se fi petrecut în zonele ţintă şi care să-l poată ajuta cu ceva.

Darth Maul făcu o grimasă. Avea nevoie de un mijloc de transport pentru a se apropia de zonele ţintă. Căzu pe gânduri, analizând problema.

Comunicatorul său clipi tocmai atunci, anunţându-l că îl aştepta un mesaj şi simţi o undă de nelinişte. Putea fi doar maestrul său. Sithului nici prin gând nu i-ar fi

trecut să nu răspundă. Comută pe modul de comunicaţii protejat, renunţând la legătura cu reţeaua de securitate, şi aşteptă ca afişajul să confirme semnalul codificat.

Glasul lui Sidious pârâi din microdifuzor:

— Timpul se scurge repede, ucenicul meu. Care este starea misiunii tale curente?

— Maestre, am obţinut holocronul şi ţi-l voi aduce. Au apărut... Întârzieri în găsirea oamenilor cu care a discutat neimoidianul, dar acum sunt pe punctul de a pune mâna pe ei. Nu-ţi voi înşela aşteptările.

Darth Sidious tăcu o clipă înainte de a răspunde.

— Ai grijă să nu mi le înşeli. După ce i-ai lichidat, contactează-mă şi te voi instrui cum să-mi aduci holocronul. Ai foarte multă grijă să nu dezvălui prezenţa noastră, Lord Maul... Încă n-a sosit clipa.

— Da, maestre.

Darth Maul porni spre locul unde se prăbuşise aerocarul twi'lekului. Avea să fie o locaţie bună pentru a-şi pune în aplicare planul. Îşi extinse simţurile. Nicăieri în apropiere nu percepea prezenţa unui Jedi.

Prudent, îşi ascunse puterea, învăluind-o în Forţă, pentru a nu fi sesizată de un Jedi care s-ar fi putut apropia. Părea normal ca locuitorii Templului să investigheze distrugerea unuia dintre vehiculele lor şi de aceea era mai bine să păstreze discreţia. Nu avea nici urmă de îndoială că ar fi putut învinge orice Jedi în viaţă, totuşi cavalerii erau prea mulţi aici, în capitala Republicii. Nici chiar el nu era aşa de imprudent pentru a risca să-i atace pe toţi simultan. Dacă Jedi începuseră investigaţiile, evenimentele se complicau şi mai mult.

În tot cazul misiunea se dovedea mai interesantă decât crezuse iniţial.

Maul se opri în umbrele dinapoia zonei unde căzuse aerocarul şi reaccesă grila de securitate planetară, folosind aceeaşi metodă ca mai înainte. Puţini piloţi de aerotaxiuri puteau fi convinşi să intre în Coridorul

Stacojiu şi nici chiar forţele de securitate n-o făceau fără motive valide. Însă el putea să furnizeze motive valide.

În loc să activeze meniul, scană traseele patrulelor curente pentru acest cartier al oraşului. Mult deasupra, la o altitudine de câţiva kilometri, doi poliţişti pe motospeedere patrulau pe rutele lor obişnuite. Maul le observă destinaţiile, accesă dispecerul pentru intervenţii de urgenţă şi introduse datele direct în calculator. Deoarece nu existau urmele unei legături prin comunicator, un audit avea să descopere în cele din urmă că apelul fusese o farsă, dar pe termen scurt planul lui era infailibil.

Alese drept momeală escrocheria bancară a droidului. Poliţia ar fi fost bănuitoare în privinţa oricăror solicitări cu grad potenţial de pericol provenite din Coridorul Stacojiu, însă probabil că avea să se teamă mai puţin de un delict săvârşit de un servitor mecanic. În criză de timp, era nada cea mai bună la care se putea gândi.

După ce-şi aruncă momeala, Sithul se retrase pentru a vedea ce va prinde. Nu fu nevoit să aştepte prea mult. La câteva minute după ce introdusese datele în reţeaua de securitate, două motospeedere de poliţie apărură vuind de sus, cu girofarurile fulgerând stroboscopic. Din umbrele în care se ghemuise, Darth Maul se pregăti să intre în acţiune.

Se opri însă brusc. La limita percepţiilor sale se mai afla ceva. Îşi extinse simţurile într-acolo, proiectând tentacule neregulate de Forţă pentru a descoperi ce se ascundea nevăzut. Apoi, tocmai în clipa în care sonda lui mintală găsise sursa, aceasta se ivi coborând din văzduh şi deveni vizibilă, plutind staţionar deasupra locului accidentului.

Era un VARP, un vehicul auxiliar de rezervă şi protecţie pilotat de un droid, un tip care începuse să fie utilizat după uciderea a numeroşi poliţişti în Coridorul

Stacojiu. Aparatul era dotat cu două tunuri laser rotative ultramoderne, montate ventral şi dorsal, la care se adăuga o mulţime de senzori, scanere şi disruptoare. Maul îl privi apropiindu-se. Nu se aşteptase la sosirea unui vehicul cu armament greu, totuşi acesta nu avea să-i întârzie planurile decât în mică măsură.

Aşteptă până ce VARP-ul trecuse de el, urmând motospeederele, apoi intră în acţiune. Folosind Forţa, se propulsă în văzduh şi ateriză deasupra VARP-ului. Lamele săbiei se activară chiar în clipa în care tălpile sale atinseseră carcasa aparatului şi Sithul reteză imediat tunul superior din turelă, rotind după aceea arma cu două lame pentru a spinteca prin calota de oţel transparent a cabinei şi prin droidul pilot. După ce droidul fusese scos din funcţiune, VARP-ul începu să coboare spre sol sub conducerea autopilotului.

Poliţiştii de pe motospeedere sesizaseră coborârea aparatului, sau poate că pilotul VARP-ului apucase să emită un semnal, deoarece virară şi veniră spre el.

Excelent!

Un motospeeder se afla mai în faţă. Maul dezactivă una dintre lamele săbiei şi o azvârli ca pe o suliţă spre pilotul acestuia. Sabia străpunse vesta blindată a poliţistului, în timp ce Sithul, ajutat tot de Forţă, sări de pe VARP-ul care cobora spre celălalt poliţist.

Până aterizase pe motospeeder, sabia îi revenise în palmă, adusă de un lujer firav al Forţei. În câteva clipe, al doilea poliţist era mort, iar Darth Maul beneficia de un mijloc de transport. Întrucât nu fuseseră martori, existau puţine şanse de a fi suspectată utilizarea Forţei şi întreaga operaţiune se desfăşurase suficient de rapid pentru ca, probabil, nici unul dintre poliţişti să fi avut timp să declanşeze alarma.

Imediat Maul porni cu motospeederul, ridicându-se spre nivelurile superioare pentru a o lua înaintea prăzii. Programă vehiculul într-o spirală ascendentă şi examină

comunicatorul de la încheietură pe când suia. Nici de data aceasta nu remarcă nimic neobişnuit în zona ţintă, totuşi unul dintre locurile alese şi filmate de holocamerele de supraveghere era neobişnuit de necirculat. Ceva părea...

Darth Maul rederulă imaginile respective la o viteză mai mică. Da, chiar acolo... existase un fulger de mişcare. Mai rulă o dată imaginile holocamerei de securitate, reducând mai mult viteza. Nimic... nimic... pentru ca apoi, brusc – iată-l!

În mod clar era ţinta sa: brokerul de informaţii Lorn Pavan.

Sithul verifică marcajul temporal al segmentului de date. Imaginea fusese înregistrată cu numai douăzeci de minute în urmă. Acceleră motospeederul spre locaţia de pe ecran.

Acum pusese mâna pe ei!

Capitolul 29.

Când ajunseră la străduţă, Lorn îl împunse în spate pe şeful Raptorilor cu ţeava blasterului.

— Opreşte, îi spuse şi se întoarse către *I-cinci* şi Darsha. Ceva avertismente din partea departamentului de ştiinţe şi vrăjitorii? întrebă el şi continuă spre droid: Să nu-ncepi să scânceşti din nou despre modulul senzorial ieftin pe care ţi l-am instalat.

— Adevărul este că era mai ieftin decât Mark 10.

— Dar mai scump decât celelalte cinci posibilităţi. Mult mai scump.

Lorn o privi pe Darsha în timp ce vorbea, intenţionând s-o întrebe dacă recepta ceva pe lăţimea de bandă a Forţei şi fu oarecum surprins s-o vadă zâmbind.

Încă mai surprinzător – de fapt, de-a dreptul şocant – fu modul în care reacţionă el faţă de surâsul acela.

Îi plăcuse...

O plăcea pe fată!

Asta nu era bine.

Ştia că în scurt timp trebuia s-o abandoneze, fiindcă în nici un caz nu intenţiona să revină în Templu. Desigur, Darsha era drăguţă, însă el mai avusese parte de femei drăguţe, în multe ocazii după ce-l părăsise Siena. Direcţia în care se îndreptau interesele sale nu era în nici un caz aceasta. Cel mai bine ar fi fost să pună capăt situaţiei, acum şi aici. Să activeze câmpurile de protecţie, să asigure ecluzele de aer şi să blocheze chepengurile.

Dar în loc să procedeze aşa, spre oroarea sa, Lorn îşi dădu seama că-i surâdea fetei.

***

Mergând spre străduţă, Darsha fu amuzată de ciorovăiala dintre Lorn şi *I-cinci*. Era limpede că cei doi ţineau mult unul la celălalt, ca doi prieteni, doi egali. Neobişnuit, dar în acelaşi timp perfect natural.

Ea avusese rareori ocazia să dezvolte o asemenea legătură. Ordinul Jedi nu se împotrivea prieteniilor, însă intensitatea studiilor şi timpul dedicat lor îngreunaseră posibilitatea de a lega altceva decât relaţii superficiale cu alţi padawani. Probabil că persoana din Templu care se apropiase cel mai mult de noţiunea de prieten – bineînţeles, cu excepţia maestrului ei – fusese Obi-Wan Kenobi, iar* Darsha se considerase norocoasă dacă avusese ocazia de a sta de vorbă cu el mai des de o dată pe săptămână.

Ascultându-i pe *I-cinci* şi Lorn, fata îşi păstră simţurile alerte pentru orice pericole potenţiale din faţa sau din spatele lor. Unica primejdie latentă certă o reprezenta Ciuf Verde; Raptorul clocotea de furie fiindcă

fusese capturat cu atâta uşurinţă şi fiindcă trebuia să-i conducă pe duşmani spre ruta de acces secretă a bandei sale către nivelurile superioare. Trebuiau să fie cu ochii-n patru, totuşi *I-cinci* şi Lorn păreau să deţină situaţia sub control.

Înapoia lor, fata nu simţea nici un semn al Sithului, ceea ce însemna fie că reuşiseră în cele din urmă să scape cu succes de el, fie doar că padawana însăşi mai avea de străbătut o cale lungă până la comuniunea deplină cu Forţa. Ceva mai devreme, când se luptase cu Raptorii, Darsha pătrunsese complet în Forţă, având toate simţurile ascuţite şi alerte, aşa cum se întâmplase şi în episodul cu taozinul, totuşi încă nu ajunsese la etapa în care să poată rămâne permanent acolo. Mai avea de lucrat destui ani înainte de a putea fi mereu la fel de bună pe cât fusese maestrul Bondara.

Lorn se certa cu *I-cinci* despre senzorii droidului. Darsha investigă cu Forţa şi percepu doar vibraţiile minime ale vietăţilor de pe străduţă – câţiva gândaci-păianjeni, şobolani împlătoşaţi... genul acela de creaturi. Cu siguranţă, nimic care să reprezinte o ameninţare prea mare.

— ... mai scump decât celelalte cinci posibilităţi. Mult mai scump, îi spunea Lorn droidului.

Privi spre fată când termină de vorbit. Ea zâmbi şi fu de-a dreptul surprinsă să simtă o reacţie faţă de surâsul lui de răspuns. Era oare posibil să fie atras de ea? în tot cazul, în clipa aceea, în bărbat nu exista nici urmă de ostilitate, ceea ce era incomparabil cu atitudinea lui iniţială faţă de Darsha.

O ispitea să-i sondeze sentimentele, să utilizeze Forţa la nivel empatic pentru a vedea dacă avea dreptate, dar îşi alungă intenţia chiar în clipa când se simţi îmboldită să procedeze aşa. Ar fi însemnat să se folosească de un avantaj necinstit. În plus, privindu-l pe Lorn, Darsha îşi dădea seama că nu era nevoie să

recurgă la Forţă. Atracţia exista în mod clar din partea bărbatului şi era evidentă pentru oricine.

Interesant...

De aici se ajungea la următoarea întrebare: Ce simţea ea faţă de Lorn?

Bărbatul îşi mută brusc privirea şi Darsha înţelese că era stânjenit şi nu ştia cum să abordeze noua dinamică a relaţiilor dintre ei. Emitea un sentiment puternic de vinovăţie şi nici de data aceasta n-ar fi fost necesară sondarea; fata ar fi putut percepe sentimentul respectiv, chiar dacă ar fi fost oarbă înaintea Forţei. Înţelegea, bineînţeles, de unde provenea vinovăţia. După ce-i urâse pe Jedi ani de zile, Lorn era realmente şocat să se trezească atras de o membră a Ordinului lor.

Darsha se gândi că nu era totuşi nici momentul, nici locul pentru a explora subtilităţile respective. Cu puţin noroc, aveau să existe ocazii mai bune, mai târziu. Deocamdată decise să evite stinghereala pentru amândoi.

— Dacă asta poate însemna ceva, i se adresă lui Lorn, nu simt pe străduţă nici un fel de forme mari de viaţă.

El încuviinţă din cap, continuând să n-o privească, şi-l împunse pe Raptor cu blasterul.

— Haide, ucigaşule, condu-ne!

Uşor debusolată, concentrându-se încă asupra faptului că tocmai remarcase atenţia lui Lorn, fata fu cât pe aici să nu sesizeze răbufnirea de mânie a Raptorului. Aceasta îi reaminti că mai aveau mult până se puteau considera scăpaţi de pericole.

Lorn îl urmă pe Ciuf Verde pe străduţă, continuând să se gândească la legătura nerostită care tocmai se înfiripase între el şi Darsha. Oare fata îl citise cumva şi se folosise de Forţă pentru a trage cu ochiul la sentimentele lui vulnerabile? Spera că n-o făcuse. Trebuia totuşi să admită că ea era Jedi şi că deţinea desigur capacitatea

de a proceda aşa, iar din experienţa lui cei care beneficiau de asemenea posibilităţi nu şovăiau în a le utiliza.

Încercă să se simtă mânios, agresat de acţiunea ei, dar nu putu simţi decât curiozitate legată de întrebarea dacă exista vreo atracţie şi din partea ei. Iar asta îl deranja chiar mai mult decât încălcarea intimităţii.

I-cinci îi întrerupse şirul gândurilor.

— Sunt de acord cu concluzia padawanei Assant referitor la formele de viaţă, dar poate te interesează că există două relee energetice active în primii cincisprezece metri ai...

— Atenţie, Lorn! strigă Darsha din spate. Vrea să-ncerce ceva!

În aceeaşi clipă, Raptorul plonjă spre un morman de gunoaie de sub o streaşină arhitecturală micuţă din stânga străzii. Lorn sări după el, încercând să vadă ce scotocea sub gunoaie, dar Ciuf Verde ajunse primul şi-şi înfipse braţul în morman, întinzându-se către un lector de activare mare şi galben. Lorn mai văzuse asemenea lectori, care puteau fi utilizaţi doar atunci când erau atinşi de cineva cu şablonul corect de identificare. Şablonul respectiv putea fi ADN-ul utilizatorului, un cip subcutanat sau, uneori, un model decorativ de pe piele, de pildă un tatuaj. Indiferent de modul de activare, Lorn ştia că, dacă nu acţiona imediat, avea să afle foarte repede ce declanşa lectorul respectiv.

Izbuti să înhaţe încheietura băiatului şi-i trase braţul, răsucindu-l cu putere la spate. Ciuf Verde răcni şi Lorn îi prinse şi celălalt braţ, târându-l spre locul unde se aflau *I-cinci* şi Darsha.

— Ai ceva cu care l-am putea imobiliza? îl întrebă pe droid.

— Inteligentă idee, comentă *I-cinci* întinzându-i o bucată de frânghie pe care o luase din gunoaie. Păcat că

nu ţi-a venit mai devreme... nu după ce era gata să fim vaporizaţi.

Lorn legă încheieturile lui Ciuf Verde, apoi îl întoarse cu faţa către el.

— Ia zi, pentru ce-i comutatorul?

Ciuf Verde se mulţumi să-l privească, strângând îndărătnic din buze.

Lorn se uită la *I-cinci*, care spuse:

— Am urmărit circuitul până la sursa energetică aflată sus pe perete... cam acolo.

Indică un orificiu de ventilare ruginit, aflat la trei metri deasupra lor. Degetul cu care arăta se deformă şi-şi deschise irisul din vârf. O rază pulsă de patru ori şi fiecare fascicul de lumină rubinie subţire ca firul de păr lovi în câte un colţ al capacului, iar Lorn simţi izul înţepător de metal vaporizat care acoperea mirosurile organice puternice de pe străduţă.

Capacul orificiului de ventilare căzu şi lovi solul, zăngănind, în nişa dinapoia lui se zărea un blaster montat pe trepied. Neîndoios era automat şi probabil că deschidea focul asupra oricărei persoane care nu se afla la adăpost, lângă comutatorul de activare.

Ar fi fost o surpriză al naibii de neplăcută.

Lorn scutură din cap şi se uită spre Darsha.

— Ştii ce mă gândesc? vorbi el. Poate c-ar trebui să încercăm unul din trucurile mentale despre care pomeneai mai devreme.

Fata îi aruncă o căutătură amuzată şi îşi întoarse atenţia asupra lui Ciuf Verde. Făcu un gest discret dintr-o mână şi spuse:

— Ne vei arăta drumul spre nivelurile superioare, fără alte şmecherii.

Fascinat, Lorn văzu cum ochii Raptorului îşi pierdură focalizarea şi tânărul repetă:

— Vă voi arăta drumul spre nivelurile superioare, fără alte şmecherii.

Era straniu şi neliniştitor să vadă uşurinţa cu care Darsha îl controla pe Ciuf Verde şi Lorn se pomeni întrebându-se, nu pentru prima dată, dacă fata l-ar fi putut subjuga şi pe el în acelaşi mod.

Prizonierul lor arătă drept înainte pe străduţa întunecată.

— Pe acolo, vorbi cu glas inexpresiv.

Lorn se uită către Darsha, care aprobă din cap, apoi porni înainte.

***

Darshei nu-i venea să creadă că nu sesizase releele. Fusese atât de concentrată asupra ideii de duşmani în carne şi oase, încât nu-i trecuse prin minte să caute şi dispozitive mecanice. Trebuia să aibă grijă ca aşa ceva să nu se mai repete.

Îşi extinse percepţiile în faţa lor, interogând şi sondând după iscoade vii şi aparatură. Imediat după colţ se afla o holocameră de securitate. Lorn ajunse acolo înainte ca ea să-l poată atenţiona, dar era lipsit de importanţă – Darsha rezolvase problema. Operarea unui dispozitiv mecanic necesita ceva mai multă concentrare, însă în nici un caz nu-i depăşea posibilităţile. Pur şi simplu blocă diafragma obiectivului pe poziţia închis.

Împreună cu Raptorul şi *I-cinci* îl ajunseră repede din urmă pe Lorn, care studia holocamera de securitate.

— Stai liniştit, îi zise Darsha. Am aranjat-o.

— Funcţiona? se încruntă el. Crezusem că era fictivă, montată doar ca să-i ţină departe pe nepoftiţi.

— Nu uita, îi reaminti *I-cinci*, că acolo erau două relee energetice active.

Lorn îl privi, strânse din umeri, apoi schiţă din cap un gest de mulţumire în direcţia Darshei. O făcuse în mod natural şi fără greutate. Era greu de crezut că, cu

nici douăzeci şi patru de ore în urmă, o urâse fiindcă îi salvase viaţa.

Porniră mai departe. Ciuf Verde îi conducea pe o rută întortocheată chiar şi pentru Coruscant – prin străduţe întunecate şi alei utilitare lăturalnice care, de-a lungul secolelor, deveniseră tot mai sinuoase şi mai complexe. La răstimpuri drumul era atât de îngust şi bezna atât de absolută, încât cu greu ar fi crezut că nu se aflau tot în subteran. Darsha îşi păstra percepţia alertă, totuşi nu întâlniră aproape pe nimeni, doar câte un cerşetor ocazional sau un vagabond ghemuit ca o grămadă informă în unghere imposibil de scrutat cu privirea. După zece minute ajunseră la o conductă mare şi rotundă care făcea parte din sistemul de termoficare. De jur împrejurul ei, indicatoare decolorate şi pe jumătate şterse avertizau despre pericole potenţiale în diverse limbi ale Republicii şi în pictograme universale.

Ciuf Verde indică un chepeng de acces în conductă.

— Pe aici, spuse el.

***

Lorn se holbă de la chepeng la Raptor.

— Eşti sigură că mai funcţionează vraja ta? o întrebă pe Darsha.

Padawana încuviinţă din cap.

— Nu minte. Are credinţa clară că acesta este drumul. Cu excepţia posibilităţii de a se minţi singur, pe aici urcă Raptorii spre nivelurile superioare.

I-cinci ciocăni în conductă şi metalul emise un sunet dogit.

— Senzorii mei, anunţă el, nu pot străbate izolaţia. S-ar putea totuşi ca drumul să fie fără primejdii.

— Perfect, făcu Lorn, atunci deschide tu chepengul.

Se retrase şi-l lăsă să-i ia locul.

— Exist pentru a sluji, comentă caustic droidul şi prinse roata de deschidere a chepengului.

O răsuci cu uşurinţă şi trase capacul spre el. Dinăuntru nu ieşi nici măcar un fuior de aburi sub presiune, iar *I-cinci* îşi strecură capul înăuntru.

— Urcă minimum zece niveluri, anunţă el, şi în interior există o scară. Toată lumea este gata?

Lorn se uită către Darsha. Ciuf Verde aştepta inert lângă ei.

— Îl luăm şi pe manechinul de coafor cu noi, sau îl lăsăm aici?

— Mai există şi alte capcane sau coduri pe care trebuie să le ştim ca să urcăm prin conductă? îl întrebă padawana pe tânăr.

Raptorul aprobă din cap.

— Codul de acces prin uşa de la capăt: 1-l-3-4-0.

— Îl poţi lăsa, îi zise Darsha lui Lorn.

Bărbatul încuviinţă şi-l dezlegă pe prizonier. Darsha puse un braţ pe umărul acestuia şi-i spuse:

— Vei uita totul despre noi.

— Voi uita totul despre voi.

— Acum pleacă. Dacă te ameninţă vreun pericol, îţi vei reveni instantaneu. În caz contrar, îţi vei reveni după o oră. Du-te! Şi – adăugă ea după ce Raptorul se întorsese – tunde-te!

Ciuf Verde dădu iarăşi din cap şi se îndepărtă, continuând să fie sub efectul subjugării induse de Jedi. Lui Lorn îi fu imposibil să nu-i zâmbească iarăşi fetei. Nu era rău, nu era rău deloc! Se uită la *I-cinci* şi văzu că droidul îl privea, iar chipul său inexpresiv părea mai neutru ca de obicei. Bărbatul îşi drese glasul şi-i făcu semn să intre în conductă. Nu-l încânta deloc să urce o scară înaltă de zece etaje.

***

Darsha îi urmă pe Lorn şi *I-cinci* pe scară. După toate eforturile la care fusese supusă, urcuşul i se păru lung, cauzator de claustrofobie şi realmente extenuant. Un ajutor decisiv în ascensiune îl reprezenta însă gândul că avea să părăsească finalmente abisul fărădelegilor din Coridorul Stacojiu.

În capătul de sus al conductei se afla alt chepeng de acces, pe care *I-cinci* îl deschise cu uşurinţă. Îl urmară pe droid şi ieşiră afară.

Ajunseseră într-o hală mare care, după aspect, fusese cândva o centrală de furnizare a energiei pentru clădirile mai multor cvartale. Se înălţa pe două niveluri şi era ticsită cu ţevi şi conducte, o sumedenie de pasarele şi utilaje masive ce păreau generatoare termice antice. Probabil că la un moment dat centrala fusese dezafectată şi transformată în depozit, în capătul opus al halei se găsea o incintă de stocare din duroţel gros, destinată reziduurilor periculoase. *I-cinci* aruncă o privire înăuntru.

— Echipamente vechi şi scoase din uz, anunţă el, inclusiv o instalaţie pentru congelare în carbonită.

Privi apoi prin interiorul centralei, care era ticsit cu rezervoare de combustibil şi butelii cu gaze pentru sudură.

— În locul tău, i se adresă lui Lorn, aş avea multă grijă cu blasterul ăla.

— Dacă ar fi după mine, rosti bărbatul din toată inima, n-aş mai folosi în viaţa mea unul.

Darsha se uită către droid şi ar fi fost gata să jure că *I-cinci* zâmbea. În cealaltă parte a sălii se vedea o uşă. Raze strălucitoare de soare răzbăteau prin ferestrele numeroase din partea de sus a pereţilor. Fata îl strânse în braţe pe Lorn.

— Am reuşit!

El păru surprins, apoi nesigur... după care cedă momentului şi-i răspunse la îmbrăţişare. Înainte însă ca

Lorn să poată replica, Darsha simţi cum bucuria ei dispare sub un torent de groază.

Îl simţi înainte de a-l vedea. Îi dădu drumul bărbatului şi se roti spre uşă, cu sabia deja în mână.

Uşa se deschise.

În prag stătea Sithul.

Capitolul 30.

Darth Maul stătu în prag şi-şi privi prada, simţind cum surpriza şi oroarea celor doi oameni care se uitau la el unduiau prin sală. Erau încolţiţi. El ştia asta şi o ştiau şi ei, ceea ce făcea ca momentul să fie cu atât mai satisfăcător. Rânji larg.

Ajunsese repede la capătul inferior al conductei, folosindu-se de girofarurile stroboscopice ale motospeederului de poliţie pentru a-şi deschide drum prin trafic. Sosise desigur prea târziu, dar examinarea rapidă a conductei dezvăluise unica destinaţie logică a grupului. În tot acest timp Sithul acţionase cu doar o vagă conştiinţă a Forţei, ferindu-se de îmbrăţişarea ei. Trăise de atâta timp între graniţele puternice ale părţii întunecate, încât, ieşind de acolo, la început se simţise golaş şi orb, însă fusese necesar să procedeze aşa pentru a nu alerta padawana care se aliase cu prada lui. Ocolise clădirea şi zărise numai câteva ferestre din oţel transparent aflate la mare înălţime şi o uşă principală. Nici dacă ar fi vrut, n-ar fi putut concepe o capcană mai bună.

Rămânând mai îndepărtat de Forţă decât fusese de mulţi ani, extinsese un tentacul infim de conştiinţă spre cadrul uşii de acces în clădire şi aşteptase confirmarea că prada ajunsese la ultima ei destinaţie.

După o vreme confirmarea sosise şi Maul revenise în sânul Forţei, desfătându-se în îmbrăţişarea părţii întunecate. Imediat o simţise pe padawană reacţionând şi atunci deschisese uşa.

Acum făcu un pas înainte, activând ambele lame ale săbiei. Momentul fusese minunat dar, ca toate clipele de acest fel, era efemer şi deja se destrăma. Sosise vremea să creeze altul, mult mai satisfăcător – triumful încheierii misiunii.

***

Vreme de două bătăi de inimă incredibil de lungi, Darsha fu paralizată de şoc şi copleşită de propriile ei emoţii. Teama, deznădejdea şi disperarea o asaltau cu ghearele lor, erodându-i voinţa. Se confrunta cu inamicul chintesenţial. Sithul era mult mai puternic decât ea în Forţă şi îl ucisese pe maestrul Bondara, unul dintre cei mai de seamă luptători Jedi.

Renunţă, şopti un glas insistent în străfundul minţii ei. Aruncă arma. Renunţă...

Totuşi, în clipa în care Sithul activă lamele duble ale armei sale, anii de antrenament care se transformaseră aproape în reflexe explodară înlăuntrul fetei. Sfaturile de disperare din minte amuţiră.

Darsha îmbrăţişă Forţa.

Nu există emoţie, doar pace.

Spaima i se evaporă şi fu înlocuită de calm. Continua să fie conştientă de faptul că Sithul era perfect capabil s-o ucidă, însă îngrijorarea aceea era distantă. Dacă moartea era inevitabilă, atunci conta numai felul în care o înfrunta.

Nu există ignoranţă, doar cunoaştere.

La începutul anului asistase la o conferinţă ţinută de maestrul Yoda despre tehnici de luptă şi amintirea ei îi reveni acum în minte.

Yoda îi privise pe elevii din sală şi vorbise cu glas subţire şi piţigăiat, care pătrunsese cumva până în colţurile cele mai îndepărtate fără să fi avut nevoie de amplificare.

— Decât antrenament, mai bună Forţa este. Decât experienţă sau viteză, mai multe ea oferă.

Apoi le făcuse o demonstraţie. Trei membri ai Consiliului – Plo Koon, Saesee Tiin şi Depa Billaba, toţi luptători excelenţi – avansaseră şi-l atacaseră. Maestrul Yoda nu fusese înarmat şi nu păruse a se mişca mai mult de un metru, cu pas lent şi măsurat, totuşi nici unul dintre cei trei nu izbutise să-l atingă măcar cu un deget. Lecţia avusese un efect puternic: cunoaşterea Forţei era infinit superioară tehnicilor de luptă.

Acum Darsha se lăsă să se cufunde în Forţă, fără să mai încerce să menţină controlul asupra ei, îngăduindu-i să acţioneze nestânjenită, aşa cum făcuse când înfruntase taozinul şi pe Raptori. De câte ori îi spusese maestrul Bondara să se relaxeze pur şi simplu, să lase totul să curgă firesc? Darsha o făcu acum, simţind că ajunge în Forţă mai adânc decât fusese vreodată. Nu putea spune în ce fel ştia asta, dar aşa era. Îşi percepu simţurile devenind mai ascuţite decât muchiile de diamant şi toate caracteristicile centralei energetice abandonate îi fură relevate clar, atât cele vizibile, cât şi cele invizibile. Cunoştea perfect fiecare perete, uşă şi maşinărie... fiecare firicel de praf.

Şi ştia ce trebuia să facă.

Toate acestea, în mai puţin de o secundă.

Fluturând imperceptibil palma înapoia ei, Darsha îi împinse telechinetic pe *I-cinci* şi Lorn spre îndărăt, expediindu-i zeci de metri până în incinta de stocare despre care ştia că fusese concepută suficient de solid pentru a depozita reziduuri volatile periculoase. Chepengul se trânti şi se închise. Sithul nu putea ajunge imediat la cei doi, oferindu-i astfel fetei un răgaz

suplimentar. Blocă după aceea mecanismul de zăvorâre, pentru a nu putea fi descuiat, şi-şi activă sabia Jedi a cărei lucire aurie sclipi în penumbrele vechii centrale.

Lamele rubinii gemene ale săbiei Sithului se rotiră şi duşmanul sări către ea, iar Darsha păşi înainte, pentru a-l întâmpina.

***

Lorn izbi cu pumnii în uşa incintei de stocare a reziduurilor, dar aceasta nu se clinti.

— Darsha, deschide uşa!

Trase cu putere de zăvor, însă mecanismul de încuiere fusese blocat. În chepeng exista un hublou mic de oţel transparent îngălbenit, prin care îi putea vedea pe Darsha şi pe Sith duelându-se, cu lamele de energie ciocnindu-se şi revărsând jeturi de scântei.

Era o nebunie! Ce făcuse Darsha? Trebuia să fi ştiut că nu avea nici o şansă împotriva demonului care-l ucisese pe maestrul ei. Poate că ei trei împreună ar fi reuşit să-l doboare, cu blasterele din degetele lui *I-cinci* şi cu propriul său blaster. De una singură însă, Darsha nu-i putea rezista în nici un caz.

Avea să moară.

După toate probabilităţile, Lorn avea să fie următoarea victimă... dar aproape că nici nu se gândi la asta. Singurul lucru important era să deschidă chepengul, pentru a putea ajunge la fată şi a o ajuta cumva!

Scoase din buzunar cuţitul cu lamă vibratorie şi-l încercă asupra încuietorii. Zadarnic!

— *I-cinci*, strigă el, scoate-ne de-aici!

Când droidul nu-i răspunse, se răsuci pentru a vedea motivul.

I-cinci pornise instalaţia pentru congelare. Un nor de fum înecăcios – vapori de carbonită – înceţoşă încăperea micuţă.

— Ce naiba faci?! Ea o să moară acolo!

— Da, încuviinţă droidul, o să moară.

***

Când fata păşi spre el, Darth Maul percepu o schimbare a Forţei. Interesant… padawana era mai puternică decât crezuse. Desigur, asta nu conta defel. El se antrenase toată viaţa pentru a ucide Jedi şi nu putea, bineînţeles, să dea greş în uciderea unei simple ucenice. Pe de altă parte, un oponent capabil ar fi rezistat mai mult, totuşi nu existau alte ieşiri din clădire, aşa încât ţinta sa şi droidul nu puteau fugi.

Ca atare, putea să cunoască satisfacţie de pe urma duelului.

Maul roti lamele gemene într-un arc la nivelul braţului, în manevra cea mai bună pentru a separa în două jumătăţi corpul fetei.

Ea blocă lovitura cu raza galbenă de plasmă a armei ei, deviind prima lamă şi ridicând o jerbă de scântei din a doua lamă pe care o abătu de asemenea.

Sithul schimbă direcţia asaltului, împungând spre înainte cu fandarea cunoscută ca Atacul Sarlaccului, pentru a-i străpunge inima.

Padawana se apără printr-o lovitură descendentă, apoi vârful săbiei ei descrise un arc pentru a-i deschide abdomenul.

Maul nu mai era însă în locul acela; făcuse o tumbă aeriană spre înapoi şi aterizase într-o postură defensivă.

Îşi dezgoli dinţii spre fată. Pentru o padawană, era un adversar meritoriu. Nici un maestru Jedi nu trăise mai deplin în Forţă decât o făcea ea în clipele acelea.

Avea însă s-o ucidă. El ştia asta şi ea o ştia de asemenea.

Sithul lansă un atac dublu, folosindu-se de Forţă pentru a propulsa spre padawană o cheie energetică ruginită şi o cutie de tablă plină cu bride şi coliere vechi, şi simultan se năpusti el însuşi, cu sabia dansând într-o variantă terăs kăsi a Croşetei Morţii.

Distracţia începuse să fie lipsită de haz. Sosise momentul s-o ucidă pe padawană şi să treacă la ţinta sa primară.

***

Nu există pasiune, doar seninătate.

Era adevărat. Fiecare acţiune întreprinsă de Darsha era angajată şi bine definită, dar nu era precedată de nici o emoţie, de nici un gând conştient. Forţa o călăuzea, o ajuta să execute mişcări fulgerătoare pentru a devia asalturile Sithului şi chiar pentru a contraataca.

Nu era totuşi îndeajuns. Sithul era cel mai bun luptător pe care-l văzuse Darsha; avea mişcări precise şi controla Forţa ca un muzician care execută un solo complicat. Toate acestea impuneau cu atât mai mult ca informaţiile despre el să ajungă în Templu.

Utilizând Forţa, fata devie instrumentul şi recipientul metalic pe care Sithul le aruncase în ea. Două piese din cutie trecuseră însă de atenţia ei şi o loviră în picioare şi în trunchi, iar Darsha sări cinci metri în sus şi ateriză pe o pasarelă care se întindea pe toată lungimea sălii. Când ajunse acolo, întrevăzu pentru o clipă chipul îndurerat al lui Lorn, încadrat în hubloul din chepengul incintei de depozitare. De abia avu timp să-şi tragă răsuflarea înainte ca Sithul să apară înaintea ei. Ochii lui erau hipnotici şi tonurile lor aurii constituiau un contrapunct pentru tatuajele negre şi roşii ca sângele ce-i acopereau faţa. Nu puteau totuşi s-o oprească să-i respingă

loviturile, când îşi reîncepu asaltul, cu lamele duble rotindu-se atât de rapid, încât păreau să se contopească într-un scut purpuriu.

Un sfârâit şi sabia Darshei îi atinse o lamă, apoi urmă o fulgerare de scântei şi cei doi duelişti se separară – ea pentru a se apăra, iar el pentru a relua asaltul cu cealaltă lamă.

Darsha şfichiui o lovitură din rever, percepând o slăbiciune în apărarea Sithului.

Fusese însă o cursă, abil întinsă, pentru că el roti o lance rubinie care să-i intercepteze lovitura şi simultan să o lovească în plin.

Fata nu mai era însă acolo, ci se propulsase în lateral, la un metru depărtare, în altă postură, cu sabia Jedi îndreptată către pieptul lui.

Sithul plonjă de-a dreptul înainte, lovind stânga-dreapta— stânga, într-o succesiune de atacuri care o lăsară pe Darsha fără suflare, în ciuda faptului că era ajutată de Forţă. Pară, blocă şi devie, silindu-şi mintea să abandoneze tentativa de a urma procedeele adversarului, doar încercând a se relaxa şi a menţine conexiunea profundă cu Forţa. Orice gând însemna un risc.

Inamicul nu avea aceeaşi slăbiciune şi ea simţea perfect lucrul acesta. Dispunea de mai mult control conştient al puterii ce-i stătea la îndemână, ceea ce-i conferea un atu. Dacă ar fi încercat să-şi sporească controlul asupra Forţei, Darsha şi-ar fi redus capacităţile la simple instincte... dacă însă n-o făcea, putea doar să se apere.

Problema reverbera în mintea ei în vreme ce-şi menţinea conexiunea cu mediul înconjurător, cu percepţiile extinzându-se şi creierul căutând răspunsuri.

Când descoperi unul, îl testă şi-şi dădu seama că era unica ei şansă.

***

Lorn prinse un braţ al droidului şi încercă să-l smulgă de lângă comenzile instalaţiei. La fel de bine ar fi putut încerca să deturneze un satelit de pe orbită.

— Ce faci?

I-cinci nu se opri din lucru în timp ce răspunse:

— Încerc să iau măsuri ca sacrificiul ei să nu fie inutil.

— Nu va fi inutil, dacă ai detona blestemata aia de uşă!

Cu glas înnebunitor de egal, *I-cinci* vorbi:

— Nici chiar reacţiile mele nu se pot compara cu ale Sithului, iar eu sunt mult mai rapid decât tine şi decât padawana Assant. Ea face pentru noi ceea ce maestrul ei a făcut pentru ea – ne câştigă timp preţios.

— Şi la ce ne va ajuta? Suntem captivi aici...

— Alături de o instalaţie pentru congelare în carbonită care poate fi adaptată pentru a ne trece pe amândoi în biostază.

Uluiala îl împiedică pe Lorn să protesteze pe moment şi droidul continuă:

— Teoretic este posibil ca fiinţele vii să poată fi congelate în blocuri de carbonită pentru a fi reînviate după aceea. Am citit o prezentare foarte interesantă a subiectului în Scientific Galactica...

Lorn se răsuci, un mârâit porni să-i răsune în fundul gâtului şi îndreptă blasterul saurinului spre încuietoarea chepengului, într-un fel sau altul, intenţiona să ajungă la fată.

— Opreşte-te! strigă *I-cinci*. Incinta este etanşată magnetic şi ricoşeul salvei ne va distruge probabil pe amândoi.

Lorn se întoarse pe călcâie şi-l fixă pe droid cu blasterul.

— Te duci şi deschizi uşa aia, rosti el cu un glas care nu semăna nici pe departe cu al său, altfel te transform în şpan!

I-cinci îl privi în tăcere o clipă, după care se întinse, prinse blasterul şi-l luă din mâna bărbatului înainte ca acesta să fi avut timp să apese pe trăgaci.

— Ascultă-mă cu atenţie, vorbi droidul reluându-şi activitatea la panoul de comenzi al instalaţiei. Avem o singură şansă de a supravieţui şi nici aceea nu este prea grozavă. Padawana nu are nici o şansă. Ea o ştie perfect.

Termină de introdus ultimele date şi i se adresă:

— Treci înăuntru!

Lorn se holbă la el, apoi se întoarse şi privi din nou pe hubloul chepengului. Nu o putea zări direct pe Darsha sau pe Sith, totuşi le putea distinge umbrele deplasându-se pe podea, proiectate de razele pătrunse prin ferestrele de sub plafon. Îşi dădu seama că duelul se mutase pe o pasarelă aeriană.

Ea face pentru noi ceea ce maestrul ei a făcut pentru ea – ne câştigă timp preţios.

N-o cunoştea pe Darsha nici de patruzeci şi opt de ore, iar în răstimpul respectiv ajunsese de la ura faţă de ea şi faţă de tot ceea ce reprezenta la... la asta. La durere pătrunzătoare, la frustrare, la o volbură de emoţii pe care nu-şi mai îngăduise să le simtă de ani buni. Nu o iubea – timpul fusese insuficient pentru dezvoltarea unei relaţii de iubire – , dar ajunsese să simtă căldură pentru ea, să o respecte şi admire profund. Dacă toţi Jedi ar fi fost ca Darsha...

Nu voia să-şi termine gândul acela. Se sili să-l alunge.

"Dacă toţi Jedi ar fi ca Darsha, ceea ce i s-a întâmplat lui Jax a fost lucrul cel mai bun pentru el."

— Grăbeşte-te! strigă *I-cinci*. Instalaţia are un temporizator. Dispunem de mai puţin de un minut.

Lorn îşi apăsă chipul de oţelul transparent, străduindu-se s-o vadă pentru ultima dată pe Darsha, însă nu reuşi. Putea auzi, ca prin vată, zumzetele, pârâiturile şi bâzâiturile săbiilor de lumină şi zărea fulgerele şi cascadele de scântei, când cei doi se izbeau reciproc sau retezau elemente metalice ca şi cum ar fi fost din foliplast. Nu izbuti totuşi s-o vadă pe fată.

I-cinci îl prinse blând, dar ferm, de umeri şi-l întoarse de la chepeng. Lorn îi îngădui droidului să-l conducă spre instalaţia pentru congelare în carbonită. Nu simţi nici umbră de teamă când păşi în ea. Îl ispitea să nu simtă absolut nimic, să fie pur şi simplu insensibil.

Nu, gândi el, trăise prea mult în felul acela. Dacă acestea aveau să fie ultimele lui clipe – ceea ce era perfect posibil, întrucât şansele ca planul droidului să reuşească erau cu adevărat infime – , nu dorea să le trăiască într-un vid emoţional.

Era oricum lucrul cel mai mărunt pe care-l putea face pentru a fi recunoscător sacrificiului Darshei.

Păşi în cilindrul deschis al instalaţiei şi *I-cinci* se înghesui lângă el. De abia aveau loc amândoi.

Lorn îl privi pe droid.

— Dacă scăpăm cu viaţă de aici, spuse el, o să-l ucid pe Sithul ăla.

I-cinci nu-i răspunse; nu mai avu timp. Lorn simţi aburul rece ca gheaţa clocotind în jurul său. Vederea îi fu acoperită de pâclă, apoi de negură... un întuneric profund şi absolut ca moartea.

Capitolul 31.

Darth Maul simţi o uşoară dezamăgire când îşi dădu seama că fata nu era de fapt atât de puternică pe cât păruse iniţial. Profunzimea ei în Forţă era impresionantă, dar tehnica de luptă nu-i era pe măsură şi amândoi dueliştii ştiau că de acum finalul era numai o chestiune de timp. Sithul îşi concentră atacurile, silind-o să folosească o defensivă bazată foarte mult pe tehnică.

Fata sări pe podeaua sălii şi Maul o urmă. Percepu o presiune alimentată de Forţă avansând spre el şi o respinse, simţind câteva rezervoare şi canistre mari care fuseseră mişcate înapoia sa. Padawana slăbise. Un asemenea atac era un semn de disperare. În curând totul avea să ia sfârşit.

Maul plonjă înainte, rostogolindu-se, şi se ridică lângă ea, deviindu-i în acelaşi timp atacul. Alt val de presiune invizibilă răsturnă nişte echipamente în locul pe care-l ocupase până adineauri.

Jalnic...

Sithul lovi în sus cu lama şi asaltul îi fu parat, dejucat pentru moment. O slăbiciune deliberat expusă în partea stângă a atacului său nu fu exploatată şi respectul lui Maul faţă de Jedi se reduse şi mai mult.

Păcat... totuşi aveau să existe şi alte misiuni, alte provocări mai demne de capacităţile lui. Într-o bună zi Templul Jedi avea să zacă în ruine şi el avea să fie acolo şi să-l privească, după ce ucisese mulţi Jedi cu propriile sale mâini. Acum însă venise timpul să pună punct.

Darth Maul se pregăti pentru lovitura finală.

***

Darsha trimise al doilea val de Forţă spre exterior şi răsturnă încă un rezervor de combustibil. Izbutise să deplaseze câţiva acumulatori şi butelii cu gaze pentru sudură, adunându-le laolaltă într-un morman neregulat – un factor de risc extrem de exploziv, care aştepta cel mai mic accident.

Cât de nimerit, îşi spuse ea, să folosească drept exemplu sacrificiul maestrului Bondara.

Pentru o clipă, îşi îngădui să se gândească la Lorn. Spera că droidul sesizase potenţialul pe care instalaţia pentru congelare în carbonită îl reprezenta pentru salvarea lor. În caz contrar, sacrificiul ei ar fi fost zadarnic.

Întrezărise chipul bărbatului în fereastra chepengului, purtând o expresie de disperare şi îngrijorare – nu pentru el, ci pentru ea. În mod limpede nu fusese expresia cuiva care o ura, sau care era măcar indiferent faţă de soarta Darshei.

Păcat, gândi fata. Dacă ei doi ar fi beneficiat de mai mult timp... Dacă ar fi putut duce lucrurile până la capăt şi ar fi ajuns împreună la Templul Jedi...

Însă nu aşa fusese sortit să fie.

Nu există pasiune, doar seninătate.

Fandă spre Sith, cu sabia bâzâind şi se deplasă într-o poziţie mai bună. Trebuia să-şi joace rolul perfect, să nu-şi trădeze premeditarea acţiunilor.

Se descoperi în defensivă şi Sithul profită imediat.

Lama lui o străpunse din lateral ca un jet de durere incredibil de fierbinte, care îi smulse un strigăt de pe buze.

Darsha Assant lăsă sabia Jedi să-i scape din mână şi se folosi de Forţă pentru a o dirija, cu lama încă activată, să străpungă una dintre buteliile cu gaze comprimate.

Avu timp pentru un ultim gând.

Nu există moarte, doar Forţa.

Ştiu că era adevărat.

***

Darth Maul pricepu strategia adversarei, înţelegând aproape prea târziu ce intenţiona să facă. Sări, utilizând Forţa pentru a-l propulsa în sus, către una dintre

ferestrele de sub plafon. Trecu prin ea cu uşurinţă, spărgând geamul, şi ateriză pe o alee din apropiere, în acelaşi timp cu detonarea recipientelor dinăuntru.

Din fericire, zidurile solide ale structurii rezistară exploziei, în cele din urmă, padawana fusese realmente vicleană şi Maul înţelese acum că ea pregătise cursa prin atacurile aparent nevolnice desfăşurate prin intermediul Forţei. Fusese o oponentă mai valoroasă decât se aşteptase Sithul.

Fapta ei îl lipsise de satisfacţia uciderii ţintei primare, totuşi Maul oferi un surâs amintirii padawanei. Nu toţi puteau lupta atât de bine şi fata trebuia onorată.

Începuseră să se adune curioşii. Maul trebuia să se asigure că misiunea lui luase sfârşit şi era bine să acţioneze cât mai repede. Sări înapoi pe fereastra prin care abia ieşise. Fumul se revărsa de acum şi prin vălătuci putea distinge vag infernul în care se transformase hala. Folosi Forţa pentru a disipa vremelnic norii de fum şi văzu incinta de depozitare a reziduurilor în care se ascunsese ţinta sa. Puterea undei de şoc a exploziei îi fisurase pereţii. Maul zări bucăţi de echipament contorsionate şi zdrobite.

Nimic n-ar fi putut rezista la aşa ceva. Nu distinse nici o urmă a trupurilor padawanei sau a lui Lorn Pavan; explozia le vaporizase.

Misiunea lui se încheiase finalmente.

Datoria lui era totuşi de a fi absolut sigur. La urma urmelor, Pavan se dovedise incredibil de greu de ucis, ba chiar supravieţuise unei explozii anterioare. Maul trebuia să se asigure.

Apelă partea întunecată şi trimise vibraţii investigatoare prin toată sala, căutând cel mai infim semn de viaţă.

Nu exista nici unul.

Excelent!

Darth Maul se lăsă să cadă înapoi pe alee. Fără să-i bage în seamă pe privitorii care se îndeseau, îşi ridică gluga pe cap şi se îndepărtă de clădirea incendiată.

Sosise momentul să-şi anunţe maestrul asupra succesului său. În sfârşit!

Capitolul 32.

Obi -Wan Kenobi percepu moartea când se apropie din nou de locul unde se găsea aerocarul prăbuşit al lui Bondara. Nu era însă moartea unui Jedi, pe care o simţise mai devreme, ci ceva recent.

Apropiindu-se, văzu fum ridicându-se de pe stradă şi observă girofarurile patrulelor de poliţie care înconjuraseră zona. În mod evident aici se petrecuse alt dezastru – unul suficient de important pentru ca poliţiştii locali să vină în număr atât de mare.

După ce părăsise Oaza Tusken, padawanul decisese să revină în ultimul loc unde fuseseră văzuţi Darsha şi Bondara, la aerocarul celui din urmă. O baricadă plutitoare îl avertiza acum să păstreze distanţa şi, pentru o secundă, Obi-Wan se gândi să se conformeze. La urma urmelor, aici era Coridorul Stacojiu. Neîndoios, se investiga o crimă lipsită de orice legătură cu cazul lui şi atunci prezenţa sa ar fi fost inoportună.

Apoi însă fu încercat din nou de sentimentul de presimţire apăsătoare care-l tulburase în asemenea măsură când fusese anterior în locul acela.

Îşi conduse vehiculul dincolo de baricadă. Un droid judiciar îl interceptă imediat pentru a-l opri, dar când văzu că era un padawan îl lăsă să treacă. Cavalerii Jedi nu obişnuiau să-şi folosească drepturile seculare, dar în

structurile Republicii ei deţineau dreptul legal de a participa la orice anchetă a poliţiei care avea legătură cu cazurile lor.

Când asoliză imediat în exteriorul liniei de scanare a laserelor de poliţie, doi detectivi civili – un mrlssi şi un sullustan, purtând pe chipuri expresii ce dovedeau că şi-ar fi dorit să fie oriunde în altă parte – veniră spre el. Mrlssiul vorbi primul:

— Te putem ajuta cu ceva?

Obi-Wan decise să recunoască parţial adevărul. Nu exista nici un motiv ca poliţia să ştie că dispăruseră doi Jedi.

— Investighez rapoarte despre un criminal care a fost văzut operând în această zonă. Se pare că au fost acte de violenţă... (Nu termină fraza, ci se focaliză asupra reacţiei detectivilor, sperând să le provoace un răspuns.) Mi s-a dat de înţeles că s-ar putea să existe o legătură...

Sullustanul privi spre mrlssi.

— Mda, s-ar putea. Vino să vezi.

Obi-Wan îi urmă pe cei doi către alt aparat distrus, aflat la jumătate de cvartal de cel care-i aparţinuse lui Bondara. Deşi arsese şi metalul se contorsionase sub acţiunea temperaturii, era evident că din vehiculul poliţiei fusese retezată o bucată mare şi cupola fusese despicată în locul unde ar fi trebuit să stea pilotul droid.

— Ai vreo idee, padawan...?

— Mă numesc Obi-Wan Kenobi.

— Recunoşti tipul de vehicul? întrebă sullustanul.

Obi-Wan clătină din cap.

— Are vreo importanţă?

Detectivul încuviinţă fără chef.

— Este – sau mai degrabă a fost – un V ARP, un vehicul auxiliar de rezervă şi protecţie special conceput pentru a-i asista pe poliţiştii apelaţi în cartiere de felul Coridorului Stacojiu. Procedura de operare standard cere

să staţioneze la înălţimea de cincisprezece metri, la zece metri depărtare de patrulele care au răspuns apelului.

Obi-Wan înţelese problema care le dădea bătăi de cap. Cum ar fi putut cineva să suie cincisprezece metri în văzduh şi să atace VARP-ul fără să fi fost observat?

— A fost ucis cineva? întrebă Obi-Wan, deşi cunoştea deja răspunsul.

— Doi poliţişti, răspunse mrlssiul.

— S-ar putea să fi fost vorba despre agenţi ai Soarelui Negru, zise padawanul. Voi contacta Templul şi veţi beneficia de toată cooperarea Jedi pentru cazul acesta.

Se întoarse şi reveni la aerocarul lui.

Cazul devenise deja prea amplu pentru a fi abordat de un padawan. Ţinând seama de posibila implicare a Soarelui Negru şi de moartea a doi poliţişti, Obi-Wan ştia că unicul curs prudent de acţiune era să le raporteze superiorilor. Trebuia lansată o anchetă pe scară vastă, în cooperare cu forţele de securitate de pe Coruscant.

Ridică aerocarul la altitudinea nivelului 10, dedesubtul stratului inferior de trafic, dar suficient de sus pentru a-şi asigura un traseu relativ rectiliniu spre Templu. Acum era sigur că cele întâmplate implicau mai mult decât simpla dispariţie a maestrului Bondara şi a Darshei.

***

Înainte să audă piuitul comunicatorului codificat, Darth Sidious simţi o uşoară perturbare în Forţă şi ştiu în felul acela că îl contacta ucenicul său. Se apropie de holoproiector şi activă grila. Ledurile dispozitivelor de securitate şi confidenţialitate sclipiră verde, apoi Lordul Sith rosti:

— Ucenicul meu, misiunea ta s-a încheiat.

Fusese o afirmaţie, nu o întrebare. Sidious ştia că Darth Maul nu l-ar fi apelat pentru a-l anunţa că dăduse greş, iar în energiile ce-i înconjurau imaginea nu existau semne nefavorabile.

— Da, maestre. Padawana a murit în duel. S-a luptat bine pentru o novice. O explozie declanşată de lupta noastră i-a distrus pe Lorn Pavan şi droidul său.

Darth Sidious încuviinţă din cap. Chiar de la depărtarea aceea putea să simtă adevărul afirmaţiei. Era o veste excelentă. Toate scurgerile de informaţii care i-ar fi putut afecta planurile fuseseră stopate. Cu siguranţă aveau să apară şi alte probleme – el nu se încredea în capacităţile de luptă ale neimoidienilor, tot aşa cum nu se încredea nici în sinceritatea lor – , dar asemenea obstacole aveau să se ivească abia după ce planul lui avansase prea mult pentru a fi oprit.

— Vei aduce holocronul la această locaţie.

Îi transmise lui Maul coordonatele şi instrucţiunile speciale de care acesta urma să aibă nevoie pentru a trece de droizii de securitate. Darth Maul confirmă primirea instrucţiunilor.

— Fii foarte prudent, ucenicul meu. Este esenţial să rămânem în umbră. Jedi vor fi extrem de nemulţumiţi de pierderea a doi membri din Ordinul lor şi vor căuta răspunsuri. Trebuie să ai grijă să nu găsească nici unul.

Darth Sidious nu aşteptă o replică; nici nu era necesară. Printr-un gest scurt decuplă releul şi întrerupse legătura.

Era timpul să treacă la alte pregătiri. Era timpul să pună finalmente în mişcare planul pe care-l pregătise de decenii. Strategia care avea să culmineze prin distrugerea finală a cavalerilor Jedi.

În curând.

Foarte curând.

***

Obi-Wan pilotă aerocarul cu viteza maximă de siguranţă, străbătând labirintul îngust de străzi şi clădiri. Brusc atenţia îi fu atrasă de un bubuit şi un fulger de lumină portocalie, la două străzi depărtare.

"Încă o explozie", gândi el nemulţumit şi se îndreptă într-acolo. Nu ştia ce se întâmpla, dar, în ritmul acela, sectorul în care se găsea avea să arate în scurt timp ca şi cum ar fi fost supus unui bombardament orbital.

Opri aerocarul pe o platformă de asolizare şi se apropie precaut de infernul incendiului, folosind din nou Forţa pentru a discerne ce se petrecuse. Simţurile lui se extinseră în clădire şi nu detectară nici o urmă de viaţă, dar percepură perturbaţiile reziduale ale unei lupte crâncene. Putea să simtă prezenţa Darshei şi aceleaşi tentacule ale răului care-l neliniştiseră toată ziua. Privind înjur, observă un maldăr de sfărâmături arzând ce fuseseră proiectate prin uşă de suflul exploziei. Ceva sclipea printre ele şi Obi-Wan înaintă, pentru a vedea despre ce era vorba.

Şocul îi trimise valuri de senzaţii discordante prin tot corpul şi fu nevoit să se controleze, să-şi silească mintea să se descleşteze şi să admită ceea ce zărea.

Folosi Forţa pentru a apuca bucata strălucitoare de metal, smulgând-o din ruine şi aducând-o în palma sa.

Era mânerul topit şi contorsionat al unei săbii Jedi, atât de ars încât era aproape imposibil de recunoscut.

Aproape...

În duelurile de antrenament din Templu, tradiţia le cerea padawanilor să se salute înainte de a începe, ridicând mânerele săbiilor la frunte şi abia apoi activându-le bobinele energetice. Obi-Wan observase nu o dată priza de pe mânerul armei Darshei, formată dintr-un filigran de fire răsucite într-un model unic.

Era acelaşi model pe care-l privea acum.

Forţa i-o confirmă, de parcă ar fi putut să mai aibă îndoieli. Darsha Assant murise.

Obi-Wan Kenobi rămase tăcut, privind mânerul din palma sa.

Nu există emoţie, doar pace.

Cât de mult îşi dorea să fi fost adevărat...

Capitolul 33.

Lorn era orbit de lumina cea mai intensă pe care o văzuse vreodată.

Se simţea... fragil, ca şi cum dacă ar fi încercat să se mişte s-ar fi putut sfărâma în nenumărate cioburi. Urechile îi ţiuiau straniu şi nările îi erau asaltate de un miros bizar. Ochii refuzau să i se focalizeze. Totul părea ca desprins dintr-un vis. Habar nu avea unde se afla sau cum ajunsese aici.

Brusc, lumina – acum îşi dădu seama că era soarele – fu ocultată de un chip familiar.

— Bun... te-ai trezit. Cum te simţi?

Lorn mişcă experimental din maxilare şi descoperi că putea vorbi fără prea mare dificultate.

— Ca o jucărie mestecată de un căţel căruia îi cresc colţii. (Se sculă în capul oaselor, cu vederea încă înceţoşată, şi o sumedenie de dureri încercară să-l doboare.) Ce s-a-ntâmplat?

I-cinci nu-i răspunse imediat.

— Nu-ţi reaminteşti... situaţia noastră recentă?

Lorn privi în jur. El şi droidul se aflau pe un balcon micuţ puţin retras, situat la jumătatea înălţimii unei clădiri. Ultimul lucru pe care şi-l reamintea...

Se întoarse şi se uită în altă direcţie. La cincizeci de metri depărtare văzu clădirea în care fuseseră încolţiţi de Sith. Şi-o reaminti pe Darsha deschizând uşa, îşi reaminti imaginea Sithului în prag... dar nimic altceva. Îi mărturisi lui *I-cinci*.

— Pierderea memoriei pe termen scurt, încuviinţă din cap droidul. Deloc surprinzător, ţinând seama de trauma evenimentelor recente şi de congelarea în carbonită. (Îl ajută să se ridice în picioare.) Poţi să mergi? se interesă.

Bărbatul îşi testă echilibrul.

— Aşa cred.

— Perfect. Neîndoios, autorităţile vor sosi în scurt timp, dar cu niţel noroc Tuden Sal va apărea înaintea lor.

Tuden Sal... Dintr-un motiv necunoscut, numele declanşa alte străfulgerări de amintiri.

— Ne-ai congelat în carbonită!

— Exact, aprobă droidul. Incinta de stocare a reziduurilor în care ne aflam fusese concepută pentru materiale volatile. A fost pur şi simplu o chestiune de reajustare a parametrilor la...

Amintirea îl lovi ca o grenadă paralizantă, detonată în imediata apropiere.

— Darsha!

Lumina soarelui, mult mai puternică decât intensitatea cu care erau obişnuiţi ochii săi, păli pentru moment, revenind la cenuşiul nivelurilor inferioare. Mâna mecanică a lui *I-cinci* îl prinse de partea superioară a braţului, menţinându-i echilibrul.

Darsha, padawana, fata alături de care fusese în ultimele patruzeci şi opt de ore tumultoase – cea care ajunsese, în acel răstimp scurt şi intens, să însemne pentru el mai mult decât oricine, cu excepţia lui Jax şi *I-cinci* – , Darsha era moartă.

Nu! Nu se putea! Droidul şi el reuşiseră să înşele moartea implacabilă; cu siguranţă, trebuia să fi existat vreo cale prin care s-o fi făcut şi Darsha.

Privi cu disperare spre *I-cinci* şi îşi dădu seama că droidul ştia ce gândea. Şi, cumva, citi adevărul de pe faţa metalică şi inexpresivă.

Ei doi scăpaseră, fiindcă fata le câştigase timpul necesar salvării... Îl câştigase cu sângele vieţii ei.

Îşi aminti acum totul. Ea... murise.

— Ce s-a întâmplat? întrebă mohorât.

— În timpul duelului a reuşit să îngrămădească laolaltă mai multe containere cu materiale inflamabile şi le-a incendiat atunci când a fost doborâtă.

Doborâtă...

Lorn tăcu şi se apropie de marginea balconului.

— Noi de ce n-am murit?

— Carbonita este foarte densă. N-a fost afectată de explozie şi, fiind încastraţi în ea, nici noi n-am păţit nimic. Exista un temporizator de proces pe care l-am programat să ne decongeleze după o jumătate de oră. După aceea am considerat că era mai prudent să părăsim locaţia.

Bărbatul aprobă încet din cap.

— Ce s-a întâmplat cu Sithul? A supravieţuit sau a murit cu...?

Nu putu să termine întrebarea.

— Nu ştiu. Dacă a supravieţuit – ceea ce, dacă am fi avut de-a face cu oricare altul, aş fi considerat extrem de improbabil —, este aproape cert că ne consideră morţi. Congelarea în carbonită ne-a diminuat procesele biologice, respectiv electronice, la un nivel prea scăzut pentru a fi detectat chiar şi de un maestru al Forţei.

Lorn întinse braţele şi le răsuci prudent într-o parte şi în alta. Cu excepţia unei migrene puternice, nu părea să simtă efecte adverse. Dacă se gândea bine, avusese parte de mahmureli mult mai neplăcute.

Dinspre secţiunea mediană a trunchiului lui *I-cinci* se auzi un piuit.

— Trebuie să fie probabil mijlocul nostru de transport, zise droidul scoţând comunicatorul din compartimentul camuflat în trupul său şi activându-l.

Confirmă coordonatele, apoi îl dezactivă. După câteva secunde, spre ei cobora un aerocar negru şi mare, cu cupolă şi geamuri fumurii, care deschise portierele laterale când ajunse la nivelul lor. Lorn privi înăuntru şi văzu că Tuden Sal însuşi venise să-i ia.

— Mă întreb în ce v-aţi mai băgat voi doi, rosti Sal când pilotul aparatului decolă.

Privi pe geamul fumuriu spre distrugerea de dedesubt şi continuă:

— Pe de altă parte, când văd ce-i acolo, nu sunt chiar sigur că aş dori să aflu răspunsul.

— O decizie înţeleaptă, comentă *I-cinci* şi se aplecă spre geamul din partea lui pentru a se uita afară. Cu cât ştii mai puţine, cu atât poţi fi acuzat de mai puţine.

Aerocarul se ridica spre un culoar de trafic care avea să-i poarte în Eastport, unde se afla unul dintre restaurantele lui Sal. *I-cinci* îl atinse pe Lorn pe braţ şi indică spre geam.

— S-ar putea să nu doreşti să vezi asta, îi spuse.

Bărbatul privi afară şi văzu o siluetă micuţă, înveşmântată în negru, care mergea pe o pasarelă de dedesubt. Simţi cum măruntaiele i se transformă în gheaţă, de parcă ar fi fost din nou afundat în carbonită. Apucase doar să întrezărească silueta, care era destul de departe, dar semăna...

Gâtlejul îi era foarte uscat şi fu nevoit să înghită de două ori în sec înainte de a putea vorbi.

— Ai amplificare în hârbul ăsta? îl întrebă pe Tuden Sal, care stătea răşchirat pe bancheta capitonată din faţa lui.

Sakiyanul scund, îndesat şi cu o piele ce părea din metal lustruit, încuviinţă din cap şi atinse o comandă de pe consola de sub geam. Aerocarul era întruchiparea luxului: avea un minibar, comunicator de mare putere şi comandă climaterică interspecii. Instantaneu, la comanda proprietarului de restaurante, silueta micuţă de jos crescu mult, mărindu-se până ocupă jumătate din geam. Gluga îi acoperea chipul şi amplificarea ameninţa să descompună imaginea în blocuri digitale componente, totuşi Lorn îl recunoscu.

Era Sithul.

În timp ce-l privea, ucigaşul în mantie scoase un obiect de la centură şi-l examină. Lorn îl rugă pe Sal să focalizeze într-acolo şi nu fu surprins să zărească holocronul.

— Un amic? se interesă Sal.

— Câtuşi de puţin, clătină din cap Lorn, totuşi aş vrea să văd cu ce se ocupă. Te deranjează dacă facem un mic ocol?

— Nici o problemă. Am o datorie faţă de tine.

— Ţine amplificarea la maximum şi rămâi cât poţi de departe, îl sfătui *I-cinci*.

Sal acţionă un comutator şi-l instrui pe pilotul droid. Începură să urmărească silueta înveşmântată în mantie de la distanţa cea mai mare la care rămânea vizibil.

***

Darth Maul îşi struni conexiunea cu partea întunecată şi-şi reduse la maximum umbra din interiorul ei. Maestrul său avea dreptate: ar fi fost o prostie să-i reducă la tăcere pe duşmanii Sithilor, doar pentru a se trăda faţă de alţii printr-o greşeală.

Făcu semn unui aerotaxi. Motospeederul său fusese distrus şi cel pe care-l luase de la poliţist devenise acum prea riscant pentru a fi folosit, aşa încât avea nevoie de

un mijloc de transport care să-l aducă în vecinătatea monadei abandonate unde-şi lăsase nava.

După ce îi dădu indicaţii pilotului şi decolară, Maul fu atent după eventualii urmăritori. Era improbabil că ar fi existat aşa ceva, deoarece aproape toţi cei care-l văzuseră muriseră sau se aflau cu peste zece niveluri mai jos, însă maestrul lui îi poruncise să rămână nevăzut, şi aşa avea să fie.

***

Lorn şi *I-cinci* se uitară cum silueta înveşmântată în negru coborî din aerotaxi şi se îndreptă către intrarea unei monade abandonate. După câteva minute, Sithul apăru pe acoperiş.

După două secunde, ridică piciorul ca şi cum ar fi păşit pe o treaptă invizibilă, apoi dispăru complet.

— Frumoasă şmecherie, comentă Tuden Sal.

Lorn rămase holbându-se, complet derutat pentru moment, neştiind dacă să creadă ceea ce văzuse. Era oare vorba despre altă putere esoterică a Sithului ucigaş? După aceea îl auzi însă pe *I-cinci* răspunzând comentariului lui Sal:

— Are probabil un dispozitiv de invizibilitate de înaltă tehnologie, bazat pe cristale.

Bineînţeles! Duşmanul lor intrase într-o navă dotată cu dispozitiv de invizibilitate. "Perfect logic", gândi Lorn. Sithul îşi încheiase misiunea – obţinuse holocronul şi, din câte ştia el, îi ucisese pe toţi cei care ştiuseră de existenţa acestuia. Fără îndoială se pregătea să plece de pe Coruscant.

"Atât doar că eu nu sunt mort, ucigaşule! Asta o crezi tu, dar n-am murit."

Întrebarea era ce trebuia să facă în continuare.

Pentru prima dată de când începuse coşmarul său, Lorn se găsea în siguranţă. Sithul îl credea mort, aşa că

ar fi fost suficient să rămână discret în umbră şi asasinul demonic ar fi ieşit pentru totdeauna din viaţa lui. El şi *I-cinci* puteau părăsi planeta, pentru a pune oricât de mulţi parseci ar fi crezut de cuviinţă între ei şi centrul galaxiei. Nu aveau să fie bogaţi, dar aveau să fie vii.

Iar buruiana de bastard nemernic care o ucisese pe Darsha urma să scape nepedepsit de crimele sale.

Lorn ştia că se putea duce la Jedi pentru a le spune ce se întâmplase şi, fără îndoială, ei aveau să se mobilizeze şi să înceapă vânătoarea celui care omorâse doi membri ai Ordinului. Chiar dacă trecutul lor comun nu fusese tocmai grozav, n-ar fi fost nici o problemă în a-i convinge să-l creadă – acela era unul dintre puţinele avantaje ale relaţiei cu o fraternitate de utilizatori ai Forţei.

Totuşi rotiţele oricărei organizaţii, indiferent cât de mult pusă în slujba binelui, se învârteau lent şi greoi. Sithul se pregătea probabil să decoleze chiar în clipa aceea şi nu se ştia dacă Jedi l-ar mai fi putut găsi după ce părăsea planeta.

Lorn privi pe geam. Înaintea lui, de la un orizont la celălalt, Coruscantul se întindea în toată splendoarea sa mozaicată. Aproape mai mult decât oricine, bărbatul putea spune că el văzuse lucrurile cele mai bune, dar şi cele mai rele, pe care le putea oferi planeta— capitală. Dusese o existenţă succesiv periculoasă, frustrantă, terifiantă şi sfâşietoare. Bucuriile fuseseră prea puţine, totuşi ezita în a întreprinde orice care ar fi putut duce la pierderea vieţii.

Nu-şi dorise niciodată să fie un erou. Nu dorise altceva decât un trai normal şi liniştit, împreună cu soţia şi fiul său. Dar soţia îl părăsise, iar Jedi – cei pe care galaxia îi privea ca pe nişte eroi – îl convinseseră să le încredinţeze fiul.

N-ar mai fi numit niciodată erou pe vreun Jedi... până o întâlnise pe Darsha Assant.

Inspiră adânc şi privi spre Tuden Sal.

— Avem nevoie de o navă spaţială, i se adresă.

Sakiyanul încuviinţă din cap.

— Mi-a spus *I-cinci*. Nici o problemă. Unde vrei să mergi?

Lorn se uită din nou la acoperişul monadei unde Sithul fusese

vizibil până acum o clipă.

— Oriunde merge el.

Capitolul 34.

Darth Maul se aşeză în scaunul pilotului. Puse palma pe placa senzorială de pe consola din faţa lui şi cabina de control emisferică răsună de bâzâituri, tonuri şi vibraţii, pe măsură ce Infiltratorul îşi activa sistemele. Scanarea rapidă a exteriorului nu arătă în vecinătatea imediată nimic care să fi putut interfera în decolare. Maul încuviinţă din cap mulţumit.

În cele din urmă, misiunea lui era aproape încheiată. Durase mai mult decât anticipase şi îl purtase prin unghere tenebroase ale Coruscantului, despre a căror existenţă nu avusese habar. Dar acum sarcina lui era pe punctul de a se sfârşi. Toate persoanele cu care vorbise Hath Monchar şi toate scurgerile potenţiale de informaţii fuseseră lichidate. Planul lui Darth Sidious privind embargoul comercial şi, finalmente, distrugerea Republicii putea să se desfăşoare fără ameninţări.

Maul scoase holocronul dintr-un compartiment al centurii şi-l examină: un obiect mic, însă care conţinea o enormă putere potenţială, îl puse la loc şi activă reţeaua repulsoarelor verticale. Pe monitoarele de deasupra capului văzu cum terasa de pe acoperişul monadei se îndepărtează de navă. Navicalculatorul Infiltratorului începu să determine vectorii direcţionali şi de viteză care aveau să-l ducă în punctul de rendez-vous specificat de maestrul său. După ce îi preda holocronul lui Darth Sidious, misiunea se termina cu adevărat.

În câteva minute se ridicase mult deasupra norilor şi putea să vadă toată curbura planetei. Avea să dureze destul de mult până ajungea la destinaţie, fiindcă învelişurile orbitale concentrice ale Coruscantului erau la fel de aglomerate ca şi straturile de trafic de la suprafaţă sau din apropierea acesteia. După ajungerea pe orbită trebuia să dezactiveze câmpul de invizibilitate, deoarece, în caz contrar, i-ar fi fost prea greu să evite coliziunea cu vreunul dintre nenumăraţii sateliţi, staţii spaţiale şi nave ce dădeau ocol planetei.

Maul dezactivă autopilotul, preluă conducerea navei şi trecu propulsia ionică pe putere minimă. Autopilotul era perfect capabil să-l ducă la destinaţie, însă Sithul prefera să deţină el însuşi controlul situaţiei.

Stabilind Infiltratorul pe o orbită joasă, doar puţin deasupra gazelor rarefiate din ionosfera superioară, Maul se gândi la duelul său cu padawana. Cu siguranţă, fata fusese mai inteligentă şi mai plină de resurse decât o crezuse în stare şi acelaşi lucru se putea afirma şi despre tovarăşul ei. Ambii îl purtaseră într-o vânătoare destul de plăcută şi, mintal, îi salută pe amândoi. Maul admira curajul, talentul şi inteligenţa – chiar şi la un duşman. Bineînţeles, cei doi fuseseră sortiţi pieirii din capul locului, dar cel puţin luptaseră împotriva destinului, în loc să i se supună în mod jalnic, aşa cum făcuse laşul neimoidian care declanşase de altfel toate necazurile.

Se întrebă ce plănuia maestrul său pentru următoarea misiune. Mai mult ca sigur trebuia să fie ceva în legătură cu blocada planetei Naboo. Spera că acolo vor fi implicaţi mai mulţi Jedi. Uciderea padawanei de abia îi deschisese apetitul.

***

Nava pe care Tuden Sal o pusese la dispoziţia lui Lorn şi *I-cinci* era ARE Thixian 7 – un iaht de croazieră modificat, pentru patru pasageri, care în mod evident văzuse şi zile mai bune, aşa cum gândi Lorn când aerocarul asoliză lângă dana navei, în Eastport. Asta era totuşi mai puţin important. Atâta timp cât putea să zboare şi armamentul funcţiona, nu-l interesa altceva.

În timp ce Tuden Sal vorbea în comunicator, aranjând permisiunea de decolare, Lorn se întoarse către *I-cinci*.

— Dă-mi blasterul, îi spuse.

I-cinci îi restitui arma luată de la Raptor, comentând:

— Cu condiţia să nu încerci din nou să mă împuşti.

— Nu te-aş fi împuşcat nici atunci.

Droidul nu răspunse.

— Uite ce-i, continuă Lorn, nu mă aştept din partea ta să mă-nsoţeşti. Ba chiar ar fi mai logic să te duci la Templu şi să le explici cavalerilor Jedi ce se-ntâmplă. În felul acesta, dacă eu voi da greş, va exista o soluţie de rezervă.

— Încetează, te rog! exclamă *I-cinci*. Ce vrei să spui, că te duci singur după Sith? Ai tot atâtea şanse cât un bulgăre de zăpadă într-o supernovă.

— Nu-i răzbunarea ta.

— În sfârşit suntem şi noi de acord într-o privinţă, totuşi nu intenţionez să te las să pleci singur. Vei avea nevoie de tot ajutorul pe care-l poţi căpăta. Şi apropo de asta...

Îşi deschise compartimentul de la piept, scoase dinăuntru o bilă mică şi albă şi o întinse bărbatului, care o examină îndeaproape. Era semitransparentă, avea diametrul cât jumătate din lungimea degetului său mare şi părea făcută dintr-un material organic.

— Ce este?

— Un nodul epidermic de la taozin. Nodulii aceştia sunt alcătuiţi din celule special adaptate, care blochează receptivitatea faţă de Forţă.

Lorn examină bila bănuitor. Acum, când ştia ce este, se simţea scârbit de atingerea ei.

— Vrei să spui că dacă o port asupra mea, Sithul nu mă poate atinge cu Forţa?

— Vreau să spun că s-ar putea să-ţi camufleze prezenţa suficient de mult timp pentru a te putea furişa neobservat aproape de el. Nu te va proteja de puterile lui telechinetice şi nu va avea nici un efect asupra aptitudinilor sale de luptător, totuşi este mai bine decât nimic. Acum îţi sugerez să decolăm.

Droidul se întoarse şi porni spre rampa navei.

Lorn îl lăsă s-o ia doi paşi înainte, după care întinse braţul şi-i dezactivă comutatorul general de pe ceafă. Droidul se prăbuşi, iar bărbatul îl prinse în braţe şi-l lăsă cu grijă pe sol. Se răsuci şi-l zări pe Tuden Sal privindu-l cu interes.

— O ceartă în familie?

— Cam aşa ceva, încuviinţă Lorn. O să-ţi mai cer o favoare – du rabla asta ruginită la Templul cavalerilor Jedi. Deţine informaţii importante pentru ei.

Sal aprobă din cap. Îl prinse pe *I-cinci* de subsuori şi-l trase către aerocarul său. Lorn privi doar în treacăt după ei, după care sui la bordul navei.

***

Lorn putea afirma cu toată onestitatea că nu era înspăimântat la gândul de a-l înfrunta singur pe Sith. Înspăimântat ar fi fost un termen mult prea blând. Era îngrozit, paralizat, complet emasculat de ceea ce-l aştepta. Ştia că pornea într-o acţiune sinucigaşă – şi în ce scop? Pentru a răzbuna în mod donchişotesc moartea unei fete pe care de abia o cunoscuse? Era nebunie curată! *I-cinci* avea dreptate: şansele lui de supravieţuire erau atât de mici, încât probabilitatea respectivă făcea parte din domeniul numerelor pur teoretice.

Când Thixian 7 decolă din astroport, Lorn se simţi în pragul hiperventilaţiei. Toate terminaţiile nervoase din trupul lui tremurător păreau că luaseră foc de atâta adrenalină; toate celulele creierului care mai funcţionau după excesele alcoolice periodice îi răcneau să părăsească orbita şi să gonească tot înainte, fără oprire. În loc de aşa ceva, îşi instrui navicalculatorul să determine posibilele traiectorii ale unei nave care decolase de pe suprafaţa planetei, din grila ce conţinea monada abandonată.

După un timp parcă regretabil de scurt, calculatorul identifică un vehicul pe o orbită joasă, la treizeci şi cinci de kilometri depărtare. Lorn comută pe modul vizual, deoarece afişajul îl anunţase că dispozitivul de invizibilitate fusese dezactivat, şi examină imaginea amplificată de calculator a navei Sithului. Cu bot alungit şi aripi curbate spre înapoi, era un aparat aerodinamic, lung de aproape treizeci de metri; scanarea nu specificase arme la bord, totuşi părea ameninţător.

Dedesubtul lui Lorn, Coruscant semăna cu o gigantică placă de circuite imprimate montată peste suprafaţa planetei. Panorama era spectaculoasă, dar bărbatul nu avea dispoziţia necesară admirării peisajelor. Se stabili pe o orbită mai joasă decât a inamicului şi mult înapoia navei sale. Nu ştia câtă protecţie putea să-i furnizeze nodulul taozinului – sau, de fapt, dacă putea

să-i ofere câtuşi de puţină protecţie – şi nu intenţiona să-şi forţeze norocul. După cum stăteau lucrurile, urma să aibă nevoie de foarte mult noroc.

Acum regreta că nu-l însoţea şi *I-cinci*. Era dureros de conştient de faptul că, din clipa în care începuse acest coşmar, ori de câte ori viaţa îi fusese în pericol, el fusese salvat fie de droid, fie de Darsha. "Grozav erou mai sunt", îşi spuse.

Simţea şi lipsa Darshei, deşi nu dorea ca fata să fi fost alături de el. Ar fi vrut ca ea să fi fost încă în viaţă şi undeva departe de locul acesta, în siguranţă, pe o planetă prietenoasă unde nu se auzise niciodată despre Sithi sau Jedi. Mai dorea ca şi el să fi fost împreună cu ea.

Navicalculatorul piui încetişor, atenţionându-l, şi afişă pe unul dintre monitoare un vector de traiectorie. Nava Sithului îşi modificase cursul şi se îndrepta către o staţie spaţială mare aflată pe orbită geosincronă deasupra ecuatorului Coruscantului.

Simţindu-şi gura uscată ca iasca, Lorn îşi instrui autopilotul să pornească în urmărire. Habar nu avea ce putea face când va ajunge acolo. Tot ce ştia era că trebuia să încerce, cumva, să-l oprească pe Sith.

Pentru Darsha.

Şi pentru el.

Capitolul 35.

Tuden Sal încărcă droidul dezactivat în aerocar şi-i comunică destinaţia droidului pilot. Vehiculul decolă din astroport, pătrunzând lin în culoarele de trafic aerian.

Îi părea rău pentru Lorn. Prietenul lui nu-i spusese multe amănunte despre situaţia în care se găsea, dar din

cele câteva aluzii pe care le strecurase şi după cum arăta individul pe care-l urmărea, Sal nu-i acorda prea multe şanse de supravieţuire. Păcat... Dintotdeauna considerase că Lorn avea potenţial, chiar dacă era considerat un ratat jalnic. Coţcarii se recunosc totdeauna între ei.

După toate probabilităţile însă, Lorn avea să moară în această acţiune nebunească. Regretabil, totuşi nu era câtuşi de puţin treaba lui Sal. Pe el îl interesa mai mult droidul.

Sakiyanul nu înţelesese niciodată cu adevărat felul în care Lorn îl putea trata pe *I-cinci* ca pe un egal, ba chiar într-atât încât să-l numească "partener de afaceri". Droizii erau maşini – desigur, inteligente şi, în unele cazuri, capabile să imite surprinzător de bine comportamentul uman, dar nu putea fi vorba decât despre o simplă imitaţie. Din punct de vedere legal, droizii erau simple obiecte. Deşi într-o oarecare măsură se obişnuise cu situaţia respectivă în anul scurs de când îi cunoscuse pe Lorn şi *I-cinci*, Sal nu scăpase pe deplin de senzaţia vag neplăcută pe care o încerca ori de câte ori îi vedea pe cei doi interacţionând ca egali.

Ei bine, lucrurile aveau să înceteze în această privinţă. El pusese de mult ochii pe droidul a cărui valoare crescuse mult după dotările cu armament. Întrucât Sal derula ocazional afaceri cu Soarele Negru, nu era defel o idee rea să aibă un bodyguard şi avea certitudinea că *I-cinci* ar fi fost excelent în această privinţă... evident, după ce memoria îi fusese ştearsă.

Nu se simţea foarte îngrijorat de posibila reacţie a lui Lorn faţă de o asemenea acţiune. La urma urmelor, nu se mai aştepta să-l revadă vreodată pe brokerul de informaţii şi, chiar dacă l-ar fi revăzut, furtul şi reprogramarea unui droid nu constituiau crime capitale. Ca repercusiuni legale, în cel mai rău caz se putea aştepta la o amendă care n-ar fi atins nici pe departe

costul unui droid nou dotat cu caracteristicile speciale ale lui *I-cinci*.

Indiferent din ce unghi ar fi privit situaţia, chiar dacă punea la socoteală şi rabla de Thixian 7, fusese o afacere profitabilă.

Acoperişul Templului scânteie în soarele după-amiezii, când aerocarul lui Sal trecu pe lângă el şi, în curând, vehiculul se pierdu din vedere printre nenumăratele aparate de zbor ce ticseau văzduhul Coruscantului.

***

Infiltratorul coborî spre una dintre extensiile de andocare ale staţiei spaţiale şi Maul auzi zăngăniturile metalice înfundate ale chepengului exterior al sasului care se cuplă etanş cu cel al staţiei. Dezactivă sistemele biogen şi de gravitaţie artificială, apoi, în stare de imponderabilitate, porni către sas prin interiorul întunecat al navei.

Punctul de cuplare cu staţia se afla într-un modul de serviciu periferic. Darth Sidious îi făgăduise că nu va întâlni nici droizi, nici fiinţe şi, ieşind din ecluză, Maul văzu că lucrurile stăteau într-adevăr aşa. Ieşise într-un coridor de deservire îngust şi scund, cu pereţii şi plafonul acoperite de conducte, ţevi şi cabluri. Din motive bugetare probabil, în porţiunea aceasta din staţie nu exista gravitaţie artificială, dar amănuntul era lipsit de importanţă, deoarece Maul mai operase în imponderabilitate. Se împinse în uşa ecluzei, îndepărtându-se de ea, şi pluti prin coridor, folosindu-se de numeroasele proeminenţe de pe pereţi pentru a se propulsa înainte.

Instrucţiunile lui Darth Sidious îi erau perfect clare în minte: trebuia să meargă prin pasajul acesta până ajungea la un anumit modul, de unde să urce printr-un

puţ vertical spre un modul rezidenţial mai mare. La ora prestabilită – rămăseseră mai puţin de cincisprezece minute – , urma să-l întâlnească pe maestrul său şi să-i predea cristalul.

Apoi misiunea lui ar fi luat sfârşit.

***

Lorn lăsă autopilotul să se ocupe de procedura de andocare, fiindcă el nu era un pilot prea grozav. "De fapt", se gândi cu amărăciune, "nu sunt prea grozav la nimic – decât doar să intru în necazuri." Purta asupra lui blasterul pe care-l luase de la Raptor, însă abia acum îşi aminti că acumulatorii lui nu i-ar fi ajuns decât pentru câteva salve. Bineînţeles, probabil că oricum n-ar fi avut timp pentru mai multe.

După ce ledul verde al sasului se aprinse, Lorn pătrunse în coridorul de deservire. Trecuse destul de mult de când nu mai plutise în imponderabilitate. Atunci când îşi putea permite, obişnuia să exerseze regulat la o sală de sport care oferea şi condiţii de gravitaţie nulă şi îi plăceau exerciţiile de acolo; o parte din povara existenţei îi părăsea întotdeauna umerii când se simţea ca şi cum ar fi putut să zboare, chiar dacă numai în spaţiul limitat al sălii de sport.

Nu-şi făcea totuşi iluzii că familiaritatea cu imponderabilitatea i-ar fi oferit vreun atu în confruntarea cu Sithul. Nu avea nici o îndoială că oponentul său putea evolua cu măiestrie desăvârşită şi ucigaşă în orice tip de ambient. Ar fi avut nevoie de un noroc cu totul extraordinar pentru a duce la capăt ceea ce-şi propusese.

După ce intră în coridor, avansă lent şi foarte precaut. În faţă nu se zărea nici urmă a duşmanului şi nici nu se părea că ar fi existat vreo posibilă ascunzătoare, totuşi nu-şi asumă nici un risc. Deja n-ar fi

fost deloc surprins dacă Sithul s-ar fi materializat din senin în faţa lui.

Nu ştia cum avea să procedeze după ce-l va zări; încă nu avusese timp să-şi formuleze un plan. Dacă nodulul de taozin i-ar fi îngăduit cu adevărat să se apropie într-atât încât să poată trage cu blasterul, n-ar fi avut absolut nici un fel de scrupule pentru a-şi împuşca adversarul în spate – presupunând că nu avea să leşine pur şi simplu de spaimă când avea să-l vadă.

Ajunse la capătul coridorului, de unde se ridica un puţ de acces vertical. Înainte de a porni ascensiunea, Lorn scoase blasterul şi-i verifică încărcătura.

Descoperi că lucrurile stăteau mai rău decât crezuse. Arma avea energie doar pentru o salvă de putere maximă, sau pentru trei salve la nivel de paralizie temporară. După o secundă de reflecţie, Lorn o reglă pe nivelul mai scăzut, preferând să aibă trei şanse de a-l scoate din luptă pe Sith decât o singură şansă de a-l ucide. Asta presupunând că nivelul respectiv de putere l-ar fi paralizat într-adevăr.

De acum nu mai era deloc convins că ar fi existat ceva care să-i poată face rău duşmanului său.

Porni să urce prin puţ. Acesta se termina într-o incintă bine iluminată, mare cam de zece metri pe zece, aproape goală cu excepţia unor dulapuri pentru echipamente, ancorate de pereţi.

În capătul opus al incintei se afla Sithul.

Stătea cu spatele la Lorn şi tasta pe o consolă murală, pregătindu-se să deschidă un chepeng.

Lorn se ridică silenţios din puţ şi ţinu blasterul în ambele mâini, rezemându-şi picioarele de marginea deschizăturii, fiindcă reculul era sesizabil în imponderabilitate.

Nodulul taozinului părea să-şi fi făcut datoria, întrucât Sithul nu-şi dădea seama că Lorn se afla la zece metri înapoia lui şi se pregătea să-i tragă o salvă între

omoplaţi. Mâinile bărbatului tremurau, totuşi nu atât de tare încât să nu poată nimeri o ţintă de dimensiunile inamicului său, mai ales când dispunea de trei încărcături. După ce avea să-l paralizeze pe Sith, intenţiona să-l ucidă cu propria lui sabie şi să-i ia cristalul cu informaţii.

Sithul apăsă un buton din perete. Un led verde se aprinse şi chepengul porni să se deschidă.

Acum! Acum trebuia s-o facă. Lorn inspiră adânc, deschizând gura larg, pentru ca Sithul să nu audă inhalarea aerului. Expiră în acelaşi fel, inspiră din nou şi reţinu aerul în plămâni.

Apăsă pe trăgaci.

Capitolul 36.

Lovitura fusese perfectă. Salva paralizantă îl nimeri pe Sith exact în mijlocul spatelui şi-l propulsă spre înainte, izbindu-l de batardou. Lorn mai trase o salvă, care lovi şalele inamicului.

Bărbatului nu-i veni să-şi creadă ochilor. Se propulsă şi traversă încăperea către duşmanul său, care plutea acum inert spre el, într-un ricoşeu lent în urma impactului. Ţinând blasterul la îndemână – mai avea o singură încărcătură – , Lorn înşfăcă mantia Sithului, rotindu-l astfel încât să-l aducă cu faţa la el. Când întinse

mâna spre sabie, zări o scânteiere de lumină reflectată dintr-un compartiment pe jumătate deschis al centurii utilitare.

Era cristalul holocron. Lorn îl scoase şi-l vârî în buzunar, apoi duse iarăşi mâna spre sabie.

Privea direct în chipul sinistru tatuat, când ochii galbeni ai Sithului se deschiseră.

Lorn încremeni, hipnotizat de căutătura feroce. Uită de sabia pe care dorise s-o apuce şi uită de blasterul căruia nu-i dăduse drumul din mână. Iar după aceea fu azvârlit spre înapoi de un suflu, nevăzut, dar extrem de puternic, al cărui şoc îi goli plămânii de aer.

Sabia Sithului sări în pumnul cu mănuşă neagră şi ambele lame fulgerară activate. Una dintre ele sclipi spre Lorn ca un fulger purpuriu, iar bărbatul simţi o lovitură în braţul drept şi-şi văzu mâna, care strângea în continuare blasterul între degete, îndepărtându-se de el şi rotindu-se în ralanti, urmată de câteva globule de sânge. Nu simţi nici o durere şi de fapt nici nu-şi dădu seama ce se petrecuse, până nu văzu ciotul înnegrit şi cauterizat de la capătul braţului.

Folosindu-se de impulsul ultimei lovituri, Sithul se rotea acum, pentru a reveni într-o postură de atac. Clipele acelea se dilatară pentru Lorn, incredibil de clar şi distinct. Dinţii Sithului erau dezgoliţi într-un rictus de ură animală. Sabia porni să descrie un arc orizontal care, în mai puţin de o secundă, avea să reteze gâtul prăzii.

Lorn plutea în faţa chepengului deschis. Piciorul stâng îi era îndoit, iar laba lui atingea flancul unui dulăpior de depozitare. Bărbatul lovi în el, împingându-se cu spatele înainte prin chepeng, şi lama de energie brăzdă spaţiul gol pe care gâtul său îl ocupase cu numai o fracţiune de secundă în urmă.

Ridică picioarele spre piept când trecu prin chepeng şi se răsturnă într-o tumbă spre înapoi, când capul începuse să i se ridice, întinzând braţul stâng spre

comenzile chepengului. Îl văzu pe Sith năpustindu-se către el, încadrat în deschiderea uşii. Palma lui Lorn lovi butonul şi chepengul se închise în faţa Sithului. Un led roşu se aprinse, indicând etanşarea. Lorn îşi trecu degetele rapid peste tastatura consolei de acces, blocând codurile.

Prin hubloul chepengului putea să vadă chipul Sithului – o imagine care ar fi îngheţat sângele oricui. Apoi, vag, auzi sunetul metalului care începea să se topească şi zări un punct roşiatic apărând în centrul chepengului şi crescând în dimensiuni.

Sithul se folosea de sabia de lumină pentru a-şi decupa o uşă.

Lorn se întoarse şi avansă disperat prin coridorul în care se afla. Nu ştia încotro se îndrepta sau cum avea să scape de răzbunarea monstrului dinapoia lui. În mintea sa nu mai exista nimic – nici chiar durerea din încheietura retezată, perceptibilă pe măsură ce şocul se destrăma -, doar panică înnebunită.

***

Poate pentru întâia dată în viaţa sa, Darth Maul fusese luat complet prin surprindere.

Nu simţise nici o vibraţie de avertizare a Forţei înainte de a fi lovit de salvele blasterului. Uimirea produsă de atacul insesizabil fu aproape egalată de şocul înţelegerii că atacatorul era Lorn Pavan. Maul fusese atât de convins de moartea corellianului pe Coruscant, încât atunci când îl văzuse scotocindu-i centura utilitară, se întrebase pentru o clipă dacă nu cumva înnebunise.

Impactul combinat al celor două evenimente – la care se adăugase confuzia determinată de faptul că, deşi îl putea zări pe

Pavan în faţa lui, nu-i putea percepe prezenţa prin intermediul Forţei – îi încetinise timpul de reacţie,

suficient pentru ca omul să iasă prin chepeng şi să i-l blocheze în faţă. Acum era silit să topească mecanismul de închidere pentru a trece de partea cealaltă. Imediat ce chepengul fu perforat, Sithul trase cu sălbăticie de el, deschizându-l, şi se năpusti după Pavan, folosindu-se de Forţă pentru a se propulsa în imponderabilitate. Nu avea timp de pierdut. Nu ştia felul în care Pavan scăpase de explozia din incinta de depozitare sau cum reuşise să-şi camufleze prezenţa în Forţă... şi nici nu-i păsa. După câteva minute, maestrul lui avea să fie la punctul de rendez-vous şi Maul intenţiona ca şi el să se afle tot acolo, cu holocronul într-o mână şi cu capul retezat al omului în mâna cealaltă.

Jocul acesta se prelungise prea mult...

***

Lorn se repezi prin alt puţ vertical, înaintând pe cât de repede putea s-o facă fără o mână. Avea senzaţia că putea simţi răsuflarea fierbinte a Sithului în ceafă şi nu cuteza să privească în urmă, pentru ca nu cumva să vadă chipul demonic. Era convins că dacă ar mai fi privit o singură dată în ochii galbeni ar fi paralizat complet de groază.

Unica lui speranţă era să ajungă în secţiunea principală a staţiei spaţiale, unde putea găsi personal de securitate. Dacă între el şi Sith ar fi existat suficiente blastere, ar fi fost în siguranţă.

Acum i se părea realmente imposibil că intenţionase în mod serios, fie şi numai pentru o clipă, să ucidă creatura în mantie neagră. Un miracol în sine era faptul că izbutise să-i ia holocronul, deşi, dacă nu întâlnea repede ajutor, nu l-ar fi păstrat multă vreme.

Strecurându-se printr-un ultim orificiu de acces, se trezi într-un solar de dimensiuni mari şi în clipa când

ajunse de cealaltă parte a intrării simţi cum forţa gravitaţională revine brusc.

Privi în jur. Plante şi arbori pitici erau aranjate cu gust sub forma unei grădini. Jumătate din plafonul boltit era din oţel transparent polarizat, care îngăduia să se zărească o panoramă magnifică a stelelor şi semiluna uriaşă a Coruscantului. În grădină se aflau mai multe fiinţe din specii diferite; unele dintre ele purtau robele de senatori ai Republicii, iar altele erau îmbrăcate în uniformele negre şi mulate pe trup ale gărzilor.

Lorn recunoscu pe unul dintre senatori. Când lucrase pentru Jedi, auzise vorbindu-se despre el, ca fiind un individ practic şi cu minte limpede, neafectat de corupţie şi intrigi. Dacă se putea bizui pe cineva că va proteja informaţiile despre holocron şi că se va îngriji să ajungă cu bine în sanctuarul cavalerilor Jedi, el nu putea fi decât acest senator.

Se împletici înainte. Un senator gran îl văzu apropiindu-se şi reacţionă printr-un behăit de spaimă. Câteva gărzi interveniră rapid pentru protecţie şi scoaseră blasterele.

— Staţi!

Ordinul fusese rostit chiar de senatorul pe care Lorn îl recunoscuse şi care acum înaintă cu o expresie de îngrijorare pe chip.

— Ce s-a întâmplat, om bun? Ce te aduce aici în graba aceasta teribilă?

Lorn scoase cristalul din buzunar şi i-l arătă. Văzu cum senatorul mijeşte ochii, recunoscându-l.

— Un cristal holocron?

— Da, icni Lorn şi-i dădu drumul în palma întinsă a senatorului. Trebuie să ajungă la Jedi. Este foarte important.

Senatorul încuviinţă din cap şi, cu un gest scurt, ascunse holocronul sub un fald al robei. După aceea observă ciotul braţului lui Lorn.

— Eşti rănit! exclamă el. Se răsuci spre un bodyguard şi-l chemă printr-un gest imperios. Omul acesta necesită spitalizare imediată! Şi, după cum arată, protecţie împotriva asasinilor.

Lorn se lăsă să cadă moale într-un scaun. Pe măsură ce era înconjurat de alte persoane, riscă o privire peste umăr, spre orificiul de acces prin care intrase. Nu văzu nici urmă de Sith.

Îl cuprinse un val de uşurare. În sfârşit, coşmarul se încheiase.

Simţi cum cunoştinţa îl părăsea treptat şi-şi dădu seama că, pentru prima dată după multe zile, îşi putea îngădui luxul epuizării.

— Aveţi grijă... holocronul..., bolborosi el, dar era prea vlăguit pentru a termina propoziţia.

Binefăcătorul său se aplecă peste el şi-i surâse.

— Nu-ţi face griji, curajosul meu prieten. Totul va fi în regulă acum.

Lorn reuşi să îngăime:

— Mulţumesc... senator Palpatine.

Apoi totul se topi în beznă.

Capitolul 37.

Când Obi-Wan Kenobi ajunse la Templu, simţi imediat că ceva era în neregulă. Pe lângă reverberaţiile ameninţătoare din Forţă care pulsau invizibil în jurul său, toţi padawanii şi mesagerii de pe coridoare purtau expresii de concentrare şi îngrijorare. Unul dintre ei îl zări şi-l opri.

— Padawan Kenobi, trebuie să te prezinţi imediat la maestrul tău.

Îşi reluă drumul înainte ca Obi-Wan să poată întreba ce anume cauzase tensiunea palpabilă din aer.

Găsi deschisă uşa apartamentului lui Qui-Gon. Maestrul său se afla înăuntru şi-şi pregătea centura utilitară, ticsind-o cu obiecte de campanie, printre care un pistol ascensional şi capsule alimentare. Când îl zări pe Obi-Wan în prag, păru vizibil uşurat.

— Excelent! Te-ai întors la timp.

— Ce s-a întâmplat, maestre?

— Federaţia Comercială a instaurat blocada planetei Naboo. Noi doi am fost desemnaţi ca emisari în nava-amiral a neimoidienilor, pentru a soluţiona criza.

Obi-Wan se simţi uluit de magnitudinea veştii.

— Senatul Republicii va condamna cu siguranţă acţiunea!

— Bănuiesc că neimoidienii se bazează pe tradiţia mai degrabă... ineficientă a Senatului în asemenea probleme. Oricum, noi trebuie să plecăm neîntârziat.

— Am înţeles. Trebuie totuşi să te anunţ că maestrul Anoon Bondara şi padawana lui, Darsha Assant, sunt amândoi morţi. Nu există nici o îndoială în această privinţă.

Qui-Gon se opri din împachetat şi-l privi, iar Obi-Wan îi citi tristeţea din ochi.

— Cunoşti cauza tragediei?

— Deocamdată nu sunt sigur, dar bănuiesc implicarea Soarelui Negru.

— Vreau să aud toate detaliile, zise Qui-Gon, ca şi Consiliul de altfel, însă în clipa de faţă viteza este factorul esenţial. După ce pornim, vei raporta Consiliului prin holotransmisie.

— Da, maestre.

Obi-Wan îl urmă pe Qui-Gon, care-şi încheiase centura în jurul mijlocului şi părăsea camera.

Bineînţeles, avea să facă aşa cum îi ceruse maestrul său. În mod evident, criza declanşată depăşea ca

importanţă evenimentele petrecute în Coridorul Stacojiu. Mergând după Qui-Gon, padawanul se întrebă dacă avea să afle vreodată tot adevărul despre cele întâmplate cu Darsha şi cu Bondara. Fata deţinuse potenţialul de a deveni un Jedi capabil şi-i deplângea moartea.

***

Sithul fandă spre el, cu lamele energetice duble sclipind.

Lorn se deşteptă, icnind. Se holbă în jur, simţind pentru încă o clipă teroarea iscată de coşmar. Apoi, lent, pe măsură ce ochii distingeau obiectele din jur, se destinse.

Se afla într-o cameră de hotel – nu de lux, dar depăşindu-le mult pe cele în care locuise în ultimii cinci ani. Încheietura retezată îi fusese tratată cu piele-sintetică şi senatorul Palpatine îi promisese că în câteva zile urma să i se grefeze o proteză. Mai important însă, Palpatine îi mai spusese că holocronul cu informaţii fusese trimis la Templul Jedi şi că asasinul fusese capturat.

Pe scurt, Lorn învinsese.

Nu complet, desigur. Continua să fie îndurerat de moartea Darshei şi îl îngrijora soarta lui *I-cinci*, care se părea că nu ajunsese la Templu. O victorie scump plătită... totuşi o victorie.

I se oferiseră două opţiuni: relocarea pe o planetă colonie, undeva în Inelul Exterior, sau rezidenţa permanentă într-o monadă de pe Coruscant. Indiferent ce ar fi ales, primise asigurarea că acuzaţia de fraudă bancară fusese retrasă şi că avea să i se aloce o pensie care i-ar fi permis să trăiască împreună cu *I-cinci*. Nu decisese deocamdată ce să facă, deşi ar fi înclinat să rămână pe Coruscant. În felul acela ar fi putut restabili o relaţie cu Jax. Jedi îi datorau măcar atât.

În plus îşi datora sieşi să înceapă să trăiască din nou – o viaţă adevărată, nu simulacrul găunos în care fusese întemniţat atâta vreme în nivelurile inferioare. Poate că avea să treacă destul până la dispariţia coşmarurilor, însă, fără îndoială, ele aveau să piară. În cele din urmă, Lorn avea să cunoască pacea.

Coborî din pat. În dulap găsi un rând complet de haine noi şi se îmbrăcă. Nu exista un loc anume unde să se ducă, dar simţea nevoia să se plimbe, să simtă razele soarelui pe faţă şi să respire aerul curat. Trecuse foarte mult timp de când nu se mai bucurase de asemenea plăceri simple.

Deschise uşa încăperii.

Sithul se afla în faţa lui.

Lorn fu prea stupefiat pentru a mai simţi spaimă. Duşmanul său înaintă, implacabil, de neoprit, şi-şi activă sabia de lumină. Lorn ştiu că nu putea face absolut nimic. Odaia de hotel era mică, lipsită de arme, cu o singură ieşire.

De data aceasta nu mai putea să scape.

Surprinzător, în acel moment – clipa finală a vieţii sale – constată că nu se temea. Descoperi că, de fapt, se afla într-un loc similar celui descris de Darsha atunci când se afunda în îmbrăţişarea Forţei.

Se simţea senin şi împăcat.

Informaţia despre Sith fusese transmisă cavalerilor Jedi. Faptul că asasinul izbutise să evadeze din temniţă nu mai putea schimba lucrurile. Lorn înţelese că moartea lui fusese în slujba unui ţel superior.

Era mulţumit pentru asta.

Lama săbiei străluci spre el. Ultimul gând al bărbatului fu către fiul său; ultimul său sentiment fu mândria că, într-o bună zi, Jax va fi un Jedi.

***

Privind în ochii lui Pavan, Darth Maul ştiu ce gândea omul. Chiar dacă nu ar fi fost sensibil la Forţă, ar fi putut descifra clar privirea şi expresia adversarului său.

Nu rosti nimic.

Maul nu avea scrupule în a ucide pe oricine stătea în calea sa ori a maestrului său, dar nu era lipsit de simţul onoarei. Împotriva tuturor probabilităţilor, Lorn Pavan reuşise să fie pentru el o provocare mai mare decât mulţi dintre ucigaşii profesionişti ai Soarelui Negru. Fusese un oponent destoinic şi căpătase dreptul de a muri iute.

Sabia bâzâi prin aer, prin carne, prin oase.

Darth Maul se întoarse şi se îndepărtă, cu misiunea în sfârşit încheiată.

SFÂRŞIT

Universul Star Wars

Anexe

ÎNCEPUTURI...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat nici un document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor în hiperspaţiu.

Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri ce a slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă. Trăgându-şi tăria comună de la Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei generaţii după generaţii şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni de cavalerism.

Prin strânsa ei coeziune Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nici o altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior.

Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

SITH...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea întunecată a Forţei au fost expulzaţi din Vechea Republică. După ce au pribegit o vreme, ei au dat peste fiinţele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie

cunoscuţi sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp cavalerii Jedi decăzuţi începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulţi Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forţele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecinţă Războiul Fiarelor de pe Sistemul Onderon.

Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimite ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar ei sunt permanent împiedicaţi de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prinţesa Galia. Întretimp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învăţătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuţilor Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştinţe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăţie şi îşi arogă titlul de prim Stăpân Întunecat al Sith. Kun şi alţi Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care

multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toţi Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetăţii fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliaţi printr-o masivă lovitură nimicitoare distrug pe supravieţuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4.

Stăpânii Sith sunt înfrânţi şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerţului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un senator ambiţios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influenţă şi autoritate. Promiţând că va face curăţenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Preşedinte al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa.

Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma de la partea întunecată a Forţei. El avea însă ambiţii mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcţia de Preşedinte, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturaţi, întemniţaţi ori striviţi de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruţare ţelul

final. Din ordinul lui Palpatine, noul imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existenţa reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariţia unei noi ştiinţe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forţă, în timp ce legea marţială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziţia sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânaţi în mod sistematic şi executaţi sumar. Ei s-au văzut abandonaţi, trădaţi sau ucişi chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcţiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredinţată guvernatorilor regionali numiţi de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă cu un singură lovitură, a ţinut liderii îngroziţi ai fiecărei lumi sub ameninţarea anihilării. Steaua Morţii a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine - asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinte pe care le conducea.

ALIANŢA REBELĂ...

Când imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetăţeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forţă Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut.

La început fără să ştie, acest grup curajos a avut aliaţi în Senat. Acei senatori planetari au înţeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine şi au pus la cale în secret răsturnarea lui printr-o mişcare de preemţiune care ar fi concentrat valul rezistenţei într-o forţă care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinţia Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupţi a fost instalată.

La o întâlnire în reşedinţa lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forţelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viaţă democraţiei Vechii Republici şi sistemului senatorial şi socotea că odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simţit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când

guvernatorul planetar Ghormanez a refuzat să se încline în faţa lui Palpatine. Cetăţenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor au organizat un protest paşnic pe principalul port spaţial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenţionat peste protestatari când venise să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înţeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistenţă organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanţi ai rebelilor din Senat au pus la dispoziţia liderilor rebeli informaţii strict secrete, permiţându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistenţă împrăştiate în toată galaxia i-au pricinuit puţine griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forţele lor dezorganizate. Ei aveau puţin e arme şi desigur nimic din ceea ce ar fi putut face faţă forţelor Imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unităţi de rezistenţă au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marţială.

Implicarea senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliţia secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informaţie dintr-o sursă amicală la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala Imperială. Astfel ea a evitat capturarea şi dedicându-se

cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianţei Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianţe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferinţă secretă ţinută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistenţă dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătăţirea comunicaţiilor, la un acces mai mare la fonduri, aprovizionare şi armament cele trei grupuri principale de rezistenţă au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest Tratat Corellian a pus bazele Alianţei care în scurtă vreme şi-a sporit puterea graţie nou-formatei unităţi.

Declaraţia Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferinţă, l-a sfidat în mod făţiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie.

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moff-i şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimţământul celor impozitaţi;

Ai ucis şi întemniţat milioane de persoane fără a beneficia de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi;

Noi, Alianţa Rebelă, în numele şi cu autoritatea fiinţelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intenţiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ţie şi forţelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor fiinţelor libere;

[illegible]

Pentru îndeplinirea acestor ţeluri noi punem chezăşie proprietăţile, onoarea şi vieţile noastre.

Lumile de pe întinderea galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergenţele care existaseră cândva între rase şi specii au fost aruncate peste bord, deoarece dorinţa comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieţilor lor.

Piloţi spaţiali au străbătut distanţe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectaţi şi întemniţaţi de Imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.

